

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2019. JÚNIUS

Liahóna

Mi vagyunk
az Úr keze,
8, 12, 20

Hogyan használhat
fel Isten téged? 28

Olyan gyermekek
támogatása, akik otthon
nem kapnak evangéliumi
segítséget, 40

ITT
VAN AZ
EGYHÁZ

Mexikó

Taxco

FÉNYKÉP A GETTY IMAGES JÓVOLTÁBÓL

Taxco de Alarcon egykor egy bányászváros volt a mexikói Guerrero államban, ma pedig úgy ismerik, mint a mexikói *pueblos magicos* (varázslatos városok) egyikét, amely híres az ezüstművességéről, a spanyol gyarmati stílusú építészetéről, valamint a környező vidék szépségéről. A város egyenetlen talajra épült, és meredek, szabálytalan vonalú utcák hálózák be. A legfőbb műemléke a XVIII. századi Szent Priszka templom.

Taxco ad otthont Az Utolsó Napok Szentjének Jézus Krisztus Egyháza egyik gyülekezetének is, amely vasárnaponként az *avenida de los Plateros* egyik épületében gyűlesezik. Az Iguala Mexikó Cövek részeként ez egyike az utolsó napi szentek 1987 mexikói gyülekezetének. Az országban az egyháznak 34 missziója, 13 temploma és több mint 1,4 millió tagja van. Mexikóban található a Mexikóvárosi Misszionáriusképző Központ, az egyház második legnagyobb ilyen intézménye. A központ egyszerre több mint 1000 misszionárius tud kiszolgálni.

- Az első öt mexikói egyháztag 1876-ban keresztelkedett meg.
- Mexikó volt az első olyan ország az Amerikai Egyesült Államokon kívül, ahol 100 cövek szerveződött meg.
- Az ország első templomát, a Mexikói Mexikóváros templomot 1983-ban szentelték fel. Legutóbb a Mexikói Tijuana templom került felszentelésre 2015-ben. 2018 októberében bejelentették a Mexikói Puebla templomot.
- Amikor Howard W. Hunter elnök (1907–1995) 1994-ben Mexikóba látogatott, megalapította a Mexikóváros Contreras Cöveket, amely az egyház 2000. cöveke lett.

Szolgálattétel:
úgy látni
másokat, ahogy
a Szabadító
8

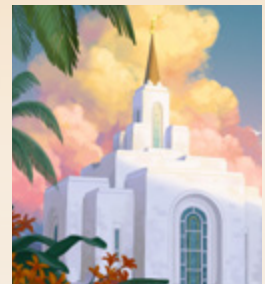
A szolgálattétel
szentebb módja
Neil L. Andersen elder

12

Segítsünk másoknak
részesülni az Úr
gyógyításában
Merrilee Browne Boyack

20

Istenileg vezérelt
tanítványság
Dean M. Davies
püspök

28

Segíthet vajon a szolgálattételünk másoknak a gyógyulásban?

Az egyik vasárnap éppen töprengve ültem az úrvacsorai gyűlésen, amikor azt olvastam a szentírásaimban, hogy azokat a dolgokat kell cselekednünk, amelyeket a Szabadító is cselekedett (lásd 3 Nefi 27:21). Arra gondoltam: „Mik voltak Krisztus cselekedetei a földön?” Elsődlegesen két dolog jutott eszembe: a szolgálat és a gyógyítás. Szolgálni én is tudok – de gyógyítani?

A gyógyítás egy olyan fogalom volt, amelyről már sokat gondolkodtam. Az életem során már 16 műtétet volt, és ezeket elkerülhetetlenül rengeteg gyógyulás követte. Ugyanakkor azon tűnődtem, hogy miként lehetnék hasonló Jézus Krisztushoz, és segíthetnék másoknak a gyógyulásban. Én határozottan nem rendelkezem az Őáltala birtokolt gyógyító hatalommal. Akkor viszont hogy akarja, hogy elvégezzem a földön a gyógyító munkáját? Mit tehetnék?

Amint azon tűnődtem, hogy mások miként segítették az én gyógyulásomat, az elmém megnyílt a gyógyítás – a vigasztalás, a szolgálat és a szolgálattétel – hihetetlen munkájára, melyet mások végeztek el a javamra az én életemben. Mivel arra összpontosítunk, hogy úgy nyújtsunk szolgálattételt másoknak, ahogy a Szabadító tenné, ezért igen átható ez az elképzelés, miszerint segítünk másoknak gyógyulni. A halandó földi utazásunk alatt mindannyiunkat ér szenvedés. Oly sokakat sújtanak a test vagy az elme betegségei, vagy szenvednek lelkileg. Mindannyiunknak szüksége van gyógyulásra. Amint azt kifejtem a cikkemben (20. oldal), és amint azt Neil L. Andersen elder is tanítja a saját cikkében (12. oldal), mindannyian képesek vagyunk olyan módokon részt venni a másoknak nyújtott szolgálattételben, hogy az segítsen nekik a gyógyulásban.

Őszinte tisztelettel:
Merrilee Boyack

Tartalomjegyzék

- 5 Egy apa elhívása**
Olvass az apai mivoltáról szóló válogatott tanításokat a szentírásokból és a prófétáktól.
- 6 A hit képmásai:**
Rodrigo Quintanilla – Chile, Valparaíso
- 8 Szolgálattételi tantételek:**
Szolgálattétel: úgy látni másokat, ahogy a Szabadító
- 12 A szolgálattétel szentebb módja**
Írta: Neil L. Andersen elder
Amikor azt keresed, hogy miként végezhet szolgálatot, Isten el fog vezetni az Ő fiaihoz és lányaihoz.
- 20 Segítsünk másoknak részesülni az Úr gyógyításában**
Írta: Merrilee Browne Boyack
Tudd meg miként segíthetsz a szenvedőknek a gyógyulásban.
- 24 Az önellátás áldásai:**
Virágok és anyagi biztonság
Írta: Mechel Wall
- 26 Tanulságok az Újszövetségből:**
Mártha és Mária
Írta: Camille Fronk Olson
- 28 Istenileg vezérelt tanítványság**
Írta: Dean M. Davies püspök
Isten mennyei útmutatást küld neked, amikor arra törekszel, hogy a tanítványává válj.
- 32 Utolsó napi szentek történetei**
Az életét megváltoztató megvilágosodás; a felismerés, hogy mindig is misszionárius volt; az egyházba vezető utazása; a bizonyosságát megerősítő beszéd.
- 36 Amiben hiszünk:**
Hisszük, hogy tökéletesek lehetünk – Krisztusban
- 38 Otthonaink, családjaink:**
Gekók, tücskök és a gyermekekkel töltött idő
Írta: Nancy Thomas
- 40 Tizenévesek és kisgyermek tanítása:**
Amikor a szülők nem járnak istentiszteletre
Írta: Karmel Newell

 Rövid olvasmányok

A borítón:
The Release.
Készítette: Jenedy Paige.

Rovatok

Fiatal felnőtteknek

42

Mikor vállaljunk gyermekeket, hányat, és hogyan birkózzunk meg azzal, amikor **a dolgok nem a tervek szerint alakulnak** – néhány olyan kérdés, amelyekkel te is szembe-sülhetsz, amikor **családot tervezel**. Olvasd el más fiatal felnőttek személyes tapasztalatát az ehavi rovatban.

Fiataloknak

51

Tudd meg az ehavi cikkekből, miként **tűzz ki életszerű célokat,** **lelj békességre** a szabadítás terve révén, és kerüld el, hogy **elvonják a figyelmedet az elektronikus eszközök.**

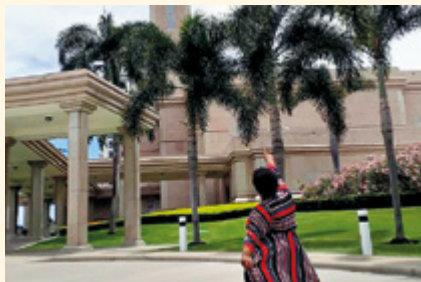

Gyermekeknek

Fedezd fel, hogyan **szerezz új barátokat** és segítsd a régieket. Tudd meg többet arról, hogy **ki a Szentlélek.** És nézd meg azt is, hogy mi történt Cook elder brazíliai látogatásán.

KIEMELT, CSAK DIGITÁLISAN ELÉRHETŐ CIKKEK

Végre eljutottam a templomba!

Írta: Ramona Morris

Egy barbadosi fiatal felnőtt elmeséli a történetét arról, mennyire készült a templomba, és hogy végül el is jutott oda.

FÉNYKÉP A GETTY IMAGES JÓVÓITÁBÓL

Vajon mindennap tanulsz valami újat?

Az Önellátási Szolgáltatások cikke

Az új dolgok tanulásának megvan a maga járulékos haszna, például az Alzheimer-kór megelőzése és a mentális egészség javítása.

2019. JÚNIUS XXVII. ÉVFOLYAM 6. SZÁM
LIAHONA 18606 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

A Tizenkét Apostol Kvóruma: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Főszerkesztő: Randy D. Funk

Tanácsadók: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Larry S. Kacher, Erick W. Kopsichke, Lynn G. Robbins

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Camila Castrillón

Alkotói és szerkesztői csoport: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marrison M. Smith

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomtatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy R. Barker

Fordítás: Mecseri Olivér

Terjesztés: Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók: Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges. Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34
Ímél: orderseu@ldschurch.org
Online Store internetes áruház: store.lds.org
Az előfizetés éves díja: 4,60 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be, vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy ímélben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahóna* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót”

jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigetek, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2019.
All rights reserved. Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a *Liahónában* megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; ímélben:

cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: June 2019 Vol. 27 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

BŐVEBBEN

Az Evangéliumi könyvtár alkalmazásban, valamint a liahona.lds.org oldalon a következőkre van lehetőség:

- Megtalálod a legfrissebb lapszámot.
- Megtekinthetsz csak digitálisan elérhető tartalmakat.
- Visszakereshetsz korábbi lapszámokat.
- Beküldheted a történeteidet és írhatasz visszajelzést.
- Előfizethetsz magadnak vagy ajándékként.
- Digitális eszközök segítségével jobbá teheted a tanulmányozásodat.
- Megoszthatod a kedvenc cikkeidet és rövidfilmjeidet.
- Cikkeket tölthetsz le és nyomtathatsz ki.
- Meghallgathatod a kedvenc cikkeidet.

LÉPJ KAPCSOLATBA VELÜNK

A kérdéseidet vagy visszajelzésedet küldd el ímélben a liahona@ldschurch.org címre.

Küldj be hitet tápláló történeteket a liahona.lds.org oldalon vagy a következő levelezési címre:

Liahona, flr. 23

50 E. North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

„EGY APA ELHÍVÁSA ÖRÖKRE SZÓL, ÉS FONTOSSÁGA TÚLMUTAT AZ IDŐN.”

Vö. *Az egyház elnökeinek tanításai: Ezra Taft Benson* (2014). 207.

NÉHÁNY KEDVENC TANÍTÁSUNK AZ APAI MIVOLTRÓL

Amikor egy kis biztatásra van szükséged, olvasd el valamilyik üzenetet ezek közül:

- Lukács 15:20–24
- D. Todd Christofferson: Apák. *Liahóna*, 2016. máj. 93–97.
- L. Tom Perry: Az apaság örökkévaló elhívás. *Liahóna*, 2004. máj. 69–72.
- Az édesapák és édesanyák szent elhívásai. *Az egyház elnökeinek tanításai: Ezra Taft Benson* című könyv 15. fejezete.
- Szeretet otthon. *Az egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee* című könyv 14. fejezete.

Rodrigo Quintanilla

Chile, Valparaíso

Miután egy építési baleset nyomán járásképtelenné vált, Rodrigo Quintanilla nem dolgozhatott többé hegesztőként – és sok más dolgot sem tudott megcsinálni. Mégis úgy döntött, hogy hittel megy előre, bízva a teremben, amelyet Mennyei Atya készített számára és a családja számára.

LESLIE NILSSON, FÉNYKÉPÉSZ

Amikor valami nagyon rossz történik velünk, kétféleképpen reagálhatunk rá. Dühösek lehetünk Istenre, és elhagyhatjuk az egyházat, örökre hátat fordítva neki. Vagy letérdelhetünk, imádkozhatunk, és tovább fejlődhetünk.

Én nem vesztettem el a hitemet, és nem is kérdezgettem magamtól, hogy vajon miért történt velem mindez. Úgy döntöttem, hogy nem lépek rá erre az útra.

Tudom, hogy amikor valamilyen megpróbáltatás ér bennünket, Mennyei Atyánk utat biztosít nekünk, hogy túljussunk azon. A felépülésem alatt alapvető fontosságú volt számomra a Szentlélek társasága. Ki kellett találnom, hogy milyen szakmára válthatnék, így hát a Lélek iránymutatásáért imádkoztam. Isten válaszolt.

Azt mondanám mindazoknak, akiknek megváltozott az élete egy baleset vagy más esemény okán: van úgy, hogy minden nehéz, de akkor is maradjatok az egyházban. Maradjatok meg az evangéliumban. Anélkül az élet még sokkal nehezebb. Tegyetek meg minden erőfeszítést, ami tőletek telik, és Mennyei Atya megteszi a többit.

BŐVEBBEN

Tudd meg az lds.org/go/6196 oldalon, hogy miként bízott Istenben és haladt tovább előre fogyatékkal élve is a dél-afrikai Libuletswe Gofrey Mokgatle.

Tudd meg az lds.org/go/9184 oldalon, hogy milyen forrásanyagokkal rendelkezik az egyház a fogyatékkal élők számára.

A hit képmásaiból továbbiakat találhatsz az lds.org/go/18 oldalon.

Szolgálattételi tantételek

SZOLGÁLATTÉTEL: ÚGY LÁTNI MÁSOKAT, AHOGY A SZABADÍTÓ

*Jézus sok időt töltött azokkal, akik mások szemében kilógtak a sorból;
Ő látta a bennük rejlő isteni lehetőséget.*

Előfordulhat, hogy a Szabadítóéhoz hasonló szolgálattételre irányuló erőfeszítéseink során megkérnek bennünket, hogy olyasvalakinek nyújtsunk szolgálattételt, aki különbözik tőlünk. Ez lehetőséget kínál számunkra, hogy tanuljunk és fejlődjünk.

A kulturális, faji és vagyoni különbségek, az eltérő iskolázottság vagy életkor, a múltbéli vagy jelenlegi viselkedés, vagy

más különbségek miatt könnyen előfordulhat, hogy megítélünk valakit, mielőtt még megismernénk. Ez az elhamarkodott ítékezés az előítélet lényegi részét alkotja, és a Szabadító óva intett ettől (lásd 1 Sámuel 16:7; János 7:24).

Túl tudunk-e tekinteni a különbségeken, és úgy látni másokat, ahogy a Szabadító? Miként sajtáthatjuk el, hogy azért szeresünk másokat, akik, és akivé válhatnak?

Tekinteni és szeretni

A Bibliában található a jól ismert történet arról a gazdag ifjúról, aki azt kérdezte, hogy miként tehetne szert örök életre: „Jézus pedig [tekintvén őt, szereté] őt, és monda néki: Egy fogyatkozásod van; eredj el, add el minden vagyonodat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz mennyben; és jer, kövess engem, felvévén a keresztet” (Márk 10:21).

Amikor S. Mark Palmer elder, a Hetvenek tagja, néhány évvel ezelőtt ezt a szentírásrészt tanulmányozta, a történetnek egy új része ragadta meg a figyelmét.

„Jézus pedig tekintvén őt, szereté őt.

Amikor meghallottam ezeket a szavakat, elmémet betöltötte egy élénk kép, ahogy az Úr megáll és ráemeli a tekintetét erre az ifjúra. *Ráemeli a tekintetét* – vagyis mélyen, áthatóan a lelkébe néz, észrevéve a benne rejlő jóságot és lehetőségeket, felismerve továbbá, hogy mire van a leginkább szüksége.

Majd ezek az egyszerű szavak: Jézus *szerette őt*. Túláradó szeretettel és együttérzéssel viseltetett e jóra való fiatal ember iránt; e szeretettől *indítatva* és e szeretettől *kísérve* kért Jézus még többet tőle. Elképzeltem, milyen érzés lehetett az ifjú számára, hogy ilyen szeretet öleli körül, még akkor is, ha közben egy olyan kiemelkedően nehéz dologra kéri, mint az összes tulajdona eladása és szegényeknek adományozása. [...]

[Feltettem magamnak a kérdést:] »M]iként tölthetne el engem a krisztusi szeretet, hogy [mások is] érezhessék rajtam keresztül Isten szeretetét, és vágyjanak a változásra?«. Hogyan tudnék úgy *tekinteni* [a körülöttem lévő emberekre], ahogy az Úr tekintett a gazdag ifjúra: azt látva, hogy kik is ők valójában és kivé válhatnak, nem pedig csupán azt, hogy mit tesznek vagy nem tesznek éppen? Hogyan tudnék hasonlóbba válni a Szabadítóhoz?”¹

Tanuljuk meg, hogyan lássunk másokat

Gazdag jutalmak származnak abból, ha megtanulunk úgy látni másokat, ahogy a Szabadító. Íme néhány javaslat, amely segíthet közelebb jutni ehhez a célunkhoz.

ISMERJÉTEK MEG ŐKET

Tegyetek erőfeszítést azért, hogy ne csak felszínesen ismerjétek meg az embereket. Ismerjétek fel, hogy a kapcsolatok kialakításához idő és őszinte erőfeszítés szükséges. (Segítségképpen lásd a Tartalmas kapcsolatok kialakítása című Szolgáltatásteli tantételek cikket a Liahóna 2018. augusztusi számában.)

VIZSGÁLJÁTK MEG ÖNMAGATOKAT

Figyeljétek meg, hogy miként ítéltetek tudatosan vagy tudat alatt. Vegyétek észre a másokról megfogalmazódó feltevéseiteket, és próbáljátok megérteni, hogy miért éreztek így velük kapcsolatban.

TARTÓZKODJÁTK AZ ÍTÉLKEZÉSTŐL

Ismerjétek fel, hogy nem a körülmények határozzák meg egy egyén értékét. Képzeljétek magatokat a helyébe, és gondoljátok át, hogy milyenek szeretnétek lenni mások szemében, ha ugyanilyen körülmények közé kerülnétek. Segíthet nekünk, hogy úgy lássunk valakit, ahogy a Szabadító tenné, ha különválasztjuk a döntéseit és a viselkedését a belső értékétől és a benne rejlő isteni lehetőségtől.

IMÁDKOZZÁTK AZÉRT, HOGY SZERESSÉTEK ŐKET

Imádkozzatok értük rendszeresen név szerint, valamint azért, hogy legyen türelmetek egy igazi barátság kialakításához. Vizsgáljátok meg imádságosan a szolgálatotokat. Van vajon eltérés aközött, amit tesztek, és amire valóban szükségük van?

Jézus az élet számos különböző területéről jött emberrel töltötte az idejét: gazdagokkal, szegényekkel, uralkodókkal és közrendűekkel. Gyakran vált azok téves ítéltetésének áldozatává, akik Őrá és az Ő láthatóan szegényes vagy jelentéktelen helyzetére tekintettek. „[N]éztünk reá, de nem vala ábrázata kívánatos! [Ú]tált volt; és nem gondoltunk vele” (Ésaiás 53:2–3).

FELKÉRÉS A CSELEKVÉSRE

Kire kell másként tekintenetek? Mit fogtok tenni azért, hogy megváltoztassátok azt, amilyennek látjátok őt?

OSZD MEG AZ ÉLMÉNYEIDET!

Küldd el nekünk a másoknak végzett szolgálattételel vagy azzal kapcsolatos élményeidet, amikor neked nyújtott valaki szolgálattételt. Menj a liahona.lds.org oldalra, és kattints a Submit an Article or Feedback feliratra.

Krisztusi szemlélet

Egy nővér a következő történetet osztotta meg arról, hogyan tanult meg krisztusi szemmel tekinteni a szomszédjára.

„Julia (nem ez az igazi neve) a szomszédban lakott, és úgy látszott, hogy egyáltalán nincsenek barátai. Mindig bosszúnak és mérgesnek tűnt. Ennek ellenére úgy döntöttem, hogy a barátja leszek. Nem csupán alkalmi, felszínes ismerős, hanem igaz barát. A találkozásainkkor elbeszélgettem vele, és érdeklődést tanúsítottam minden iránt, amivel éppen foglalkozott. Lassanként kialakítottam vele egy baráti köteléket, amitől öröm költözött a szívembe.

Egy nap úgy döntöttem, hogy benézek Juliához, és megkérdezem, miért döntött úgy, hogy nem jár istentiszteletre.

Megtudtam, hogy nem laknak a közelben rokonai vagy családtagjai. Az egyetlen testvére nagyon messze lakik, és évente mindössze egyszer szokott telefonálni. Miközben hallgattam, ahogy kiönti a családjával és az egyházzal kapcsolatos keserűségét, haragját és csalódásait, erőteljesen és tagadhatatlanul elárasztott az iránta érzett könnyörület és szeretet. Átéreztem a fájdalmát és a csalódottságát. Megértettem, milyen magányos az élete. Olyan volt, mintha a következő mondatot hallottam volna előszűrődni a hátam mögül: »Én is szeretem őt. Szeresd és tiszteld.«

Ültem és hallgattam, amíg már nem volt több mondani-
valója. Szeretetet és könnyörületet éreztem iránta. Itt volt egy nővérem, aki még soha nem tapasztalta meg, hogy milyen az, amikor szeretik az embert. Hirtelen mélyebben megértettem

őt. Megköszöntem, amiért beengedett, majd egy öleléssel elbúcsúztam, és vele hagytam az iránta érzett szeretetemet és tisztelgetésem. Fogalma sincs arról, hogy mennyire megérintett engem ez a látogatás. Mennyei Atya felnyitotta a szememet, és megtanította nekem, hogy képes vagyok fokozott könnyörülettel szeretni. Eltökélt vagyok az elhatározásomban, miszerint nemcsak a barátja, hanem szinte a családtagja leszek.”

Szent felelősség, ha valaki beenged az életébe. Imával, türelemmel és a Lélek segítségével megtanulhatjuk, hogyan gyakoroljunk krisztusibb szemléletet. ■

JEGYZET

1. S. Mark Palmer: Jézus pedig tekintvén őt, szereté őt. *Liahóna*, 2017. máj. 115.

TUDJ MEG TÖBBET!

Tudj meg többet arról, hogyan lehetsz befogadóbb:

- Olvasd el a *We Can Do Better: Welcoming Others into the Fold* című cikket a 2017. szeptemberi *Liahónában*.
- Nézd meg az lds.org/go/61911 oldalon, hogy mit mondanak ezekről a tantételekről az egyházi vezetők.

Írta: Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol
Kvórumából

A szolgálattevel szentebb módja

Megígérem, hogy amikor teljes szívetekkel szeretitek Istent, és azért imádkoztok, hogy eszköz lehessetek a kezében, az Úr az Ő különleges fiait és leányait fogja az utatokba vezérelni.

A nárcizmusjárvány [The Narcissism Epidemic] című könyv a mai amerikai kultúra túlzásba vitt példáival indít:

„Az egyik televíziós valóságshow műsorában egy 16. születésnap buliját tervező lány az egyik főútvonal lezárását akarja elérni, hogy menetelő zenekar vezethesse fel a vörös szőnyeges nagy belépőjét. *Az én gyönyörű anyucim* [My Beautiful Mommy] című könyv olyan kisgyermeknek magyarázza el a plasztikai sebészetet, akiknek az anyukája éppen kés alá készül feküdni egy divatos »mamiszépítő« műtétre. Fel lehet már bérelni álpaparazzikat, akik minden lépésedet követik, és fényképeket készítenek rólad, amikor este elmész valahova – mi több, hazavihetsz akár egy műsztármagazinborítót is, amelyen ezek a képek szerepelnek. »Meggyőződésem, hogy a világnak körülöttem kell forognia!« – állítja bármiféle észrevehető iróniától mentesen egy népszerű szám szövege. [...] A kisbabák »szupermodell« felirattal hímzett előkét viselnek..., és »fukszos« cumit szopogatnak, miközben a szüleik a régi mondókák modernizált változatait olvassák fel nekik: »*Ez elment plázázni, ez megvette...*«¹

Jézus Krisztus tanítványaként határozottan elutasítjuk azt az elgondolást, miszerint az életünk csakis önmagunkról szól. Ehelyett inkább a Szabadító szavait követjük:

„[Aki] közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok;

„És a ki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok.

„[A]z embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért” (Máté 20:26–28).

Kincként őrizzük e szavait:

„[E]gymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket”
(János 13:34; lásd még János 15:12).

„Legeltesd az én bárányaimat! [...] Órizd az én juhaimat!”
(János 21:15, 16).

„Te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsd”
(Lukács 22:32).

„[S]egítsd a gyengéket, emeld fel a lecsüggesztett kezeket, és erősítsd meg az ellankadt térdeket” (Tan és szövetségek 81:5).

Íme egy példa arra a krisztusi típusú szolgálattételre, mely az Úr egyházának tagjai között zajlik. A Brigham Young Egyetem egyik hallgatója nemrégiben ezt írta:

„Egy igazán durva időszakon mentem keresztül. Az egyik nap olyan nehéz volt, hogy majdnem elsírtam magam. Csendben fohászokdtam és imádkoztam a folytatáshoz szükséges erőért. Ugyanabban a pillanatban a lakótársam küldött nekem egy üzenetet, amelyben a szeretetéről biztosított. Megosztott egy szentírást és a bizonyosságát. Ez rengeteg erőt, vigaszt és reményt adott nekem abban a reménytelen pillanatban.”

Hadd osszak meg néhány gondolatot, amelyek a reményeim szerint még inkább megerősítik az egymás iránti, már most is kiemelkedően végzett szolgálattételeket. Az első pont a következő: emlékezzetek az első parancsolatra, mielőtt végrehajtanátok a másodikat! Eljött a Szabadítóhoz egy fiatal férfi, és megkérdezte:

„Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?”

Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Máté 22:36–39).

Hogy mennyire lesztek képesek szentebb megközelítést vinni a felebarátaitok iránti szeretetbe, a másokkal való törődésbe és a nekik nyújtott szolgálattételbe, azon fog alapulni, hogy milyen szilárdan tartjátok be az első parancsolatot.

Másféle szolgálattétel

A szolgálattétel egyedi és isteni ajándék lehet olyasvalaki részéről, aki teljes szívéből szereti Istent; akinek megállapodott, megalapozott, állhatatos és rendíthetetlen a Jézus Krisztusba és a visszaállított evangéliumba vetett hite (lásd Efézusbeliek 3:17; Kolossébeliek 1:23; 1 Nefi 2:10; Móziás 5:15; Alma 1:25; 3 Nefi 6:14); és aki pontos a parancsolatok betartásában.

Hadd világítsam ezt meg egy általatok már ismert összefüggésben. A fiatalabb nemzedék szerte a világon veszít a hitéből, különösen pedig a konkrét vallások iránti meggyőződéséből. 1975-ben – amikor a BYU-n lediplomáztam – még majdnem 90% volt azoknak a fiatal felnőtteknek (18–24 évesek) az aránya, akik valamely felekezethez tartozónak vallották magukat. Ma ez 66%. „A fiatal felnőtteknek a harmadát teszik ki azok, akik nem tartoznak egyetlen vallási szervezethez sem.”²

2001-ben Robert C. Fuller vallástudós írt egy könyvet *Spirituális, de nem vallásos* [Spiritual, But Not Religious] címmel.³ Ami húsz évvel ezelőtt még igaz lehetett – a szervezett vallásos kereteken kívül eső, személyes spiritualitásra irányuló törekvés –, az ma már nem annyira. Napjainkban az Amerikai Egyesült Államokban a fiatalok ritkábban imádkoznak, kevésbé hisznek Istenben, kevésbé hisznek a Bibliában, és kevésbé hisznek a parancsolatokban.⁴ Együgyűség azt hinni, hogy a világ irányzatai ne lennének hatással mindannyiunkra – még a legkiválóbbakra is.

A másokkal való testi-lelki törődés önzetlen és érzékeny szívet igényel. Ez a törődés fontos része az evangéliumnak. Jóra való emberek végzik az egyházon belül és kívül: hívók és nem hívók egyaránt. Sok csodás, kedves ember van világszerte, és mi tanulhatunk tőlük.

Azonban Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza megtért tagjára egy másfajta, egyedi szolgálattétel jellemző. A Szabadító tanítványaiként úgy van lehetőségünk szolgálattételt nyújtani, hogy azzal segítsünk megtartani egy barátunk ingadozó hitét; hogy kedvesen emlékeztessük egy lakótársunkat arra, miszerint a Mormon könyve napi olvasása valóban csodákat eredményez; és hogy megmutassuk az egyház-községünk egyik tagjának, miszerint az egyház normái nem csupán valamiféle szabálygyűjteményt alkotnak, hanem módot adnak arra, hogy közel maradjunk Istenhez, és boldogságot hoznak számunkra.

A jószívű ember segíthet valakinek megjavítani egy gumit, orvoshoz vihet egy szomszédot, ebédelhet valakivel, aki szomorú, és mosolyoghat és köszönhet, hogy felvidítsa valaki napját. Azonban az első parancsolat követője természetes módon hozzátesz valamit a szolgálat e fontos cselekedeteihez – buzdítja a parancsolatok betartásában eredményes embert, és a hit megerősítését célzó bölcs tanáccsal látja el azt, aki kezdi elveszíteni a hitét, vagy akinek segítségre van szüksége, hogy visszalépjen az egykor követett ösvényre.

Azt a kihívást állítom elétek, hogy erősítsétek meg az egymás iránti lelki szolgálattételre irányuló erőfeszítéseiteket! Kezdődhet a lelki szolgálattétel azzal is, hogy süteményt süttök vagy együtt kosaroztok. Idővel azonban a szolgálattétel e szentebb módja a szívetek megnyitását és a hiteteket fogja igényelni, bátorságot merítve ahhoz, hogy bátorítsátok a barátotokban tapasztalt jó irányú változást, és kifejezzétek aggályaitokat azzal kapcsolatban, ami a meglátásokat és megérzéseket szerint nem áll összhangban a tanítványsággal.

Ne legyünk képmutatók, legyünk viszont lélekben bátrak a szolgálattétel szentebb módját illetően, még hozzá kifejezetten azáltal, hogy megerősítjük mások hitét! Gondolatébresztőként fontoljátok meg a következő lehetséges helyzeteket:

- Felfigyeltek arra, hogy az egyik barátotok mértéktelenül sok időt tölt azzal, hogy a telefonján játszik, miközben az evangéliumi témákat érintő beszélgetésekbe csak ritkán kapcsolódik be.
- Azt érzékelitek, hogy az egyházközség egyik tagjának talán pornográfiaival kapcsolatos gondja van.
- A barátaitok rengeteg időt töltenek azzal, hogy olyan képeket készítenek és tesznek fel magukról, amelyek a szemérmertlenség határát súrolják.
- Azt veszitek észre, hogy valaki, aki korábban szívesen beszélt a Mormon könyvről, mostanában egyszer sem említi.
- Észreveszitek, hogy az egyik családtagotok, aki valamikor szeretett templomba járni, mostanában nem jár.
- Azt látjátok, hogy az egyik barátotok, aki régebben hittel beszélt a próféta által adott tanácsokról, most bírálja ezeket.
- Ismertek egy visszatért misszionáriust, aki lazára vette a templomi szövetségeket jelképező öltözet viselését.

- Azt észlelitek, hogy az egyházközségek egyik tagja mindenféle okot talál arra, hogy vasárnap máshova menjen istentisztelet helyett.
- Azt érzitek, hogy az egyik barátotok becsúszott a kezdett viselkedni apró dolgokban.
- Ismertek valakit, akinek a misszió után visszatérve fény ragyogott a szemében, de mára ez a fény mintha elhalványult volna.
- Az egyik barátotok szent dolgokon szokott viccelődni.
- Van egy barátotok, akinek a randevúzás terén szerzett csalódásai átszártak abba, hogy „Isten nem szeret engem”.
- Azt látjátok, hogy az érdemesség sérülése és a bűnbánat elmaradása hatással van az egyik barátotok hitére.

Magatok elé tudjátok képzelni ezeket vagy hasonló helyzeteket? Eszetekbe jutottak konkrét nevek? Pál apostol ezt mondta: „Mert nem vér és test ellen van a küzdelmünk, hanem az uralmak ellen, a hatalmak ellen, sötétségének világurai ellen, a gonoszság lelki hatalmai ellen, melyek az ég magasában vannak” (vö. Efézusbeliek 6:12). Világszerte arra van többen között a legnagyobb szükség, hogy nagyobb legyen a Mennyei Atyánkba és a Fiába, Jézus Krisztusba vetett hit, és hogy nagyobb legyen a parancsolatok követésére való hajlandóság.

Szolgálattétel az egyénnek

Ha a szabadító mintáját követjük, akkor a szolgálattételünk zöme köztünk és egy másik ember között fog zajlani.

A Szabadító ezt mondta a kútnál lévő asszonynak:

„Mindaz, a ki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik:

Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik...

Monda néki az asszony: Uram, add nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam...

[Majd ezt mondta] az asszony: Tudom, hogy [a] Messiás jó (a ki Krisztusnak mondatik); mikor az eljő, megjelent nekünk mindent.

Monda néki Jézus: Én vagyok az, a ki veled beszélek” (lásd János 4:13–15, 25–26).

Jézus még a saját isteniségének kijelentése közben is szolgálattételt nyújtott annak a bizonyos egy embernek.

A defektes gumi cseréjétől eltérően csupán egyetlen szolgálattételi élmény ritkán hoz helyre egy lelki gondot. Idő kell

hozzá, beszélgetések, és bátorító élmények, amelyek segíteni fognak újjáépíteni a hitet. A bekövetkezte jobban hasonlít az égből lecsapódó harmatra, mint a tűzoltófecskendőből kirobbanó vízszugárra. Újra és újra szolgálattételt kell végeznetek, amikor abban vagytok valakinek a segítségére, hogy visszaforduljon Istenhez, és ismét a Szabadítóra és az Ő engesztelésére támaszkodjon.

Az Úr módján végzett szolgálattételhez szükségünk van a Szentlélek segítségére. Russell M. Nelson elnök erőteljesen szólt erről a kérdéstről a 2018. évi áprilisi általános konferencián: „Az eljövendő napokat nem lehet majd lelkileg túlélni a Szentlélek útmutató, irányító, vigasztaló és állandó hatása nélkül.”⁵

Nelson elnök ezt is hozzáfűzte: „Arra buzdítalak benneteket, hogy nyújtózkodjatok a személyes kinyilatkoztatás elnyerését illető jelenlegi lelki képességeinken túlra”⁶. Azt tanácsolta nekünk, hogy imádkozzunk, figyeljünk oda, írjuk le a gondolatainkat, és cselekedjünk.

Alkalmazhatjuk ezt a szentebb módon végzett szolgálattételre is? Imádkozzunk, figyeljünk oda, jegyezzük fel a gondolatainkat, és cselekedjünk azokért, akiknek szolgálatot tehetünk.

Imádkozzatok olyan alkalmakért, amikor építhetitek másokban a hitet. Nem csak azoknak fogtok segíteni, akiket már ismertek. Amikor Jézus a naini özvegynek nyújtott szolgálattételt, éppen útban volt a település felé. Azonban megpillantotta az asszonyt, könyörülettel volt iránta, és feltámasztotta a fiát a halálból. Jézus szolgálattétele megváltoztatta az asszony életét (lásd Lukács 7:11–15).

Imádkozzatok azért, hogy szolgálattételi alkalmakban legyen részetek, figyeljetelek oda, írjátok le a gondolataitokat, majd álljatok készen a cselekvésre, amikor Ő embereket helyez az utatokba.

Mindig is megindítónak találtam a zsolnárió panaszát: „Tekints jobbra és lásd meg, hogy senki sincsen, a ki ismerne; nincsen számomra menedék; senki sem tudakozódik felőlem” (Zsoltárok 142:5). Segítsünk azoknak, akik így éreznek!

Szakíts időt a Lélekre

Akkor lehet részünk a Szentlélek segítségében, ha felkészítjük az elménket és a szívünket. Nemzedékünknek fegyelemre és önuralomra van szüksége a technikai eszközeink használatában. *Ellenállhatatlan* című könyvében Adam Alter a technika és a közösségi média függőséget okozó tulajdonságáról értekezett. Greg Hochmuthot, az Instagram egyik alapító mérnökét idézte, aki szerint „mindig van egy újabb hesteg, amelyre kattintani lehet. Aztán az egész önjáróvá válik, mint egy élő szervezet, és az emberek megszálottá válhatnak.”⁷

Alter hozzátette: „Az Instagram, oly sok más közösségimédia-platformhoz hasonlóan, feneketlen. A Facebooknak végtelen a hírfolyama; a Netflix magától továbblép a sorozat következő részére; a Tinder arra biztatja a felhasználókat, hogy a jobb választási lehetőséget keresve folyamatosan tologassák odébb a képeket. [...] Tristan Harris »formatervezési eticista« szerint a gond nem az, hogy az embereknek ne lenne akaraterjük, hanem az, hogy »ezer olyan ember van a képernyő túloldalán, akinek az a munkája, hogy lécpítse a meglévő önfegyelmet.«⁸

Alter így folytatta: „Egy kedvelés a Facebookon és az Instagramon éppúgy megpendíti [a helyes idegi] húrokat, mint a World of Warcraft valamely küldetésének elvégzéséért kapott jutalom, vagy amikor azt látod, hogy az egyik tweetet Twitter-felhasználók százai osztották meg. Azok az emberek, akik a technikát, a játékokat, valamint az interaktív élményeket alkotják és csiszolják, nagyon jók abban, amit csinálnak. Tesztek ezreit futtatják le felhasználók millióival, hogy rájöjjenek, mely kisebb-nagyobb változtatások jönnek be és melyek nem – milyen háttérzűnek, betűtípusok és hangszínek eredményezik a legnagyobb részvételt és a legkevesebb bosszúságot. Ahogy egy-egy élmény fejlődik, úgy az eredeti élmény ellenállhatatlan, fegyveresített változatává alakul át. A Facebook 2004-ben szórakoztató volt; [napjainkban] függőségkeltő.”⁹

Ahhoz, hogy a Lélek bennünk lakozhasson, időre és térre van szükségünk. Tanuljátok meg letenni az okostelefonjaitokat. Iktassatok be olyan időt, amikor a technikai eszközeitek szándékosan hozzáférhetetlenek számotokra.

A 2018. évi áprilisi általános konferencián M. Russell Ballard elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke ezt mondta: „Túl sokan engedik meg maguknak, hogy szinte online éljenek az okoseszközökkel – éjjel-nappal a képernyő villódzó fénye tükröződik az arcukon, és a fülükbe dugott fülhallgató kizárja a Lélek csendes, halk hangját. Ha nem találunk időt az ezekről való leszakadásra, akkor elszalaszthatjuk a lehetőségeket,

hogy meghalljuk Annak a hangját, aki így szólt: »Csendesedjete és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten!« [Zsoltárok 46:11]. Nincs azzal semmi baj, ha kihasználjuk az Úr által sugalmazott technikai vívmányokat, azonban bölcsnek kell lennünk a használatukban.»¹⁰

Erősíteni egymást

A BYU-n folytatott alapképzésem idején nagy mértékben alakította a lelki alapjaimat – a feleségemen, Kathyn kívül, akinek az örökkévaló hatása felmérhetetlen – két lakótársam: az egyik a misszióm előtt, a másik pedig utána. Ez utóbbi Reid Robison volt, aki ma szervezeti viselkedést tanít a BYU-n. A misszióm alatt ismertem meg,

utána pedig lakótársak lettünk. Reid pontossága a parancsolatok követése terén, a próféta iránti szeretete, valamint a Szabadítóról való megingathatatlan bizonyossága megerősített engem és a környezetében mindenki mást is. Az elmúlt 45 év során folyamatosan példa volt számomra.

A másik szóban forgó lakótárs Terrel Bird, aki ma a utah-i St George-ban él. Akkor ismertem meg, amikor együtt jártunk középiskolába az Idaho állambeli Pocatellóban. Habár egyébként együtt kosaraztunk, a barátságunk annak nyomán alakult ki, ahogy tanúja voltam a lelki érettségének. Nyíltan megosztotta velem a lelki meglátásait, amelyekre akkor szert tett, és azokat az életelveket, amelyekről éppen olvasott és tanult. Meglepetve hallottam ezeket egy 17 évesről. Úgy döntöttünk, hogy a BYU-n lakótársak leszünk.

Akkoriban nem voltak számítógépeink – írógépeink voltak. Terrel szokása volt, hogy fogta a számára jelentőséggel bíró szentírásrészeket és jellemépítő idézeteket, legépelte, majd eltárolta egy kis dobozban, hogy gyakran vehesse elő őket. Nem ment nála ritkaságszámba, hogy több mint ezer szentírásrész és idézet volt a birtokában, melyek közül sokat kívülről is megtanult. Bár jómagam dolgoztam – minden reggel 4-től 7-ig a könyvtárat takarítottam –, és mellette teljesen be volt táblázva az órarendem is, ahogy azonban Terrelt figyeltem, én is elkezdtem összeállítani a saját iratos dobozomat.

Íme az egyik idézet, melyet majd’ 50 év távlatából is fel tudok idézni:

*„Mester-erő az elme: gyúr s alkot,
S az Ember: Elme, kinél mindig ott
A Gondolat-eszköz; akar s formáz,
És jó öröm, jó baj, ezer és száz.
Létrejő, mit magában tervezett:
Tükör csak számára a környezet.”¹¹*

Természetesen az olyan erőteljes szentírásokra is emlékszem, mint ez is: „Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él;

„És a ki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal” (János 11:25–26).

Még gólya voltam a BYU-n, de Terrel segített olyan szentírásbeli szavakat és a bölcsességnek oly szavait ültetni az elmémbe, amelyek egész életemben hatással voltak rám. Köszönöm Reid Robisonnak és Terrel Birdnek, hogy lelkileg törődtek velem akkor, amikor ez meghatározó volt.

Íme egy vers, melyet a szomszédom, Thomas L. Kay írt:

*„Hálát adunk azokért, kik
tényleg gondoskodnak;
Kik a gyengét felkarolják,
s érte imádkoznak.*

Hálát adunk azokért, kik hallják a szív szavát; Jószívűségük többet ér, mint az egész világ. Hálát adunk azokért, kik megerősítenek; Kik lelkeket emelnek fel szolgálattételrel.”¹²

Drága barátaim és tanítványtársaim! Szilárd tanúbizonyságot teszem arról, hogy tudom, hogy a Szabadító él. Ő feltámadt. Ő irányítja ezt a szent munkát. Nelson elnök az Ő felkent prófétája a földön. A földön töltött időnk örökkévaló fontossággal bír.

Megígérem, hogy amikor teljes szívetekkel szeretitek Istent, amikor azért imádkoztok, hogy eszköz lehessetek a kezében, amikor szolgálattételt végeztek az egyéneknek, amikor fejlesztitek a kinyilatkoztatás elnyerésére való képességeket, és amikor bíztok a Szentlélek befolyásában, akkor az Úr az Ő különleges fiait és leányait fogja az utatokba vezérelni, ti pedig az ő szolgálattétevé angyalai lesztek, örökkévalóan áldva meg az életüket. Szentebb módon fogtok szolgálattételt végezni.

Azért imádkozom, hogy olyasmis lehessen ez, ami fontos lesz számotokra, ahogy tovább haladtok a halandóság ezen legfontosabb ösvényén. Szilárd és biztos tanúságot adom nektek a Szabadítóról, valamint arról az örökkévaló értékről, melyet számára képviseltek; ahogy arról is, hogy Ő ismét el fog jönni, és a fiaiként és lányaiként,

valamint a tanítványaiként fog magához ölelni bennünket. ■

Elhangzott az A Holier Approach to Ministering [A szolgálattétel szentebb megközelítése] című áhítati beszéd részeként 2018. április 10-én a Brigham Young Egyetemen.

JEGYZETEK

1. Jean M. Twenge and W. Keith Campbell, *The Narcissism Epidemic: Living in the Age of Entitlement* (2009), 1.
2. Jean M. Twenge, *iGen: Why Today's Super-Connected Kids Are Growing Up Less Rebellious, More Tolerant, Less Happy—and Completely Unprepared for Adulthood* (2017), 121; lásd még 5.1-es ábra, 121.
3. Lásd Robert C. Fuller, *Spiritual, But Not Religious: Understanding Unchurched America* (2001).
4. Lásd Jean M. Twenge, *iGen*, 119–42.
5. Russell M. Nelson: Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás. *Liahóna*, 2018. máj. 96.
6. Russell M. Nelson: Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás. 95.
7. Vö. Greg Hochmuth in Adam Alter: *Ellenállhatatlan – Hogyan okoz függőséget a technológia?* (2018), 3.; lásd még Greg Hochmuth, in Natasha Singer, “Can’t Put Down Your Device? That’s by Design,” *The New York Times*, Dec. 5, 2015, nytimes.com.
8. Adam Alter: *Ellenállhatatlan*. 3.; lásd még Tristan Harris, in Natasha Singer, “Can’t Put Down Your Device? That’s by Design.”
9. Adam Alter: *Ellenállhatatlan*. 5.
10. M. Russell Ballard: Istentől kapott drága ajándékok. *Liahóna*, 2018. máj. 10.
11. James Allen, *As a Man Thinketh* (1902), címdal.
12. Thomas L. Kay, “Saints,” in *The Road I’ve Taken* (2016), 16; see also “Saints,” music by Rachel Bastian, *New Era*, Sept. 1999, 51.

Segítsünk másoknak részesülni az Úr gyógyításában

írta: **Merrilee Browne Boyack**

Az egyik vasárnap a következő szentírásverset olvastam: „Bizony, bizony mondom nektek, ez az én evangéliumom; és tudjátok, hogy milyen dolgokat kell megtennetek az én egyházamban; mert azokat a cselekedeteket, melyeket engem tenni láttatok, nektek is azokat kell megtennetek” (3 Nefi 27:21; kiemelés hozzáadva).

Arra gondoltam: „Mik voltak Krisztus cselekedetei a földön?” Elsődlegesen két dolog jutott eszembe: a szolgálat és a gyógyítás. Szolgálni én is tudok – de gyógyítani? Nyilvánvalóan nem vagyok képes arra, hogy meggyógyítsak másokat. Vagy mégis?

Nemrégiben éppen felépülőben voltam egy műtétből, amely után súlyos allergiás reakció lépett fel. Azonnal eszembe jutottak azok, akik segítettek nekem a gyógyulás folyamata során, és ők igen sokan voltak. Ha ők képesek voltak segíteni a gyógyuláson, akkor miért ne tehetném én is ugyanezt másokért?

Mindegyikünk elsajátíthatja a gyógyítás művészetét.¹ Körülvesznek bennünket olyanok, akik a test, az elme vagy a lélek betegségeiben szenvednek, és akiknek áldást jelentene a segítségünk.

A betegek meglátogatása

Móziás 4:26 kijelenti: „...szeretném, ha adnátok javaitokból a szegényeknek, minden ember aszerint, amije van, úgy mint az éhesek táplálása, a mezítelenek felruházása, a betegek meglátogatása és szükségük enyhítése, lelkileg is és fizikailag is, igényeik szerint.”

A betegség – legyen szó a test, az elme vagy a lélek betegségről – nagyon el tud valakit szigetelni. Miközben az emberek igyekeznek felépülni, sok magányos órát töltenek hálósobákban és kórtermekben, és a hangulatuk könnyen nyomottá válik. Amikor egyre gyűlik a sötétség, egy gondoskodó barát vagy családtag látogatása fényt vihet az életükbe.

Az is fontos lehet, hogy *miként* látogatjuk meg a betegeket. Számos nő válaszolt arra a kérdésemre, hogy miként segítettek nekik mások a gyógyulás folyamata során. Judi Arizona államból ezt írta: „A végighallgatás... nagy segítség a zürös időszakokban. A végighallgatás, és *nem* a megítélés.” A türelmes, őszinte és szeretetteljes odafigyelés értékes támogatást jelent azoknak, akik gyógyulni próbálnak.

A gyógyítás művészetét gyakoroljuk, amikor segítünk elhozni az Úr gyógyító áldásait azoknak, akik a test, az elme vagy a lélek betegségeiben szenvednek.

A kaliforniai Linda elmesélte, hogyan segített neki az egyik barátja látogatása: „Emlékszem a különleges emberekre az életemben – különösképpen azokra, akik valóban odafigyeltek, és a Lélek édes tanácsát tolmácsolták nekem. Miután 30 évesen, öt kisgyermekkel megözvegyültem, az egyik jó barát-

tomnak, Karennek köszönhetően még mélyebben éreztem Mennyei Atyám és a Szabadítóm szeretetét. Karen mindig rám tudott hangolódni, és »nyitott füllek« fordult felém. Soha nem éreztem magam egyedül, mert állandóan emlékeztetett rá, hogy milyen csodálatos az a kötelék, amellyel Isten lányaként rendelkezem.”

A szolgálattevő fivérek és nővérek különösképpen alkalmasak a gyógyítás ezen művészetének alkalmazására. Fontos ráhangolódni a szenvedők szükségleteire. Néha egy rövid látogatás a megfelelő, mert éppen nagyon fáradtak. Máskor – a magányosság és az unalom miatt – egy hosszabb látogatás fogja kielégíteni a szükségleteiket. A személyiségükre is fontos ráhangolódni. Vannak, akik egyedüllétre és nyugalomra, míg mások folyamatos társaságra és támogatásra vágnak. Először ki kell derítenünk a szükségleteiket, majd annak megfelelően kell őket felkarolnunk.

Egymás terheit viselni

A Mormon könyvében Alma igen ékesszólóan jellemezte a Szabadító követésére vonatkozó elkötelezettségünket, amikor megkérdezte a híveket, hogy szeretnének-e „Isten nyájába jönni és az ő népének neveztetni, és hajlandóak[é] egymás terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek” (Móziás 18:8).

Mindannyian sokféle terhet hordozunk. Ezekkel akkor a legnehezebb megbirkózni, amikor betegek vagyunk, illetve

MI VAGYUNK AZ ÚR KEZE

„Krisztus tudja,
hogyan kell máso-
kat tökéletesen
szolgálni. Amikor a

Szabadító kinyújta kezét, mindenkit
felemel, akit megérint, és így nagysze-
rűbb, erősebb és jobb emberré válnak.

Hát nem ugyanazt kell-e nekünk is
tennünk, ha mi vagyunk az Ő keze?”

Dieter F. Uchtdorf elder a Tizenkét Apostol
Kvórumából: *Ti vagytok a kezem. Liahóna,*
2010. máj. 70.

éppen mentális vagy lelki nehézségekkel küszködünk. Az is a gyógyítás művészetéhez tartozik, hogy segítünk viselni mások terheit, amikor szenvednek.

Shannon, aki Utah államban él, elmondta, hogyan segítettek neki a szomszédai: „Amikor a kisfiunk temetése után hazaértünk a temetőből, azt láttuk, hogy a távollétünk órái alatt összegyűlt a szomszédság, és amíg mi a szertartáson voltunk, ők teljesen átrendezték a kertünket. Gyönyörű bokrokat, fákat és virágokat – és még új gyepet is! – ültettek. A szeretetük és támogatásuk figyelmes kinyilvánítása volt az, ami az elképzelhetetlen szomorúságunk közepette elindította számunkra a gyógyulási folyamatot. Minden évben, amikor a gyönyörű kertünkbe visszatér az élet, eszünkbe juttatja, hogy a szeretet és az élet örök. Igazán szent és jelképértékű élmény [volt], amelyet soha nem fogunk elfelejteni.”

Amikor mellrákot állapítottak meg nálam, éppen segítőegyleti elnökként szolgáltam, és a városi tanácsunk tagjaként az újraválasztásomra pályáztam. A férjem elvesztette az állását, és sok egyéb komoly megpróbáltatás is ért bennünket akkoriban. A tanácsosaim megszívlelték, hogy mit is jelent „egymás terheit viselni”, és segítettek szétosztani az általam hordozott súlyt. A feladataim egy részét a püspököm vállalta át. A főzéssel

és a házimunkával járó kötelezettségek jelentős részét a férjem vette át. Igazán alázatra indított, amikor azt láttam, hogy a terheim nem megszűntek, hanem sok-sok olyan ember között oszlottak meg, akik mind a gyógyítás művészetét gyakorolták.

Vigasztalás

Alma azt is tanította, hogy Krisztus követői „hajlandóak... gyászolni azokkal, akik gyászolnak; igen, és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak” (Móziás 18:9).

A vigaszadásba beletartozik az együttérzés, a kedvesség, a figyelmesség, a törődés, a szeretet és a jószívűség. A betegek vagy gyötrődők szeretetteljes átölelése ez, hogy segítsen nekik szembenézni a szenvedéseikkel.

Luann (nem a valódi neve) lelki és erkölcsi küszködést élt át, és így idézte fel a számára vigaszt nyújtó emberekhez fűződő élményét: „Túltekintettek az akkori énemen, és látták bennem az ígéretes lehetőséget – azt a lehetőséget, hogy nagyszerűbb, bölcsőbb, kedvesebb emberré váljak. Amikor visszatekintek a korábbi önmagamra, néha megborzongok: egy kicsit az akkori tudatlanságom miatti szégyenkezés, egy kicsit pedig a vétkeim és a bűnös magatartásom miatt. Azonban a feszengés és a szégyen kínját mindig a kegyelem, az irgalom, a megbocsátás és a szeretet gyógyító balszama követi. Amikor azt látom, hogy olyan emberek vettek körül, akik

„Biztonságos környezetet
teremtettek számomra,
amelyen belül a Szabadító
– a Gyógyítómester –
munkálkodhatott rajtam.”

elárasztottak engem mindezzel, akkor a kín elmúlik. Ahogy azt is látom, hogy segítettek meggyógyulnom. Talán pontosabb úgy fogalmazni, hogy biztonságos környezetet teremtettek számomra – mondhatni, az irgalom védőburkát –, amelyen belül a Szabadító – a Gyógyítómester – munkálkod-

hatott rajtam. Megváltoztathatott. Megváltoztatta a szívemet.”

A betegek vigasztalásának fontos részét képezi az, hogy a Gyógyítómesterhez irányítjuk őket. Sabrina Utah-ból ezt mondta: „Nincs annál jobb gyógyítás, mint amely attól jön, aki segít neked rátalálni Istenre vagy visszatérni Őhozzá. Elég lehet egy egyszerű emlékeztető is arról, amit már tudsz – hogy éppen a szükségesnél keményebb próbálsz

lenni, mindent egyedül végezve, nem igazán támaszkodva Istenre.”

Fogékonyak kell lenni a Lélekre a betegek vigasztalásához és ahhoz, hogy pozitív szemlélethez segítsük őket. Életem egy szakaszában hónapokon keresztül rosszul aludtam: általában éjszakánként két-három órát, és azt sem egyhuzamban. Nagymértékben szenvedtem a szorongástól és kimerültségtől; számos orvosnál jártam, de hiába. Az egyik barátom végül elirányított egy utolsó napi szent orvoshoz, aki azonnal felállította a megfelelő diagnózist. Amit azonban ezt követően mondott, meglepett: „Merrilee, az a legfontosabb teendőd, hogy átadd Istennek a szorongásodat.” Majd arra buzdított, hogy mindennap elmélkedjek egy kicsit „Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága” című írás felett.

Korábban párszor már sikertelenül próbálkoztam ugyanezzel, de immár kétségbeesetten meg akartam gyógyulni. Másnap csendben a következő erőteljes kijelentésen elmékedtem: „[B]izonyosságunkat tesszük az Ő páratlan életének valóságáról, nagyszerű engesztelő áldozatának végtelen tisztaságáról és erejéről.”² Felvillanyozódtam, ahogy elkezdtem a nagy Gyógyítónkról tett bizonyoságon gondolkodni, és tudtam, hogy megnyugvásra és békességre letem a lelkemben.

Odafigyelés

Amikor a szentírásokat tanulmányozzuk, hogy Jézust tudjuk utánozni a gyógyítással való foglalkozásban, azt olvassuk, hogy volt valami, amit újra és újra megtett: odafigyelt a körülötte lévőkre.

Krisztus észrevette az embereket. A kulturális tilalmak ellenére elbeszélgetett a samáriai asszonnnyal. Időt szakított a gyermekek megáldására. Vámszedőkkel és bűnösökkel evett, bélpoklosoknak és számkivetetteknek nyújtott szolgálattételt. Mindegyikükre odafigyelt.

Ha Krisztus követőiként el szeretnénk sajátítani a gyógyítás művészetét, kezdhethetjük azzal, hogy Krisztus szemével tekintünk az emberekre. Időt szakíthatunk egy köszönésre, egy mosolyra, és hogy a napjuk felől érdeklődjünk. Soha nem tudhatjuk, milyen gyógyító balsamként hathatnak az erőfeszítéseink azokra az emberekre körülöttünk, akik magányosak, búskomorak, betegek, elgyengültek vagy szenvednek. Még a szeretet egyszerű tanújelei is erőteljes hatást képesek gyakorolni.

Amikor Krisztus munkáját végezve kivesszük a részünket mások gyógyításából, nagy áldások fognak kiáradni. Amint azt Krisztus kijelentette: „[A]mennyiben megcselekedtéték egygyel ez én legkisebb atyámiai közül, én velem cselekedtéték meg” (Máté 25:40). Őneki, aki mindegyikünket meggyógyított; aki többször ölelt át minket a szerető karjaival, mint amiről egyáltalán tudomásunk van; aki felkínálta engesztelése gyógyító balsamát – felajánlhatjuk Őneki a fivéreink és nővéreink gyógyítására tett apró erőfeszítéseinket. Ebben áll a gyógyítás igazi művészete. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

JEGYZETEK

1. Lásd Lásd, követelek, Uram! *Himnuszok*, 140. sz.
2. Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2017. máj., belső elülső borító.

Virágok és anyagi biztonság

Írta: Mechel Wall

Az Úr megnövelte a teherbírásomat, gyarapította a képességeimet, és sokkal többet hozott ki belőlem, mint amire magamtól képes lettem volna.

Mindig zavart az a tény, hogy soha nem fejeztem be a főiskolát. Tudtam, hogy ha bármi történne a férjemmel, anyagilag felkészületlen lennék a családuk ellátására.

Aztán megtörtént az elképzelhetetlen. Jött egy gyomorszorító, az egész életemet felforgató telefonhívás.

„Hívd a mentőket! – kiabálta kétségbeesetten a férjem. – Beszorultam a traktor alá!”

Segítségért telefonáltam, majd rekordidő alatt odahajtottam ahhoz a földterülethez, amelynek a megtisztításán éppen dolgozott. Útközben mentő- és tűzoltóautók hosszú sora mellett haladtam el, akik a Pea Ridge-i földünk kavicsos bekötőútján sorakoztak. Barry életben volt, de tényleg beszorult egy felborult traktor motorja alá.

A vészhelyzeti szakemberek hidraulikus szerszámok segítségével leemelték a traktort és kiszabadították Barryt. Mindkét lába gázolajban ázott, és úgy nézett ki, hogy több helyen is el vannak törve. Gyorsan a balesetire siettek vele, ahol papsági áldást kapott, majd meg-
röntgenyezték a lábait.

Meglepő módon egyetlen csontja sem tört, viszont a kiömlött gázolajtól súlyosan megégett hátul az egyik lába. Az izomszövetek károsodása nyomán ráadásul veseelégtelenség is fellépett nála. Veszélyben volt az élete.

Miután Barry öt idegölő napot töltött a kórházban, a szervezetében végre csökkenni kezdett a toxinok szintje. Ezt egy sor kötőscsere, bőrátültetés, műtét és túlnyomásos oxigénterápia követte hónapokon át. Amikor Barry már elég jól érezte magát, otthonról folytatta az értékesítői munkáját.

„Senki sem akart alkalmazni engem”

Ami történt, figyelmeztető jel volt. A következő néhány évben – miközben azon járt az agyam, hogy mit tennék, ha elveszíteném Barryt – önkéntesi munkákat vállaltam, műhelyfoglalkozásokon vettem részt, és több részmunkaidős állásra is jelentkeztem. Mivel azonban nem volt piacképes tudásom, senki sem akart alkalmazni engem.

Mivel a házukhoz tartozik egy néhány állatot ellátni képes legelő is, elkezdtem kutatni, hogy milyen mezőgazdasági munkát végezhetnék. Egy nap aztán támadt egy ötletem: virágok. Miután alaposan utánanéztem a virágtermesztésnek, úgy döntöttünk, hogy megpróbálkozunk vele. Részt vettem egy virágtermelőknek rendezett konferencián, és elkezdtem felkészülni arra, hogy átálljunk a legeltetésről a dísznövénytermesztésre. Aztán 2016 novemberében beiratkoztam az Önellátási Szolgáltatások egyik

tanfolyamára a saját vállalkozás elindítása és bővítése témájában.

A saját virágboltunk

A 12 hetes tanfolyamon pont azt kaptam, amire szükségem volt. Volt egy alapszintű üzleti tervem, és sok érdekes ötletem, de hiányzott a szervezetség. Az órákon olyan ötletek jöttek elő, amelyekre korábban nem gondoltam. Mindegyiket meg is valósítottam. Ahogy az első év során a virágok termesztésével és árusításával voltam elfoglalva, egyre-másra léptek működésbe az órákon tanult javaslatok és tantételek:

- Találtam egy alacsony kamatozású üzleti kölcsönt.
- Bevontam az ügyfélkörömbe a termelői piacokat és a virágboltokat is.
- A szolgáltatásaim bővítéséért több rendezvénynek is helyet adtam a gazdaságunkban.

2017 vége felé, miután már egy éve gazdálkodtam, rájöttem, hogy túl sok időmet veszi el a virágboltokba történő szállítás. Eltöprengtem: mi lenne, ha nyitnék egy saját virágboltot? A helyi virágbolt már korábban bezárt, és az épület igencsak bántotta az ember szemét. Úgyhogy a férjemmel megvettük, rendbe hoztuk, és olyan virágboltot nyitottunk a helyén, ahol művészeti és helyi kézműves termékeket is árusítunk. Elindítottam továbbá egy növények bérbeadásával és szobanövények elhelyezésének megtervezésével foglalkozó vállalkozást is.

A virágainkat a boltunkban, valamint kávézóknak, butikoknak és a helyi repülőtéren egyik standján keresztül árusítjuk. Mindennap annyit gyűjtök be, amennyire szükségem van.

Az Úr törődik

Bizonyosságom van arról, hogy az Úr törődik a vállalkozásommal. Segített abban, hogy anyagi biztonságot teremtsék magamnak, *továbbá* részmunkaidős állást több olyan nőnek, aki rugalmas munkaidőben szeretne dolgozni, és olyan egyetemistáknak, akik a tanulmányaik mellett dolgoznak. A virágkertészetet az egyik lányunk igazgatja, míg a földeken a munka zömét – többek között az üvegház felépítésében való segédkezést is – két fiunk végzi. Barry esténként és a hétvégeken szokott besegíteni a kemény fizikai munkával.

Mindannyian támogatjuk egymást, és együtt dolgozunk. Mindenkinek áldást jelent, aki csak részt vesz benne. Engem is lefoglal, de így is marad időm a családomra, az egyházi elhívásaimra, a szolgálattételi kötelezettségeimre és az önkénteskedésre.

Óriási sikerérzetet ad az a munka, amely a mag vagy a hagyma elültetésével kezdődik, és egészen addig tart, amíg át nem nyújtok egy virágot a vásárlónak. Semmi kétségem sincs afelől, hogy az Úr gyarapította a képességeimet, és sokkal többet hozott ki belőlem, mint amire magamtól képes lettem volna. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Arkansas államban él.

Mártha és Mária

Írta: Camille Fronk Olson

nyugalmazott egyetemi tanár, Brigham Young Egyetem, Ősi Szentírások Tanszék

Mindegy, hogy a szolgálat mely módját választjuk, Krisztus teljes szívvel és elmével való elfogadása és követése mindegyikhez nélkülözhetetlen számunkra.

Akkor, amikor Jeruzsálemben sokan adtak hangot zavarodottságuknak a Szabadító kilétével kapcsolatban, Jézus azt tanította, hogy „ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti [a tanról]” (lásd János 7:17). Ha nem egyszerűen a tant szeretnénk megtanulni, hanem azt szeretnénk megtudni, hogy ki Jézus Krisztus, és a tanítványává szeretnénk válni, akkor a hitünket cselekvésre kell váltanunk. Mártha és Mária története azt mutatja, hogy nemcsak egyetlen módja van annak, hogy a saját életünkben a Szabadítót szolgáljuk.

Röviddel az előbb említett prédikáció után Jézus és néhány tanítványa ellátogatott Mártha bethániai otthonába, hogy ott az evangéliumot tanítsák. Elsődlegesen Mártha vállalta magára a szívélyes házigazda feladatát, talán ételt és szállást biztosítva a vendégeinek, miközben a testvére, Mária, Jézus lábánál ült és a szavaira figyelt. (Lásd Lukács 10:38–42.) A testvérek eltérő megközelítése a Mester szolgálatát illetően arra tanít bennünket, hogy tiszteljük és becsüljük azokat, akiknél eltérő módokon mutatkozik meg a

tanítványi mivoltuk. Amit Jézus ekkor tanított, rámutat arra a szemléletére is, miszerint a nők – pont úgy, ahogy a férfiak is – szabadon megválaszthatják, hogy miként szolgáljanak és mutassák ki a tanítványságukat.

Adva szolgálni

Lukács – közvetlenül azelőtt, hogy megismertet bennünket Márhával és Máriával – megosztja velünk az irgalmas samaritánus példázatát. Ebben a történetben a Szabadító azt tanította nekünk, hogy tanúsítsunk irgalmat mások iránt, például biztosítsunk élelmet, hajlékot és gondoskodást bárkinek, aki szükségét szenved (lásd Lukács 10:30–37). Mártha igyekezete a „szüntelen való szolgálatra” (lásd Lukács 10:40) arra utal, hogy elfogadta és megértette ezt a tantételt, és a hite cselekedethez vezetett.

Jézus az egész életét szolgálattal töltötte, ezzel szemléltetve azt a tanítást, mely szerint a legnagyobb az, aki másoknak nyújt szolgálattételt (lásd Máté 20:26–28; Lukács 22:26–27). Mártha azzal reagált erre, hogy szolgálni kívánta Őt. Mártha és Mária története két nőről szól, akik szolgálat és tanulás

által példázzák az igaz hitet és tanítványi mivoltot. Ahogy Mártha is szolgálaton keresztül mutatta ki a Krisztus iránti szeretetét, úgy mi is szolgálhatjuk úgy a körülöttünk lévőket, hogy annak középpontjában a Szabadítónk iránti szeretet, valamint a tanulás és az Ő evangéliuma követése iránti hajlandóságunk álljon.

Amikor szolgálunk, emlékeznünk kell arra, hogy más módokon is lehet szolgálni, és hogy ne ítélkezzünk azok felett, akik ily módokon szolgálnak. Mártha már igencsak elfoglalt volt a szolgálatban (lásd Lukács 10:40), mikor kitörése vizályt hintett el, és a Szabadító látogatásának magasztosságát fenyegette.

Habár Mártha vendégszerető és felelősségteljes volt, ugyanakkor feldőlt és lekötötte a foglalatoskodása. Ekképpen panaszkodott Jézusnak: „Uram, nincs-e arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nékem” (Lukács 10:40). A tiltakozása arra utal, hogy a meglátása szerint ő volt ott az egyetlen, aki szolgált. Vak volt a szolgálat ettől eltérő, mások – többek között Mária és maga a

Átvihetjük Mártha és Mária példáját a saját életünkbe, és kérhetjük a Lélek iránymutatását ahhoz, hogy a legjobb módon szolgáljunk.

Szabadító – által ott és akkor gyakorolt módozataira. Habár külsőleg Mártha a tantétel szerint adott, ám olyan hozzáállás mellett, amely nem segítette elő a Lélek jelenlétét. A saját életünkben mi is a cselekedeteink és a hozzáállásunk által mutathatjuk ki a mások iránti szeretetünket.

Kapva szolgálni

Jézus tapintatos hangon elismerte Mártha szolgálatra irányuló erőfeszítéseit és az abból fakadó bosszúságát: „Mártha, Mártha, szorgalmas vagy és sokra igyekezel” (Lukács 10:41). A Szabadító szavainak nem az volt a célja, hogy leértékeljék a vendégszeretet kimutatásának Mártha által választott módját, hanem hogy elismerjék Máriának az odafigyelés és a tanulás általi szolgálathoz való jogát.

Mária cselekedetei megmutatják nekünk, mi az, ami a szolgálat választott módjától függetlenül alapvető azok számára, akik követni kívánják Őt.

Azáltal, hogy részesült az igéjéből, Mária lehetővé tette a Szabadítónak, hogy szolgálja őt. Mária példája az mutatja, hogy azzal is kimutathatjuk a Szabadító iránti szeretetünket, ha ülünk a lábánál, hogy tanuljunk és fejlődjünk a Lélekben.

Egy a szükséges dolog

Mártha ellentmondására az a felismerés volt a válasz, miszerint „egy a szükséges dolog” (Lukács 10:42). Az egyszerűség mélyreható ereje rejlik ebben, ám hogy mi az *egyszerű*, az mindegyikünknek mást és mást jelenthet. A „szükségesség” etalonja nem a

ténykedésünkben, hanem az indíttatásunkban rejlik. Mindegy, hogy a szolgálat mely módját választjuk: ami fontos, az Krisztus teljes szívvel és elmével való elfogadása és követése.

Lehetnek olyan pillanatok, amikor a „márthai” szolgálat a legjobb, míg más alkalmak talán inkább „máriai választ” igényelnek – vagy éppenséggel olyat, amely a kettő közül egyikbe sem illeszkedik. Átvihetjük Mártha és Mária példáját a saját életünkbe, és kérhetjük a Lélek iránymutatását ahhoz, hogy a legjobb módon szolgáljunk.

Vizsgáljuk meg a hozzáállásunkat, miközben a magunk által választott módon szolgálunk, emlékezve arra, hogy az Ő követése iránti eltökéltségünk az, ami a leginkább számít. Bárcsak mindig a Szabadító lábánál ülhetnénk! ■

Írta: Dean M. Davies püspök

első tanácsos
az Elnöklő
Püspökségben

Istenileg vezérelt tanítványság

Ha arra törekedtek, hogy a szeretett Szabadítónk igaz tanítványaivá váljatok, akkor a menny Úristene fogja igazgatni az ösvényeiteket.

Szeretnék szólni két olyan kérdésről, amelyekre fiatalon magam is választ szerettem volna kapni.

Az első: ha az életeteket Isten szolgálatának szentelitek, Ő vajon vezérelni fogja-e a lépteiteket, és használ-e majd az Ő igazlelkű céljaihoz? A második: ha úgy döntötök, hogy a Szabadítót követitek, és a tanítványság ösvényén jártok, vajon az Úr örködni fog-e felettetek, utat mutat-e nektek, megáld-e benneteket, és eltölt-e az öröm és beteljesülés lelkével, amikor felhasznál az igazlelkű céljaihoz?

Szeretett fivéreim és nővéreim! Tudom, hogy ha a Szabadítónak adjátok a szíveteket, és igyekeztek hitben és együttérzéssel járni az Ő általa előírt ösvényen, akkor az Úr oly módokon fog felhasználni titeket, amit most el sem tudtok képzelni.

„De én nem vagyok különleges – mondhatnátok. – Minden tekintetben átlagos vagyok. Nem vagyok különösen okos, ékesszóló, jól öltözött, vagy akár csak jó magaviseletű. Miként használhatna engem Isten?”

Mennyei Atyánk az idők kezdete óta felkarolja és a saját céljaihoz használja fel az átlagos embereket. Pál apostolnak az ősi korinthosziakhoz írt sorai hozzátok is szólnak a mi napjainkban:

„Hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket; és a világ erőtleneit

választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket;

És a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse: Hogy ne dicsekedjék ő előtte egy test sem” (1 Korinthusbeliek 1:27–29).

Amikor elérkezett az idő, hogy a Szabadítónk visszaállítsa a földre az egyházát, szerintetek miért választott ehhez egy csekély iskolázottságú alázatos fiút?

Mit gondoltok, miért mondta Isten a földműves Gedeonnak, hogy sorra küldje haza a katonákat, mígnem mindössze 300 embere maradt, hogy szembeszálljon a megszámlálhatatlan ellenséggel? (lásd Bírák 7:1–25).

Szerintetek miért választott a Szabadítónk egy halászt fő apostolának, illetve hogy a távozása után vezesse az egyházat? (lásd Máté 16:18).

Először is azért, mert „az Úr nem azt nézi, a mit az ember; mert az ember azt nézi, a mi a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van” (1 Sámuel 16:7).

Másodszor azért, mert Isten képes a legszerényebb agyagból is mesterművet alkotni. Mily igaz: „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?” (Rómabeliek 8:31).

Harmadszor, mert Isten azért választja gyengéket, hogy senki se dicsekedhessen ily szavakkal: „Önerőből tettem.”

Amikor Péter, az egyszerű halász, fogja a hívők egy kis csoportját, majd pásztorként egy erős egyházba tereli őket, az emberek felemelik a hangjukat, és hálát adnak Istennek.

Amikor a sokezres sereget megfutamítja egy 300 fős csapat, az emberek Istent dicsérik.

Amikor egy határvidéki fiú otthagyja az ekét, és lefordítja azt a szöveget, amely a leginkább lélekemelő és életeket megváltoztató a Biblia óta, az emberek nem az emberi értelmet, hanem Isten hatalmát dicsőítik.

Mennyei Atya nem azt várja tőletek, hogy erősek, eszesek vagy jó beszédűek legyetek. Azt várja, hogy fordítsátok a szíveteket Őfelé, és törekedjete azáltal tisztelni Őt, hogy szolgáljátok, és könnyörülettel fordultok a körülöttetek lévőkhöz felé.

A Szent Lélek szolgálattételei

A második dolog, amelyet szeretnék átadni nektek, hogy ha igazságban és erőben követitek Istent, Ő olyan módokon fog megáldani benneteket, hogy azt fel sem tudjátok fogni.

2006-ban Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) és az Első Elnökség úgy döntött, hogy át kell gondolni, miképpen lehetne egy templom a salvadori San Salvadorban. Számos ingatlant néztünk meg, köztük egy egész háztömböt a város régebbi központi részén. Miközben ingatlanról ingatlanra autóztunk, egyik sem tűnt megfelelőnek.

Végül egy fejlődő rész mellett haladtunk el a város nyugati felében. Éreztem valamit azon a helyen, és több háztömböt is körbejártam. Az egyik fallal körülvett ingatlan különösen felkeltette az érdeklődésemet. Elértem a tulajdonosokat, és arról értesültem, hogy az ingatlan nem eladó. Így hát hazatértem.

Mivel azonban a próféta azt mondta, hogy San Salvadorban templom fog épülni, ezért visszatértem, hogy más ingatlanokat is szemügyre vegyek. Újra azt éreztem, hogy valami a fallal körülvett ingatlanhoz vonz engem, és megismétltem a megkeresést. Ők pedig megismételték, hogy az ingatlan nem eladó.

Ismét hazatértem, de nem tudtam szabadulni az érzéstől, miszerint azon a helyen kellene állnia a templomnak. Kapcsolatba léptem a családdal, és megkérdeztem, hogy hajlandóak lennének-e legalább találkozni velem. Beleegyeztek. Ismét elutaztam San Salvadorba, ezúttal Robert Fox – jó barátom és az egyház ingatlanrészlegének alkalmazottja – társaságában. Aznap reggel azzal indítottuk a napot, hogy letérdeltünk a szobámban imádkozni, és az Úr támogatását kértük.

Ahogy behajtottunk a birtok kapuján, majdnem olyan volt, mintha egy szent kertbe érkeztünk volna. Fákat láttunk és virágokat, a forgalom zaja pedig a kapun kívül rekedt. Miguel Dueñas úr, a testvére, valamint Miguel két fia fogadott bennünket. Üdvözöltek, majd bekísértek bennünket az őseiktől örökölt házba, mely nagy és tágas volt.

Elmondtuk, hogy az egyházunk elnökének megbízásából érkezünk, aki egy ottani templom építése által szeretné megáldani az országot és az egyháztagokat. Képeket mutattam más templomainkról. Elmondtam, miszerint azt érezzük, hogy az ő birtokuk, családjuk ősi fészke a megfelelő hely.

Nem lepódtunk meg, amikor újból visszautasítottak, de muszáj volt legalább megpróbálnunk. Így aztán közel egy órán keresztül mindenféle megközelítést kipróbáltunk: a közvetlen vásárlást, az ingatlancsere, és minden más lehetőséget, ami csak eszünkbe jutott. Ők azonban kitartottak az elhatározásuk mellett, és minden ajánlatra nemet mondtak.

Mindent megtettünk, amit tudtunk. Felkészültek voltunk. Megtettük a tőlünk telhető legjobbat, ahogy tudtuk. De mindez egyszerűen nem volt elég.

A szívemet sürgető ima töltötte be: „Atyám, kérlek, segíts meg tudnunk, hogy mit mondjunk vagy tegyünk!”

Végül aztán nyilvánvalóvá vált, hogy az utunk hiábavaló volt. Úgy látszott, hogy semmitől sem fogják meggondolni magukat. Ahogy azonban szedelődzködni kezdtünk, történt valami. Az Úr Lelke hatolt be a szobába. Kézzelfogható volt. Minden jelenlévő érezte. Az egyik legerőteljesebb lelki élményem volt, amelyet valaha is éreztem.

Miguel Dueñas, aki nem volt egyháztag, könnyekre fakadt. Odafordult a testvéréhez, és ezt mondta: „Ha őseink otthonát nem is adhatjuk el, nem adhatnánk el esetleg a legjobb birtokunkat – az utca túloldalán?”

A testvére igennel felelt. Akkor elbeszélgettünk erről a másik ingatlanról. A családnak több száz hektáros földje volt az őseiktől örökölt otthonnal szemben, a főút túloldalán. Az ingatlan közepe enyhén kiemelkedett, így az útról minden autóból jól lehetett volna látni a templomot.

Ezt az ingatlant ajánlották fel az Úr házának céljából. Ez valóban egy csoda volt. Ettől kezdve az Úr áldásai kísérték a folyamatot. 2011. augusztus 21-én Henry B. Eyring elnök, aki akkor első tanácsos volt az Első Elnökségben, felszentelte a templomot az Úr szolgálatára.

Bizonyságot teszek arról, hogy nem annak eredményeképpen ékesíti gyönyörű templom a San Salvador-i dombokat, amit Fox fivér vagy én mondtunk vagy tettünk, hanem Mindenható Istenünk Szent Lelke erőteljes szolgálattevéseinek köszönhetően áll ma ott.

Kegyelmes Mennyei Atyánk

Ha az Úrnak eléggé fontos egy templom helyének megvásárlása ahhoz, hogy elküldje a Lelkét, akkor nem gondoljátok, hogy hozzátok is el fogja küldeni a Lelkét, és felkészíti a szíveteket és irányítja a lépteiteket?

Kifejezhetetlenül becsesebbek vagytok egy teleknél. Az Örökkévaló Atyátok szeretett gyermekei vagytok. A világegyetem Istenének gyermekei vagytok.

Nem gondoljátok, hogy figyel rátok? Nem gondoljátok, hogy annál is dicsőségesebb módokon fog felhasználni és megáldani benneteket, mint amit elképzelni képesek vagytok?

A szentírások elmondják, hogy ha teljes szívünkkel bízunk az Úrban, és nem a magunk értelmére hagyatkozunk, és ha minden utunkban elismerjük őt, akkor Ő igazgatni fogja az ösvényeinket (lásd Példabeszédek 3:5–6).

Benjámín király tökéletesen foglalta össze azt az üzenetet, melyet veletek szeretnék hagyni. Ezt mondta: „[A]zt szeretném kérni, ha azoknak az áldott és boldog állapotán is elgondolkodnátok, akik betartják Isten parancsolatait. Mert íme, áldottak ők minden dologban, mind a fizikai, mind a lelki dolgokban; és ha mindvégig hűségesen kitartanak, befogadják őket a mennybe, hogy ezáltal Istennel lakhassanak a boldogság egy soha véget nem érő állapotában” (Móziás 2:41).

Ezen igazság dicséretére és tanúságára emelem fel a hangozmat. Bizonyságot teszem, hogy láttam, amint újra és újra beteljesednek Isten megígért áldásai a saját életemben és sok más ember életében.

Megígérem nektek, hogy ha csak annyit tesztek, hogy Mennyei Atyátok felé fordítjátok a szíveteket; ha minden nap arra törekedtek, hogy még tökéletesebben szeressétek és kövessétek Jézus Krisztust; ha együttérzéssel és jószívűségben osztjátok meg a terheket, és emelitek fel a körülöttek küszködők kezét; ha arra törekedtek, hogy a szeretett Szabadítónk igaz tanítványaivá váljatok, akkor a menny Úristene fogja igazgatni az ösvényeiteket. Fel fog használni benneteket az Ő fenséges céljaihoz. Oly módokon fog megáldani benneteket, hogy azt el sem tudjátok képzelni. ■

Elhangzott a God Will Use You, God Will Bless You [Isten használ majd titeket, Isten megáld majd titeket] című áhítati beszéd részeként, 2015. november 3-án a Brigham Young Egyetemen.

Más szív, más barátok

Tizenévesként volt bennem egy elég jelentős lázadó hajlam, és a viselkedésem ellentétes volt azzal, ahogy neveltek. Tizenhárom évesen kezdtem inni, és a középiskola utolsó évére már minden hétvégén ittam.

Időnként elmentem istentiszteletre, hogy a szüleim kevesebbet piszkáljanak, de általában átaludtam az úrvacsorai gyűlést, aztán még a vasárnapi iskola előtt leléptem a tengerpartra. Ha azt mondom, hogy a szüleim nem voltak elragadtatva a viselkedésemből, akkor szerényen fogalmaztam. Ám meg kell hagyni, hogy miközben továbbra is az evangélium szerinti életvitelre biztattak, tiszteletben tartották az önrendelkezésemet. Ennek ellenére nem állt szándékomban, hogy tevékeny maradjak az egyházban, és egészen határozottan nem misszionáriusként képzeltem el a jövőmet.

Érettségi után közösségi főiskolára mentem, és folytattam a lázadó életviteltem. Azonban emlékszem, hogy az

egyik este a kanapémon feküdtem, és a jövőmön gondolkodtam. Milyen lányt fogok feleségül venni? Visszatalálók-e majd valaha az Úrhoz, ha hátat fordítok Neki? Bármilyen fontosak voltak is ezek a döntések, nem éreztem késztetést arra, hogy megváltozzak.

Röviddel később részt vettem az egyik barátom ivászos-tábortüzes kerti partiján. Miután egy darabig viccelődtünk a haverokkal, egy kicsit félrevonultam és lehunytam a szememet.

Amikor kinyitottam, megvilágosodást éltem át. Figyeltem, ahogy a barátaim nevetségesen viselkednek, és már nem éreztem azt, hogy ebbe a csoportba tartoznék. Otthagytam őket, és eldöntöttem, hogy nem lesz több ivás és buli. Ez azt is jelentette, hogy más barátokat kellett találnom, ami nem volt könnyű. De megcsináltam.

Ezek a döntések megáldották az életemet. Idővel aztán missziót is szolgáltam, és számos elhívást töltöttem

be. Ami pedig a legfontosabb, feleségül vettem egy csodálatos nőt a templomban, ami az életem legkiválóbb áldásait eredményezte.

Nemrégiben elolvastam, hogyan tért meg Alma és Móziás fiai (lásd Móziás 27), és hogy milyen hatalmas szívbeli változást tapasztaltak meg (lásd Alma 5:12–14), részben az Alma édesapja által elmondott hithű imáknak köszönhetően. Aztán a szüleimre gondoltam, és több mint 30 évvel később ráébredtem, hogy az a kijózanító élmény, amely a kerti partin engem ért, az ő imáik közvetlen következménye volt.

Egy küszködő gyermek szülőjeként immár én találok magam hasonló helyzetben, mint amilyenben Alma apja és az én szüleim voltak. Azonban – a szentírásokat magamra vonatkoztatva – van hitem és reménységem, hogy egy nap az én gyermekem is szívbeli változást fog megtapasztalni. ■

Név a szerkesztőségben, USA, Kalifornia

Figyeltem a kerti partin, ahogy a barátaim nevetségesen viselkednek, és már nem éreztem azt, hogy ebbe a csoportba tartoznék.

A misszióról szőtt álmom végre valóra vált

Sok éven át álmodoztam arról, hogy teljes idejű missziót szolgáljak. Amikor azonban az egyetemi diplomám megszerzése után hazaköltöztem, szembesülnöm kellett azzal, hogy milyen nagy szüksége van rám a családomnak. Édesapám egészségi állapota bizonytalan volt, és a család anyagi segítségére szorult. Négyünk közül én lévén a legidősebb testvér, úgy éreztem, hogy illik otthon maradnom segíteni. Mennyei Atya egy megfelelő állással áldott meg engem. Bár nem fizettek sokat, a megélhetéshez elég volt.

Amikor bárki megkérdezte, hogy fogok-e teljes idejű missziót szolgálni, mindig igennel feleltem. Azonban minden alkalommal, amikor ezt mondtam, izgatottsággal vegyes szomorúságot láttam édesanyám szemében, ahogy rám nézett. Tudtam, hogy ha megkérem, akkor elengedne, és csendben elfojtaná a szívében a családi jövedelem kiesése feletti nyugtalanságát.

Eltelt néhány év, és egy érdeemes pápáságviselő megkért, hogy menjek hozzá feleségül a templomban. Igent mondtam, és később megáldattunk három gyermekkel: két lánnyal és egy fiúval. Az egyik legnagyobb öröm akkor ért bennünket, amikor a fiunk elindult misszióba. A megnyugvás és a békesség

A lányom missziós történeteinek olvasása misszionáriusi lelkülettel töltött el. Misszionáriusi lehetőségekért imádkoztam, és késztetést éreztem, hogy üzenetet küldjek az egyik ismerősömmek.

lelkülete töltötte be az otthonunkat. Úgy tűnt, hogy ezzel részben ki lett elégítve a missziós szolgálat utáni vágyakozásom.

Izgatottan fogadtam, amikor az idősebb lányom bejelentette, hogy szintén missziót szeretne szolgálani. Mialatt a misszióján volt, hetente megírta nekem, hogy mi történik vele a munkája során. A bizonyosága lélekemelő hatással volt rám, és misszionáriusi lelkülettel töltött el. Én is minden nap misszionáriusi lehetőségekért imádkoztam.

Egy nap sugalmazást éreztem, hogy üzenetet küldjek az egyik ismerősömmek a közösségi médián keresztül, és kérdezzem meg, hogy érdekelné-e egy találkozó a misszionáriusokkal. „Igen!” – felelte. Kitöltöttem egy online ajánlási űrlapot az LDS.org oldalon, és a misszionáriusok hamarosan tanítani kezdték őt. Három hónapra rá csatlakozott az egyházhoz. Néhány hónappal később a gyermekei is követték. A Lélek irányítása alapján más ismerőseimet is meghívtam, hogy hallgassák meg a misszionáriusokat. Amikor a lányom hazatért, úgy éreztem, hogy én is elvégeztem egy másfél éves misszós szolgálatot.

Mennyei Atya ismerte a szívem vágyait, és tudta, hogy mi volt a legjobb a családomnak és nekem. Hálas vagyok, amiért teljesítette azt a régóta a szívemben lakozó kívánságot, hogy misszionáriusként szolgálhassak. ■

Jean Daniel Daroy, Kanada, Ontario

A templomba vezető harmincéves utazásunk

Mielőtt az öcsém elutazott volna Svájcba, a Lélek azt súgta a szívemnek, hogy ez az utazás közelebb fogja hozni őt a Szabadítóhoz és az Ő egyházához.

Néhány hónappal a keresztelkedésem után az öcsém, Oswaldo, egy másik egyházhoz csatlakozott, és tevékenyen részt vett az ottani gyülekezeti életben. Én viszont azt szerettem volna, hogy Oswaldo is tudja azt, amiről tudtam, hogy igaz. Különösen azt szerettem volna, hogy ráleljen a próféták szavaira.

Minden hónapban, amikor megkaptam a *Liahóna* folyóiratot, megosztottam azt Oswaldóval. Felvettem neki, hogy a folyóiratban található egyes témák segíthetnének neki, hogy felkészüljön a saját egyháza gyűléseire. Megörültem, amikor elfogadta a javaslatomat. Azonban eltelt sok év, és én szomorúan láttam, hogy az öcsém sehogy sem akarja elfogadni Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát.

Az egyik reggel Oswaldo bejelentette a családnak, hogy azt tervezi, elhagyja az ecuadori otthonunkat, és Svájcba utazik. Az elutazása napján elfogadott tőlem egy áldást. Érzelmekkel teli pillanat volt számomra, mert a Lélek azt súgta a szívemnek, hogy ez az utazás közelebb fogja hozni Oswaldót a Szabadítóhoz és az Ő egyházához.

Svájcban Oswaldo találkozott a misszionáriusokkal, és később meghívta őket magához. Idővel szoros barátságot alakított ki velük. Azt

azonban elárulta nekem, hogy ha a misszionáriusok felhozzák a keresztelkedés témáját, akkor többet nem fogja beengedni őket. El lehet képzelni a meglepetésemet és az örömeimet, amikor kaptam tőle egy ímélt arról, hogy meg fog keresztelkedni. Én 1981-ben csatlakoztam az egyházhoz. Oswaldo 20 évvel később, 2001 májusában keresztelkedett meg. A felruházását 2002 júliusában kapta meg, majd 2003 februárjában egymáshoz pecsételték őket a feleségével.

Amikor Oswaldo visszatért Ecuadorba, bizonyosságot tett az úrvacsorai gyűlésen. Könnyes szemekkel ezt mondta: „A bátyám megosztotta velem a próféták szavait. Ezek a szavak sugalmazást jelentettek számomra, amikor a korábbi egyházam gyűléseire készültem, és sokan épültek ezek által. A próféták szavai megváltoztatták az életemet. Általuk vált világossá számomra, hogy Jézus Krisztus evangéliuma ismét jelen van a földön a maga teljességében, hatalommal és felhatalmazással.”

2011 februárjában Oswaldóval a szüleinkhez lettünk pecsételve az Ecuadori Guayaquil templomban. A próféták szavai az örökkévalóságra szólóan megáldották a családjunkat. ■

Francisco W. Fierro, Peru, Lima

A vértanúk és a bizonyságom

Kétkedve fogadtam, amikor a misszionáriusok Joseph Smithről és a Mormon könyvéről tanítottak. Az első gondolatom az volt, hogy sok más „prófétához” hasonlóan Joseph Smith is alkotott egy hamis könyvet, hogy meggazdagodjon, híres legyen vagy hősnek tartsák.

Nem állt szándékomban elolvasni a Mormon könyvét. Idővel azonban a misszionáriusok barátsága, valamint az evangélium iránti lelkesedésük azt eredményezte, hogy egyre fokozódott az üzenetük iránti kíváncsiságom.

Amikor a misszionáriusok által megjelölt részeket olvastam a Mormon könyvében, szerepelt közöttük Moróni felhívása is, miszerint kérdezzük meg Istentől, őszinte szívvel, igaz szándékkal és Krisztusba vetett hittel, hogy igaz-e a Mormon könyve (lásd Moróni 10:4–5). Arra gondoltam: „Ki merne ilyen kihívást intézni hozzánk, miszerint igaz szándékkal és őszintén

kérdezzük meg Istent, hogy igaz-e a Mormon könyve, ha tudja, hogy hamisítvány?”

Aztán egy nap a misszionáriusok elmondták, hogy Joseph Smith és a fivére, Hyrum, vértanúságot szenvedtek a bizonyságukért. Hirtelen az a gondolatom támadt, hogy soha nem áldozták volna fel az életüket valamiért, amiről tudták, hogy hamis. Abban a pillanatban egy melengető érzés, egy égető tűz áradt szét bennem. A Szent Lélek tanúsága volt ez, amely megerősítette a szívemben, hogy Joseph Smith igaz próféta volt. E tanúság eredményezte, hogy megkeresztelkedtem és konfirmálásban részesültem.

25 évvel később ismét felidéztem ezt az élményt, amikor elolvastam Jeffrey R. Holland elder, a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjának egyik beszédét. A beszédében Holland elder feltette a kérdést, hogy vajon vértanúsága sorsdöntő pillanatában Joseph és Hyrum

káromolná-e Istent azzal, hogy az életüket, a becsületüket és az örök szabadulásukat egy olyan könyvre alapozzák, amelyről jól tudják, hogy hamis.

„*Bizonyos, hogy nem tennék!* – mondta Holland elder. – Készek voltak inkább meghalni, semmint megtagadni a Mormon könyve isteni eredetét és örök igazságát.”¹

Könnyű volt belátnom Holland elder szavait, és még jobban megerősítették a bizonyságomat Joseph Smith prófétáról, valamint a Mormon könyve hatalmáról.

Hálás vagyok Joseph Smith prófétaért. Előhozta a Mormon könyvét, és készen állt az életét áldozni azért, hogy Jézus Krisztus tanúja legyen. A Mormon könyve által tanultam meg, hogy Isten létezik és szeret engem. ■

Sunju Kim Muir, USA, Maryland

JEGYZET

1. Jeffrey R. Holland: Biztonság a lélek számára. *Liahóna*, 2009. nov. 89.

A amikor megtudtam, hogy Joseph Smith és a fivére, Hyrum, vértanúságot szenvedett, a Lélek megerősítette számomra, hogy soha nem áldozták volna fel az életüket valamiért, amiről tudták, hogy hamis.

Hisszük, hogy tökéletesek lehetünk – Krisztusban

A hegyi beszédben Jézus azt az emberpróbáló utasítást adta nekünk, hogy legyünk tökéletesek (lásd Máté 5:48). Mivel azonban mindannyian elkerülhetetlenül követünk el hibákat, hogyan várhatja el tőlünk Isten ennek a parancsolatnak a betartását? Ha helyesen értelmezzük Isten felénk irányuló elvárását, akkor megérthetjük, mit akart mondani Moróni próféta azzal, hogy tökéletessé lehetünk Krisztusban (lásd Moróni 10:32–33).

Mit jelent tökéletesnek lenni?

„A *tökéletes* szó görög eredetije úgy is fordítható, hogy teljes, célba ért, befejezett (lásd Máté 5:48). A Szabadítónk azt kéri tőlünk, hogy váljunk teljessé, befejezetté, érvünk célba – vagyis tökéletesedjünk azokban az erényekben és tulajdonságokban, amelyekre Ő és a Mennyei Atyánk a legjobb példák.”¹

„A tökéletesség, amelyet a Szabadító elképzel számunkra, sokkal többet jelent a hibátlan teljesítménynél. Ez az az örök elvárás, amelyet az Úr az Atyához szóló nagy közbenjáró imájában kifejezésre juttatott: hogy mi tökéletessé téessünk,

és velük lakozhassunk az előttünk álló örökkévalóságokon át.”²

„[Ú]gy hiszem, hogy Jézus e tárgyú prédikációját nem valamiféle verbális korbácnak szánta, mellyel hiányosságaink miatt ostromozhat bennünket. Nem. Szerintem tisztelgésnek szánta azelőtt, aki és ami Isten, az Örökkévaló Atya, és amit mi magunk az örökkévalóságban elérhetünk Ővele.”³ ■

JEGYZETEK

1. Gerrit W. Gong: Válgjunk tökéletessé Krisztusban. *Liahóna*, 2014. júl. 45.
2. Russell M. Nelson, “Perfection Pending,” *Ensign*, Nov. 1995, 86.
3. Jeffrey R. Holland: „Legyetek azért ti tökéletesek...” – majd egyszer. *Liahóna*, 2017. nov. 41.

„A Szabadító ingyenesen adott engesztelő szeretetének

megértése megszabadíthat bennünket a tökéletességgel kapcsolatosan magunkra erőltetett helytelen és irreális várakozásoktól.”

Gerrit W. Gong elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából: Válgjunk tökéletessé Krisztusban. *Liahóna*, 2014. júl. 42.

Amit Isten elvár

„[T]artóztassátok meg magatokat minden istentelenségtől..., és teljes lelketekkel, elmétekkel és erőtökkel szere[ssé]tek Istent” (Moróni 10:32).

Amikor mégis alulmaradunk, tartsunk bűnbánatot Jézus Krisztusba vetett hittel.

Tartsuk be az Istennel kötött szövetségeinket, vagyis a Neki tett ígéreteinket.

Minden tőlünk telhetőt tegyünk meg azért, hogy az életünk során mindvégig betartsuk a parancsolatokat.

„[T]artsatok ki tehát a türelmesen, míg tökéletesekké nem lesztek” (Tan és szövetségek 67:13).

Amit Isten *nem* vár el

Legyünk tökéletesek *azonnal!*
Soha ne hibázzunk.

Húzzon le minket a maximalista hozzáállás terhe.

Mindig serénykedjünk: csak a munka, semmi szórakozás.

Bíráljuk magunkat a fejlődés hiánya miatt.

Próbáljuk meg „bedolgozni magunkat” a mennybe.

Gekók, tücskók és gyermekekkel töltött idő

Írta: Nancy Thomas

Soha nem gondoltam volna, hogy a hüllők maradandó hatással lesznek a fiammal való kapcsolatomra.

A fiam, Dallin, mindig is szerette a hüllőket. Én viszont soha nem kedveltem őket. Dallin azzal a feltétellel tarthatott otthon hüllőt, hogy bármilyet válasszon is, annak be kell férnie a porszívó csövébe – arra az eshetőségre, ha kiszabadulna a ketrecéből, amíg a fiam iskolában van. Több lehetőséget is megvizsgáltunk, a teknősbékáktól az iguánáig, mielőtt végül két bársonyos bőrrű leopárdgekkó – Fuzz és Diane – mellett döntöttünk.

Dallin hétéves volt, amikor az új kis barátai a családunkhoz csatlakoztak. A gekkótartás egyik váratlan vonzata volt számomra, hogy hetente egyszer tücskökkel – élő tücskökkel – kell etetni őket. Dallinnal éveken át jártam „tücsökbeszerző körútra”. Ez ritkán jött jókor: általában késő este ejtettük meg, versenyt futva az idővel, hogy zárás előtt odaérjünk a kisállatboltba.

Diane csak három évet élt, Fuzz viszont sokkal tovább, egészségesen és boldogan. Dallin a középiskola utolsó évének vége felé azt a feladatot kapta, hogy tartson előadást az

egyik közszereplés óráján. A férjemet és engem is ötletekért nógatott. Azt javasoltuk, hogy beszéljen a leopárdgekkókról, ha már úgylis olyan sokat tud róluk, és Fuzzt is beviheti szemléltetőeszköznék. Ekkor Dallin közölte velünk, hogy Fuzz elpusztult.

„Ez most komoly? Mikor pusztult el?” – kérdeztem hitetlenkedve.

Dallin elmondta, hogy Fuzz egy héttel korábban múlt ki.

„A szobámban van, de ne aggódjatok. Nem fog bűzleni. Két zacskóba is becsomagoltam.”

Látva a döbbenetünket, Dallin elmagyarázta: „Kísérletet végzek. Látni akarom a bomlási folyamatot.”

Dallin kísérlete végül több lett annál, minthogy a gekkó bomlását tanulmányozta. Időnként betette Fuzzt néhány hétre a fagyasztoába, hogy lelassítsa a folyamatot, majd kivette, hogy kiolvadjon és tovább enyészzen.

Egy évvel később, amikor Dallin már misszióban volt, a fagyasztó takarítása közben a sarokban ráakadtam a még mindig két zacskóba

csomagolt Fuzzra. Mivel úgylis csomagot készítettem küldeni Dallinnek, arra gondoltam, hogy vicces lenne, ha továbbítanám neki a kísérletét. Gondosan bedobozoltam Fuzzt, majd becsomagoltam egy gyönyörű fekete-fehér pöttyös papírba, ízlésesen elhelyeztem Dallin ellátmánya között egy üzenet kíséretében: „Vár rád egy meglepetés a csomagban.” Azután izgatottan vártam a választát.

Majd ezeket írta: „Többször is eszembe jutott ez a gekkó azóta, hogy visszakaptam. Nem is annyira maga a gekkó, hanem mindaz az idő, amit hetente elautóztunk, hogy tücsköt vegyünk és mindenfélét elintézzünk, miközben a kocsiban az ötleteidet, a történeteidet és a bizonyágodat hallgattam. Ez mindig egy jó indok volt arra, hogy elmehessek és beszélgethessek veled (nem mintha sokat beszéltem volna, de legalább figyeltem).”

Tücsökbeszerzés. Ki gondolta volna? Szülőkként nem mindig tudjuk időzíteni a hatásunkat. Gyakran csak úgy megtörténik. Lehet, hogy

pont akkor, amikor este ágyba dugjuk a gyermekeinket, együtt utazunk a sífelvonón, vagy csak mindenféle elintézendő ügyek miatt autózunk. Időt kell fordítanunk arra, hogy a gyermekeinkkel legyünk.

A Szabadító mutatta a legjobb példát arra, hogyan szánjunk időt a gyermekekre. Miután egy teljes hosszú napon át tanította a nefitákat, Krisztus megparancsolta az embereknek, hogy vigyék hozzá a kicsinyeiket. A kisgyermekek között térdelt és imádkozott.

Az ima után könnyekre fakadt. Majd pedig „vette a kisgyermekeiket, egyenként, és megáldotta őket, és imádkozott értük az Atyához” (3 Nefi 17:21).

Azok a gyermekek tisztában voltak vele, hogy Jézus szereti őket. Készségesen szakított rájuk időt. Meghallgatta őket, imádkozott értük, és megáldotta őket. Azok, akik tanúi voltak ennek, olyan erővel teltek el, hogy a beszámoló szerint „szem nem látott még, és fül sem hallott még ezelőtt olyan

nagyszerű és bámulatos dolgokat, amint mi láttuk és hallottuk Jézust az Atyához beszélni” (3 Nefi 17:16).

Az a hatás, melyet Jézus Krisztus gyakorolt azokra a gyermekekre, nemzedékeken át kitartott. Amikor érdeklődést és időt fektetünk a gyermekeinkbe – még ha csak tücsköt vásárolunk is együtt –, remélhetőleg a mi hatásunk is nemzedékeken át fog tartani. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Maine államban él.

Amikor a szülők nem járnak istentiszteletre

Írta: Karmel Newell

Russell M. Nelson elnök szerető családban nőtt fel, olyan szülőkkel, akiket imádozott. Gyermekkorában azonban az édesanyja és az édesapja nélkül járt istentiszteletre, és nagyon vágyott arra, hogy a családjához peccételjék a templomban.¹ Ám egyetlen gyermeknek sem kell egyedül járnia a szövetség ösvényén. A család és az egyházközség tagjaitól kapott szeretet és törődés képes kitölteni a hézagokat azoknál a gyermekeknél, akik otthon esetleg nem részesülnek evangéliumi támogatásban. Végül soron a megalapozott evangéliumi tanítások, valamint az otthon és az egyházban szerzett jó élmények minden gyermeknek segíthetnek érezni Mennyei Atya szeretetét.

Ha szülő vagy, és a házastársad nélkül jársz istentiszteletre

1. **Oszd meg az evangéliumi étellel járó áldásokat.** Segíts a gyermekeknek meglátni, hogy az evangélium szerinti élet békességet hozhat, és könnyít a terheken. Magyarázd el, hogy te miért döntöttél úgy, hogy eljársz az egyházba, de ne mondj rosszat arról a szülőről, aki úgy dönt, hogy nem jár. Oszd meg az érzéseidet arról, hogy miként hoz számodra megnyugvást és irányítást a keresztes szövetség megtartása.

Ha elbeszélgetünk a gyermekekkel mindarról a jóról, amit otthon és az egyházban tapasztalnak, az segíthet nekik érezni Mennyei Atya szeretetét.

2. Alakíts ki pozitív hozzáállást!

Segíts a gyermekeknek meglátni a családjukban lévő jószágot. Segíthetsz nekik abban is, hogy az egyházi tanítóikban, vezetőikben, és az egyházközség tagjaiban is meglássák a jószágot. Beszéljétek meg, hogy mit tanultak istentiszteleten. Ne taglald mások gyengeségeit vagy érzéketlen megjegyzéseit. Beszélj inkább pozitívan, és mutass hajlandóságot

arra, hogy tanulj másoktól.

3. **Dolgozzátok fel a negatív érzelmeket.** Segíts a gyermekeknek nevesíteni a negatív érzelmeiket, úgymint a félelem, magány, csalódás és harag. Ezután segíthetsz nekik feldolgozni ezeket rajz, játék vagy beszélgetés által. Szükség szerint szakember segítségét is igénybe veheted. A sebzett szívek gyógyítása mindenkinek segíteni fog abban,

hogy fogékonyabbak legyenek a lelki érzésekre, és jobb élményeik legyenek az istentiszteleten.

4. **Szükség esetén kérj segítséget.** Ha segítségre van szükséged, ne várj arra, hogy felajánlják. Időnként előfordulhat, hogy az egyházi vezetők és az egyházközség tagjai nem vesznek észre egy szükségletet, vagy haboznak kéretlenül segíteni. Ha egy gyermeknek áldásra van szüksége, imádságosan gondold át, ki tudna segíteni, majd pedig kérd meg rá. Gondold át azt is, hogy te kinek segíthetnél.

Minden felnőttnek

1. **Vegyétek észre és szeressétek azokat a gyermekeket, akik az egyik vagy mindkét szülőjük nélkül járnak istentiszteletre.** Tanuljátok meg a nevüket, és üdvözlőjétek őket szívélyesen, kedvesen. Tartózkodjatok a körülményeiket érintő ítélkezéstől, és ne kérdezősködjétek a távol lévő szülőkről. Amikor a gyermekek őszinte szeretetet éreznek a többi egyháztag felől, akkor nagyobb valószínűséggel fognak lazítani, tanulni, és érezni a Lelket.
2. **Legyetek érzékenyek a különleges szükségletek terén.** Amikor egy vagy mindkét szülő távollétében jár egy gyermek istentiszteletre, vegyétek figyelembe, hogy milyen hatással lehet rájuk egy-egy konkrét tanítás vagy tevékenység. A papsági áldásokról szóló leckében taníthatok arról, hogy mindenki hozzáfér ezekhez az áldásokhoz. Ha egy tevékenységhez a szülők is kellene, vonjátok be az összes szülőt. Figyeljétek oda azokra a gyerekekre, akik érzékenyebbek lehetnek az olyan különleges ünnepeken, mint az Apák napja vagy az Anyák napja.

3. **Segítsetek nekik szeretni és megerősíteni a családjukat.** Tanítsátok meg a gyermekeknek, hogy a családot Isten rendelte el.² Biztassátok őket arra, hogy értékeljék a családjukban jelen lévő jó dolgokat. A családtörténeti munka segíthet a gyermekeknek megérteni, hogy a családjuk már a születésük előtt létezett. Ráadásul a családtörténeti munka azzal is megáldja őket, hogy közelebb hozza egymáshoz a családtagokat, és örömet hoz a családjukba.³
4. **Tanítsatok nekik igaz tant.** Az önrendelkezés kulcsfontosságú tan a szabadítás tervében, és a gyermekek nem felelősek a szüleik döntéseiért és bűneiért (lásd Mózes 6:54). A szülők gondjaiért nem a gyermekek a hibásak, és nem is az ő felelősségük, hogy helyrehozzák azokat. Ennek tudatában segítsetek a gyermekeknek abban, hogy kevesebbet aggódjanak az olyan dolgok miatt, amin nem tudnak változtatni, és inkább értékeljék a család számos mindennapi áldását.

Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség második tanácsosa ezt tanította: „Mennyei Atyánk izgatottan várja, hogy az egész családját egybegyűjthesse és megáldhassa. [A]z Ő terve mind[en gyermekének] megadja a lehetőséget arra, hogy elfogadja vagy elutasítsa az Ő hívását. E terv középpontjában pedig a családok állnak.”⁴ ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

JEGYZETEK

1. Lásd Russell M. Nelson: Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás. *Liahóna*, 2018. máj. 93–96.
2. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.
3. Lásd Quentin L. Cook, “The Joy of Family History Work,” *Liahona*, Feb. 2016, 27.
4. Henry B. Eyring: Isten családjának egybegyűjtése. *Liahóna*, 2017. máj. 20–21.

GYERMEKEKNEK

A *Jóbarát* tartalma:

- Nelson elnök gyermekkori élménye: Hála a szülőkért (2019. június, J2. oldal)
- Egy új fejezet (2019. június, J4. oldal)

FIATALOKNAK

A *Liahónában*:

- Az élet egy maraton (2019. ápr., 54. oldal)

Ember tervez

Mikor történt meg veled utoljára, hogy meghiúsultak a terveid? A múlt héten? Velem igen. Bármily tökéletesek legyenek is a terveink, úgy tűnik, hogy **az élet váratlan csavarái és fordulatai** hozzátartoznak a halandósághoz. Soha nem terveztem azt, hogy a két gyermekem születése között négy vetélésem lesz, mégis így történt. **Mit tegyünk**, ha az imádáságosan kialakított terveink egészen váratlan módokon okoznak nekünk meglepetést – vagy éppen összeomlanak, úgy ahogy vannak? Ebben a lapszámomban különböző helyzetben lévő fiatal felnőttek mondják el az e kérdésre adott válaszukat, melyekre akkor jöttek rá, amikor a családtervezés nem úgy alakult a számukra, ahogy szerették volna.

Ami engem és a férjemet illeti, a vetélések megakasztottak bennünket, és összetörték a szívünket (lásd 44. oldal). Katherine és a férje esetében az bizonyult akadállyal az útjukon, hogy az emberi vélemények között keresgélve meghallják az Úr hangját (lásd 48. oldal).

A további, nyomtatásban meg nem jelenő cikkekben Christina az anyasággal kapcsolatos

félelmeiről és habozásáról mesél, Brian pedig kifejti, hogyan siklottak ki majdnem a feleségével kialakított családi terveik a bevetése miatt. Katie, aki fiatal egyedülálló felnőtt, a szülői önazonosságunk örökkévaló természetébe nyújt betekintést.

Akár a gyermekáldást várod a családotokban, akár több gyermeked van a korábban tervezett-nél, akár egyszerűen csak a házasságra vársz, egy dolog biztos: **Mennyei Atyának tökéletes terv van**, valamint mindig személyes, egyéni módokon mutat nekünk irányt és támogat bennünket, amikor arra törekszünk, hogy az akaratunkat az Ő akaratához igazítsuk.

Az eredménytől függetlenül, ha egyszerűen csak **törekszünk arra, hogy gyermekeket hozunk erre a világra**, már az is mélyebb rálátással fog megáldani bennünket Mennyei Atya nagyszerű boldogságtervével kapcsolatban. Bárhol tart is a családgyarapító utadon, őszintén azt remélem, hogy amikor ezeket a történeteket olvasod, a Szentlélek olyan meglátásokhoz vagy válaszokhoz fog utat mutatni számodra, amelyek útközben a segítségédre lehetnek.

Boldog olvasást!

Matthias von Borch

A LEGJOBB TANÁCS...

Fiatal felnőttek osztják meg a legjobb tanácsot, amelyet a gyermekvállalással kapcsolatban kaptak:

„A házasságunk elején egy csodás tanító azt mondta, hogy ez a döntés csak rád, a házastársadra és az Úrra tartozik. Gyakran figyelmeztetett arra, hogy amikor az emberek azt mondják, miszerint ez csak a férjre és a feleségre tartozik, akkor kifelejtik az Urat. Elmondhatatlan áldásokat hozott nekünk az, hogy nem hagytuk ki az Urat a döntéseinkből.”

– **Bonnie Cornick, USA, Idaho**

„Ne várjatok a gyermekvállalással a »tökéletes alkalomra«, mert akkor örökké várni fogtok.”

– **Annie Hall, Ausztrália, Queensland**

„Ne foglalkozzatok azzal, hogy mások mit mondanak! Ez rád, a házastársadra és Mennyei Atyára tartozik.”

– **Kulani Walters, Új-Zéland, Auckland**

Mi a legjobb tanács, amelyet valaha kaptál a viszontagságok leküzdésével kapcsolatban? A válaszodat a liahona.lds.org oldalon küldheted be 2019. június 30-ig.

OSZD MEG A TE TÖRTÉNETEDET!

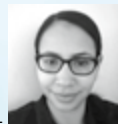
Neked is van egy hihetetlen történeted, amelyet megosztanál? Vagy vannak bizonyos témák, amelyekről olvasni szeretnél? Ha igen, akkor írd meg nekünk! A cikkeidet vagy visszajelzésedet a liahona.lds.org oldalon küldheted be.

A FIATAL FELNŐTTEKNEK SZÓLÓ ROVAT SZERZŐIRŐL

Marianne von Bracht nagyon élvezi a családdal töltött időt, a zenét és a napsütést. A nem a legnapfényesebb amerikai állam, Michigan szülőteként tisztában van azzal, hogy Krisztus világossága az ember minden napját beragyoghatja, még akkor is, ha nagyon be van borulva az ég.

Katherine Ramirez de Pineda a nicaraguai Managuából származik, és 18 évesen csatlakozott az egyházhoz. Az angol nyelv idegen nyelvként történő oktatását tanulja, és most egy általános iskolában tanít. A férjével a Guatemalai Guatemalaváros templomban pecsételték őket egymáshoz, és három gyönyörű gyermekük van.

Katie Sue Embley úgy véli, hogy a világ tele van csodás emberekkel, akiknek a történeteit el kell mesélni. Újságírást és spanyolt tanul, mert az a mottója, hogy #ÁrasszJót.

Brian Morrill, a felesége, valamint a két lányuk társaságában a Virginia állambeli Norfolk haditengerészeti kikötőjében állomásozik. Hadnagyként az E-2 Hawkeye gépeken szolgál haditengerészeti repülőbiztonsági ként.

Christina Crosland nemrégiben diplomázott a Brigham Young Egyetemen. Szabadidejében olvas, és álmai leendő könyvtárához gyűjti a könyveket. A férjével Texasban élnek, és a közelmúltban született kislányuknak, valamint az új otthonuknak örülnek.

EBBEN A ROVATBAN

44 Amikor pirosat kapsz az életben
Írta: Marianne von Bracht

48 Gyermekáldás
Írta: Katherine Ramirez de Pineda

NYOMTATÁSBAN NEM JELENIK MEG

Örökkévaló szülői önonozóságunk

Írta: Katie Sue Embley

A haditengerészeti és a családjunk szükségletei

Írta: Brian Morrill

A gyermekvállalással kapcsolatos félelmeim legyőzése

Írta: Christina Crosland

Itt találod meg ezeket a cikkeket és további tartalmakat:

- A liahona.lds.org oldalon
- A **Heti FF** rovatban (az Evangéliumi könyvtár Fiatal felnőtteknek szóló részében)
- A [facebook.com/liahona](https://www.facebook.com/liahona) oldalon

Amikor pirosat kapsz az életben

Amikor az egyik vetélést a másik után éltem át, az olyan volt, mintha egy sor piros lámpát kaptam volna az életben, de amint az Úrhoz fordultam, rájöttem, hogy mindegyik veszteséghez békesség, távlati rálátás és növekedés társult.

Írta: Marianne von Bracht

Szorosan markoltam az ujjaimmal a kormányt, miközben a szememet idegesen a piros lámpára szegeztem. Amikor végre zöldre váltott, gyorsan tovább hajtottam, hogy aztán egy újabb végtelennek tűnő pirosnál várakozzak. Még mindig 10 percnyire voltam a misszionárius nővérektől, akik már 5 perccel korábban el kellett volna kezdenünk tanítani egy leckét. Ha bölcsebb anya lettem volna, akkor előre láttam volna azt a negyedórás hiszit, amelyet a majdnem hároméves lányom vágott le, amikor már éppen elindultunk volna otthonról. De nem láttam előre. Nem, a világ nem fog összedőlni attól, hogy elkésem, de mivel éppen valami jó dolgot próbáltam tenni, hát csak megérdemeltem volna, hogy legalább *néhány* lámpa úgy váltson, ahogy nekem jó, nem? Miközben türelmetlenül várakoztam egy újabb lámpánál, éreztem, ahogy a bosszúságom kezd haragba sűrűsödni. „Éppen valami jót próbálok tenni. A tőlem telhető legjobbat próbálok tenni! Hol van a segítség, amire szükségem van?”

Húsz hónappal korábban egy hasonló helyzetben hasonló kérdéseket tettem fel magamnak, azzal a különbséggel, hogy azon a helyen megvolt mindaz a béke és nyugalom, amely a lámpánál hiányzott.

A New York állambeli Palmyra Szent Ligetében még alig fakadtak a rügyek a körülöttem barnálló ágakon. Úgy tűnt, hogy a talajt itt-ott tarkító, frissen kizöldült aljnövényzet életet lehel a levegőbe. Nem hatolt el más zaj a fülemig, csak az enyhe szellő, a babakocsi és a lépéseim hangja – sehol egy autó, egy út, egy hangos beszélgetés. Azonban a nyugalom ellenére az elmém kérdések és bizonytalanság közt hánykolódott. A férjemmel, Lance-szel, már 72 hosszú órája vártuk, hogy az orvosom felhívjon az utolsó pillanatban elvégzett ultrahang és vérvétel eredményével. Kétségbeesetten vártam a választ és a vigaszt.

Megnyugásra lelni

„[A]z Úr meglátogatta őket Lelkével és így szólt hozzájuk: Vigasztalódjatok meg. És ők megvigasztalódtak” (Alma 17:10).

Azon kaptam magam, hogy a New York-i Palmyra templom kertjének tél-nyútte virágágyásait bámulom. Az elmém eközben teljes egészében megfogalmazta a ránehezülő kérdést: „Ha elveszítem ezt a magzatot: miért? És mi lesz utána?” Amilyen gyengéden fúj körülöttem tavaszi szellő, úgy szólt az Úr is az elmémhez az áhított vigasztalással. Már nem volt szükségem az orvosra az eredményhez: tudtam, hogy el fogom veszíteni ezt a magzatot, de hirtelen megértettem, hogy ez az apró lény Mennyei Atya tökéletes, szerető kezében van. Az engem addig emésztő kétségbeesés hirtelen egy olyan megnyugtató békességnek adta át a helyét, amely a rákövetkező hetek és hónapok során is fenntartott engem.

A zöldre várva

„[H]álás vagyok azért, hogy az Úr oly sokféle módon látogatott meg a Vigasztalóval, amikor békeségre volt szükségem. Mennyei Atyánkat azonban nem csupán a vigasztalódásunk érdekli, hanem a felfelé tartó fejlődésünk is.”¹ – Henry B. Eyring elnök

A palmyrai látogatásom után néhány nappal egy megrázó vetélésem estem át. Habár a békeség érzése továbbra is fenntartott engem, a veszteségtől testileg és érzelmileg is gyengének éreztem magam, valamint felkészületlennek az ezt követő várakozásra. Először a laboreredményekre vártam, amelyek egy ritka rendellenességet, részleges üszögterhességet mutattak ki. Majd pedig hetente, kéthetente, és végül havonta vártam a vérvétel eredményét, hogy biztosan kizárható legyen a rákos elváltozás. Azonban Lance-szel együtt még a hosszú hónapok várakozása alatt is jól láttuk, hogy az Úr keze mindvégig vigasztal és megnyugtat minket. A részleges üszögterhességnek nem lettek maradandó következményei, és mindössze fél év elteltével az orvosom azt mondta, hogy ismét megpróbálkozhatunk egy kisbabával. Újra a fejlődéshez vezető ösvényen lépkedtem az életemben: a lámpa végre pirosról zöldre váltott.

Ám alig három hónappal és több vérvétellel később ismét elvetéltem – ezúttal pont karácsony előtt egy héttel. Három további hónap következett, és egy újabb pozitív terhességi teszt után felizzott bennem a remény, hogy aztán egy héttel később elvetéljek. Újabb piros lámpa.

A hit próbatétele

„Még ha erős is a hitünk, lesz sok hegy, amely nem mozdul el. [...] Ha minden ellenállás elvételne, ha minden betegség eltűnne, akkor megghiúsulnának az Atya tervének elsődleges céljai.”² – David A. Bednar elder

Ismét teherbe estem, és úgy nézett ki, hogy ezúttal éppen a következő karácsonyra leszek kiírva. Jó érzésem volt ezzel a terhességgel kapcsolatban. Egy korai ultrahangon már láttuk a szívverést is, és tudtam, hogy a családtagjaink imádkoznak értünk. Miközben az egyik nap éppen egy

felruházási blokkon vettünk részt a templomban, egészen határozott gondolataim támadtak: „Ha elveszíteném ezt a magzatot is, kitartana a hitem? Természetesen megmaradna. De természetesen nem lesz több vetélésem, mert ezúttal készen álllok elfogadni az Úr akaratát, bármi történjék is.”

Az emelkedett hozzáállásom ellenére néhány héttel később már észleltem a jeleket, elmentem ultrahangra, majd megkezdődött a számomra már túlságosan is ismerős, fájdalmas folyamat. A hitem nem igazán tartott ki úgy, ahogy vártam. A válaszok, amelyek a korábbi vetéléseim során fenntartottak engem, már nem tűntek kielégítőnek. Elborítottak a depresszió hullámai. Összetörtnek, üresnek és még egy kicsit elárulva is éreztem magam. Nemcsak a férjem és én vártunk az Úrra – a lányunk is gyakran elmondta nekünk, hogy milyen nagyon szeretne egy kisöccsöt vagy kishúgot. Érte is sajgott a szívünk. Amint buzgó imában az Úr elé tártam a sebezhető érzelmeimet, ismét világos tanúságot kaptam, miszerint Mennyei Atya nagyon is tisztában van a fájdalommal és a körülményeimmel, és szeret engem. Bár a körülményeim változatlanok maradtak, ez az édes és egyszerű élmény csodálatos módon könnyítette az általam érzett terhen, és képessé tett arra, hogy kibírjam – mi több, még boldognak is érzem magam –, miközben tovább éltem a mindennapjaimat. Bármit tartogasson is a jövő, rendben leszek.

Amikor hónapokkal később megjöttek a genetikai vizsgálat eredményei, és nem adtak választ a kérdésekre, ismét értetlenül álltunk az előtt, hogy milyen célt is szolgáltak ezek a kudarcok az életünkben. A tőlem telhető legjobban próbáltam félretenni a saját vágyaimat, és az Úr akaratához igazítani az enyémet, de a nehéz pillanatokban fel-feltört a szívem mélyéről a kiáltás: „Mit kellene tanulnom mindebből? Én valami jót próbálok tenni! Hol van a segítség, amire szükségem van?”

Másként reagálni

„[A] nehéz az állandó! Mindannyiunknak vannak kihívásai. A változó az, hogy miként reagálunk arra, ami nehéz.”³ – Stanley G. Ellis elder

Nyolc hónappal az első vetélésem után, és mindössze néhány héttel azután, hogy feszülten vezettem a misszionárius nővérekkel való találkozóra, hazafelé tartva éppen békésen várok a lámpánál, amikor megkaptam a válaszaimat. Ahogy elnéztem a mellettem álló, illetve az úton előttem haladó autókat, megláttam az életemet örökkévaló szemszögből. Hirtelen ráébredtem, hogy az utam során egyedül az számít, hogy megmaradjak a mennyei otthonomba visszavezető ösvényen. Az úti célomra nem lesz hatással az, hogy hányszor „várok a pirosnál”. Az viszont igen, hogy miként reagálok rájuk.

Elkezdtem megbecsülni az életemben felbukkanó összes piros lámpát, átvitt és szó szerinti értelemben is. Elvesztegetett idő helyett mindegyik lehetőségé vált arra, hogy türelemre tegyek szert, és olyan látásmódot sajátítsak el, amely csak a várakozás során alakul ki. Éppen úgy, ahogy minden piros lámpához tartozik egy másik irányba mutató zöld, én is úgy találtam, hogy az életem összes piros lámpája a fejlődés lehetőségét nyitotta meg számomra, csak nem feltétlenül úgy, ahogy éppen akkor elterveztem a növekedésemet. Ahelyett, hogy a családásokon rágódtam volna, elkezdtem élvezni azokat a fejlődési lehetőségeket, melyeket minden váratlan fordulat magával hozott.

A Szabadítóra összpontosítani

„Érdemes elgondolkodni e kulcsfontosságú kérdésen: mibe helyezzük a hitünket? Vajon hitünk csak arra összpontosul, hogy enyhülést akarunk a fájdalminkra és szenvedéseinkre, vagy pedig az Atyaisten és az Ő szent terve, valamint Jézus Krisztus és az Ő engesztelése jelentik annak biztos alapját?”⁴ – Donald L. Hallstrom elder

Két hosszú évvel az első vetélésem után életet adtam egy gyönyörű, egészséges kisfiúnak. Az addig az örömteli napig eltelt idő során eljutottam arra a felismerésre, miszerint Jézus Krisztus nem azért szenvedett értem, hogy minden szenvedést elvegyen az életemből, hanem azért, hogy erősebbé válhassak és fejlődhessek azon kihívások nyomán, melyekkel szembekerülök. Habár a veszteség szívszaggató pillanatai és a hosszú hónapok várakozása továbbra is fájó emlék, mégis az életem becses része. Azokban a szent pillanatokban értettem meg, hogy mennyire egyéni szinten ismeri a Szabadító az én szenvedésemet. Úgy segített meg engem, ahogy csak az tud segíteni, aki minden személyes bánatomat ismeri. Miközben az életünkben jelen lévő szembenállás látszólag gyakran meghíúsítja a fejlődésre irányuló terveinket, az Úr arra használja ezt a szembenállást, hogy egy magasabb cél irányába lendítsen minket előre – ez pedig az Ő szeretetének ismerete és az abban való megmaradás. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Texasban él.

JEGYZETEK

1. Henry B. Eyring: Az én békeességemet hagyom néktek. *Liahóna*, 2017. máj. 17.
2. David A. Bednar, "Accepting the Lord's Will and Timing," *Liahóna*, Aug. 2016, 22.
3. Stanley G. Ellis: Bízunk-e Őbenne? Ami nehéz, az jó. *Liahóna*, 2017. nov. 113.
4. Donald L. Hallstrom: Elmúlt-e a csodák napja? *Liahóna*, 2017. nov. 90.

Az emberek megkérdőjelezték a döntésünket, miszerint további gyermekeket vállalunk, de az utódainkon keresztül jobban meg tudjuk érteni Mennyei Atya szeretét, és jobban tudjuk fejleszteni a bennünk rejlő isteni lehetőséget.

Gyermekáldás

Írta: Katherine Ramirez de Pineda

Ez lesz az utolsó gyermeketek?” Amikor a harmadik gyermekemet vártam, és az első kettő sem volt még ötéves, úgy tűnt, hogy az emberek gyakran alkotnak véleményt az én gyermekeimről. Rendszeresen megkaptam a kérdéseket: „Ez már az utolsó?” „Szerinted nem túl gyors ez a tempó?” „Mit fogtok csinálni három gyermekkel?” Habár ez érthető volt, mert az országomban anyagi okokból az emberek rendszerint csak egy vagy két gyermeket vállalnak, ugyanakkor azt nem tudhatták, hogy amikor még csak randevúztunk a leendő férjemmel, beszélgettünk arról, hogy hány gyereket szeretnénk, és mikor. A családtervezés fontos és komoly dolog volt számunkra, így arról kettőnknek kellett döntenünk, mindig Isten útmutatására törekedve. A Lélekre figyeltünk,

nem a körülöttünk lévők hangjára, és megáldattunk gyermekekkel.

Amikor az Úr szövetséget kötött Ábrahámmal, nagy számú utódot ígért neki (lásd 1 Mózes 17:5–6; 22:17). E szentírásrészéből az érződik ki, hogy Mennyei Atyánk szemében a gyermekválallás az egyik legfontosabb áldás, melyben részünk lehet. Az utódainkon keresztül jobban meg tudjuk érteni Mennyei Atyánk szeretetét, és jobban tudjuk fejleszteni a bennünk rejlő isteni és örökkévaló lehetőséget. Amikor az embernek gyermekei vannak, akkor nemcsak a halandóság előtti életben létező lelkeknek segít a földre jönni és testet kapni, hanem kiváltságában áll az is, hogy az evangéliumot tanítsa nekik. Meggyőződésem, hogy ebben az életben kevés dolog készít fel bennünket jobban az örök életre, mint ha

gyermekünk vannak. A családjunkban tudjuk a legjobban elsajátítani az Úr tulajdonságainak alkalmazását. Most, hogy már anyuka vagyok, naponta emlékeztet valami arra, hogy milyen fontos közel maradni Mennyei Atyámhoz. Mindig imádkozom, iránymutatást, erőt és türelmet kérve, valamint megköszönve Neki a sok áldást, melyek a gyermekvállalást kísérik.

Szülőnek lenni olyan élmény, amely nehézségekkel, de sok örömmel is jár, és megváltoztatja az életet. Mindan alkalommal, amikor hallgatom, ahogy a legnagyobb lányom egy elemis dalt énekel, vagy azt figyelem, hogyan próbálja a kétéves fiam csukva tartani a szemét a családi ima alatt, vagy amikor a legkisebb kisfiunk a karomban alszik, érzem, ahogy a szívem leírhatatlan örömmel telik meg. Gyermekünk jelentik azt

a hajtóanyagot, amelytől mindvégig kitarunk, bármennyi kihívással szembesülünk is az életben. Igazán hálás vagyok Mennyei Atyámnak, amiért lehetőséget adott nekem, hogy a gyermekeim édesanyja lehessenek.

Tudom, hogy a mi Mennyei Atyánk szeret minket. Érzem a szeretetét ezekben az apró, édes pillanatokban, melyek tele vannak örökké tartó boldogsággal, ahogy érzem a megpróbáltatások idején is. Elküldte a Fiát, Jézus Krisztust, hogy megmutassa nekünk a mennyei otthonunkba visszavezető utat. Szeretem a családomat, és tudom, hogy a családok örökké együtt lehetnek. ■

A szerző Nicaraguában, Managuában él.

Az iskolában, ahová most járok,

nagyon kevés egyháztág van. Azért is fontos a normáim szerint élnem, mert ez az egyetlen módja annak, hogy az evangélium világossága rajtam keresztül ragyoghasson, és így a nem egyháztágok idővel megtalálhassák az utat az egyházhoz. Talán nem most, de egy nap majd eszükbe fog jutni, hogy volt ez a fura fiú, aki nem ivott jeges teát, sem kávét, aki nem káromkodott, és aki valamilyen egyháznak volt a tagja. Egy nap talán a példám vezeti el őket oda, ahol lenniük kell.

Néha nehéz másnak lenni, kitűnni a többiek közül. Nagyon könnyű engedni a normákból. A családom példája és az ima az, ami igazán átsegít a napjaimon. Az ima emlékeztet arra, hogy ragaszkodjak a normáimhoz.

Soha egy pillanatra se képzeld, hogy amit teszel, az ne lenne helyes. Az emberek mindig megpróbálnak lejáratni amiatt, amit nem teszel meg. Talán nem leszel menő. És ezzel nincs semmi gond. Mennyei Atyád és Jézus Krisztus szemében menő vagy, amiért betartod a normákat. Idővel rájössz majd, hogy boldoggá tesz, amit most teszel. A normák betartásából valóban maradandó öröm fakad. Úgyhogy csak előre, és élj a normáid szerint!

Nathan O., Fülöp-szigetek, Manila

EBBEN A ROVATBAN

52 Életelőkészítő: Elérhető, életszerű célok kitűzése

Írta: Chakell Wardleigh

54 A szabadítás tervének megértése békét hozott a számomra

Írta: Nance Regold J. Micabani

56 Emberek Galileából

Írta: Breanna Call Herbert

60 Kérdések és válaszok: „Mit csináljak, hogy az elektronikus kütyük ne vonják el a figyelmemet az istentiszteleten vagy az ifjúsági hitoktatáson?”

62 A mi helyünk

64 Az utolsó szó: „Ne félj, mert én veled vagyok”

Írta: David A. Bednar elder

Elérhető, ÉLETSZERŰ CÉLOK KITŰZÉSE

*Szeretnél fejlődni? Jobbá válni egy konkrét készségben?
Elsajátítani valami teljesen új dolgot? Valószínűleg ki
kell tűznöd néhány célt, hogy eljuss oda.*

Írta: Chakell Wardleigh

Egyházi folyóiratok

Néha egészen hosszú felsorolásokat írunk a céljainkról, és nagyon keményen próbáljuk elérni őket, de aztán elfelejtjük vagy feladjuk őket. Ismerősen hangzik? Miért van hát az, hogy amikor változni akarunk és jobbá válni, néha egyszerűen nem tudunk kintartani a kitűzött célok mellett? Nos, mindez attól függ, mennyire életszerűek a céljaink, és hogy mennyi munkát vagyunk hajlandóak befektetni!

Íme néhány tanács az életszerű célok kitűzéséhez:

- **Tűzz ki kiegyensúlyozott célokat!** Arra összpontosíts, hogy az életed több területét is megerősítsd, ne csak egyet. A Szabadító megmutatta a tökéletes példát: „Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben” (Lukács 2:52). Vagyis szellemileg, testileg, társaságilag és lelkileg is fejlődött. Te is kitűzhetsz hasonló értelmű célokat. Ha tudod, hogy a céljaid segítenek jobb emberré válnod, az arra ösztönözhet téged, hogy tovább dolgozz az elérésükért.
- **Írd le a céljaidat!** Tartsd a céljaidat olyan helyen, ahol mindennap szem előtt vannak. Legyenek akár egy üzenőtablán a szobádban, az iskolai öltözőszekrényedben, vagy akár a telefonodon, tekintsd át őket gyakran. Minél többször idézed fel a kitűzött céljaidat, annál valószínűbb, hogy tovább fogsz dolgozni az elérésükért.

A LEGFONTOSABB CÉLKITŰZÉSEK

„Visszatérni [Isten] jelenlétébe és részesülni azokban az örökkévaló áldásokban, melyek a szövetségek megkötéséből és betartásából erednek – ezek a legfontosabb célok, melyeket kitűzhetünk.”

M. Russell Ballard elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke: Visszatérni és részesülni. 2017 évi áprilisi általános konferencia.

- **Légy konkrét!** Ha olyasmi szerepel a felsorolásodban, hogy „valami újat fogok tanulni”, az határozottan életszerű célkitűzés, de nem konkrét. Milyen „új dolgot” szeretnél tanulni? Játszani egy új hangszeren? Egy új receptet? Esetleg egy teljesen új szabadidős tevékenységet? Légy konkrét azzal kapcsolatban, hogy mit akarsz elérni!
- **Tűzz ki rövid távú célokat!** Kitűzhetsz magadnak egy-egy nagyívű célt is, de az eléréséhez útközben el kell érned néhány kisebb mérföldkövet is. Lényegében egy tervre van szükséged. Tegyük fel például, hogy az idén le szeretnél futni egy maratont. Ahhoz, hogy eljuss arra szintre, ahol már le tudod futni a 42 km-t, először kicsiben kell kezdened. Tűzd ki célul, hogy mindennap lefutsz néhány kilométert, majd lassan, hétről hétre növeled a távot. Amikor terveket készítünk a céljaink eléréséhez, Isten segíteni fog megvalósítani őket (lásd Példabeszédek 16:9).
- **Szakíts időt a céljaidra!** Mivel az élet nagyon zsúfolttá tud válni, könnyen megtörténhet, hogy a tanulás, a munkahely, a barátok és a családtagok között elvesznek a céljaid. Ha azonban minden napra, minden hétre, vagy amilyen gyakran szeretnéd, kijelölsz egy konkrét időpontot, amikor a célodért fogsz dolgozni, akkor valószínűbb, hogy kirtasz mellette.
- **Ne vállald túl magad!** Ne tűzz ki olyan sok célt, hogy aztán alig emlékezz mindarra, amit eltervezté. Ha csak néhány fontos célkitűzéssel indítasz ahelyett, hogy rögtön bevállalnál 40-et, akkor kevésbé fogod azt érezni, hogy túl vagy terhelve, és magabiztosabb leszel az elérésükért kifejtett erőfeszítésedben. Fontos, hogy a dolgokat „bölcsen és rendben tegy[ük]; mert nem szükséges, hogy egy ember gyorsabban fusson, mint ahogy azt ereje engedi” (Móziás 4:27). Amikor pedig elérsz egy célt, megnő a valószínűsége annak, hogy egy másikat is el fogsz érni. A kis dolgok nagy dolgokhoz vezetnek. ■

A SZABADÍTÁS TERVÉNEK

megértése békét hozott
a számomra

*Amikor anyukámnál
végstádiumú rákot
diagnosztizáltak,
csakis szomorú-
ságot láttam a
jövőmben. De aztán
bizonyoságot tett a
szabadítás tervéről.*

Írta: Nance Regold J. Micabani

Néhány évvel ezelőtt, éppen a szüleim házassági évfordulóján, anyukámat végstádiumú hasnyálmirigyrákkal diagnosztizálták. A CT-vizsgálat eredménye azt mutatta, hogy a rákja áttétes, és a testének állapota egyre romlik. Ekkor értettem meg, az anyukám már nem fog sokáig élni.

Nem voltam erre felkészülve. Elképzeltem, milyen lesz az életem az anyukám nélkül. Minden sötét, lehangolt és szomorú volt. Nem volt több öröm és nevetés – nem volt több vigasztaló, meleg anyai ölelés. Úgy tűnt, hogy egyáltalán nem lesz élet.

Eltelt néhány hónap, és az anyukám egyre gyengébb lett. Azonban a legnagyobb ámulatomra továbbra is el akart járni istentiszteletre, részt akart venni a napi szentírás-tanulmányozásunkban, tanítani akart a családi estjeinken, és még nevetett is velünk.

Egy nap megkérdeztem tőle: „Nem kérdőjelezted meg Mennyei Atyát? Nem töprengtél el azon, hogy miért *te* lettél rákos? Anyukám elmosolyodott és megosztotta a bizonyágát a szabadítás tervéről. Elmondta, hogy meg kell értenem a szabadítás tervét ahhoz, hogy érezzem azt a valódi boldogságot, amely abból fakad. Elmondta, hogy ha megértem, honnan jöttünk, mi az életünk célja, és hová megyünk, akkor meg fogom érteni, hogy mindig együtt maradunk, és soha nem fogom igazán elveszíteni őt. Arra biztatott, hogy folytassam a felkészülést a missziómra, valamint osszam meg másokkal Jézus Krisztus evangéliumát és a szabadítás tervét, hogy ők is részesülhessenek a vigasz és a boldogság áldásaiban.

Megértettem, hogy igaza van. Miért kellene félnem attól, hogy itt a földön elveszítem őt, amikor tudom, hogy ha betartom a szövetségeimet, és elvégzem az Atya akaratát, akkor látni fogom őt a következő életben? Békességet éreztem.

Anya nem sokkal később elhunyt. A virrasztás – az életét felidéző temetés előtti búcsúztatás – ugyan nehéz volt és elszomorított, mégis minden békésnek tűnt, és még mindig éreztem az anyukám

jelenlétét. Úgy tűnt, hogy még a többi jelen lévő embernek is felemelő élmény volt. Tudtam, hogy azt az igaz áldást érzem, amely Isten szent tervének megértéséből fakad.

Később, amikor eljött az idő, hogy kikísérjük anyukámat a temetőbe, oda jött hozzám egy kislány, és megkérdezte, hogy én miért nem sírok. Felidéztem magamban, hogy korábban milyen gondolataim voltak anyukám halálával kapcsolatban, és hogy csak a rengeteg szomorúságot és gyászt láttam. Rámosolyogtam és leguggoltam hozzá. Ezt mondtam: „Tudom, hogy újra látni fogom az anyukámat, ha továbbra is követem Isten parancsolatait.” A kislány is mosolygott, és tudtam, hogy ő is olyan békességet érez, mint én.

Anyukám eltávozott, de a helyét nem vette át az a sötétség, lehangoltság és szomorúság, amelyekről azt hittem, hogy betöltik majd az életemet. Elbúcsúztam tőle, és elmondtam neki, hogy látni fogjuk egymást a következő életben. A veszteségünk ellenére vigaszt éreztem. Olyan áldás volt ez, amely a szabadítás tervének megértéséből fakadt. ■

A szerző a Fülöp-szigeteken él.

Ha többet szeretnél megtudni a halál utáni életről, olvasd el a Tan és szövetségek 76. szakaszát, ahol az Úr részletezi, hogy kik öröklik a celesztiális, a terresztriális és a telesztiális királyságot, valamint a naphoz, a holdhoz és a csillagokhoz hasonlítva a királyságok dicsőségét.

Emberek

GALILEÁBÓL

Breanna Call Herbert
Egyházi folyóiratok

Amikor Jézus a földön volt, sokan részesültek a tanításaiban és a szolgálattételében. Íme néhány ember azok közül, akiknek Jézus Krisztus szolgálattételt nyújtott Galileában. Vajon mit mondtak volna ezek az emberek, ha a saját szavaikkal örökíthették volna meg a szentírásokban található történeteiket? Íme, néhány ötlet.

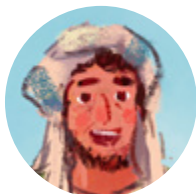
KISGYERMEK:

Jézus Krisztus és az apostolai közelében álltam. Az apostolok valamin vitakoztak, és Jézus Krisztus megkérdezte, hogy mi az. Az apostolok elcsitultak, és egyikük sem mondott semmit, mert éppen azon vitakoztak, hogy melyikük lesz a legnagyobb a mennyország királyságában. Akkor a Szabadító magához intett engem. Ott álltam köztük, Ő pedig a karjába vett. Azt mondta nekik, hogy aki olyan alázatos, mint ez a kisgyermek, az a legnagyobb a mennyországban. (Lásd Márk 9:33–37; Máté 18:1–5.)

SRÁC: Már régebben is hallottam Jézus Krisztusról és a betegekkel tett csodáiról.

Így aztán, amikor eljött a Tibériáshoz, én is az Őt követő tömeggel tartottam. Sokan voltunk: mintegy 5000 ember. Volt nálam öt árpakenyér és két hal. Jézus Krisztus fogta, majd megáldotta ezeket. Csodálatos módon mindenki evett abból az ételből, amit én vittem magammal. De ez még nem minden. Amikor mindenki jóllakott, a tanítványok összeszedték a maradékot. 12 kosarat töltöttek meg vele. (Lásd János 6:5–14.)

FÉRFI: Gutaütést szenvedtem, így aztán teljesen lebénytam. Ráadásul a remegésem sem tudtam

úrrá lenni. Szörnyű volt. A barátaim meghallották, hogy Jézus Krisztus éppen az egyik házban tanít. Tudták, hogy Ő képes segíteni rajtam, ezért megpróbáltak elvinni engem Őhozzá. A ház tele volt emberekkel, ezért úgy döntöttek, hogy a tetőn keresztül eresztenek le a házba. Kibontották a tetőt, majd leeresztettek Jézus Krisztus elé. Amikor meglátott, azt mondta nekem, hogy a bűneim meg vannak bocsátva. Azt is mondta, hogy keljek fel, fogjam a fekhelyemet, és járjak. Így is tettem – és mindenki elámult! (Lásd Márk 2:1–12.)

A KIRÁLY EMBERE: Abban az időben Kánában voltam. A fiam pedig, aki Kapernaumban volt, haldoklott.

Hallottam, hogy Jézus a környéken jár, így hát elmentem Hozzá. Odaérve megkértem, hogy menjen el Kapernaumba, és gyógyítsa meg a fiamat. Azt mondta, hogy menjek haza, mert a fiam él. Hittem Neki. Amint hazaértem, előjöttek a szolgálaim a fogadásomra. Elmondták, hogy a fiam él. Megkérdeztem, hogy mikor kezdett jobban lenni. Azt felelték, hogy az előző nap hetedik órájában. Ez pontosan akkor volt, amikor Krisztus azt mondta nekem, hogy a fiam él! (Lásd János 4:46–53.)

MÁRIA MAGDALÉNA:

Jézus Krisztus hét ördögöt űzött ki belőlem. Számos faluba

követtem őt, ahova az evangélium prédikálására utazott. (Lásd Lukács 8:1–3.) Amikor Krisztust megfeszítették, ott voltam a keresztnél (lásd János 19:25). Elmentem a sírkamrához, amelybe a testét helyezték. Én voltam az első ember, aki a feltámadása után találkozott Vele. Először azt gondoltam, hogy egy kertész, de amikor a nevémen szólított, tudtam, hogy a Szabadítóm az. (Lásd János 20:11–16.)

SALOMÉ: Zebedeus felesége vagyok, Jakabnak és Jánosnak, Jézus

Krisztus két apostolának az édesanyja. Követtem és szolgáltam Őt, mialatt Galileában tartózkodott. Ott voltam a Golgotán, amikor keresztre feszítették. (Lásd Márk 15:37–41.) Illatos fűveket vittem a sírjához, hogy megkenjem velük a holttestét, de amikor odaértem, Ő nem volt ott. Ehelyett egy hosszú fehér ruhába öltözött férfival találkoztam. Először megijedtem, de azt mondta, hogy ne féljek. Elmondta, hogy Jézus Krisztus feltámadt, és hogy ezt mondjam el az apostoloknak. (Lásd Márk 16:1–8.)

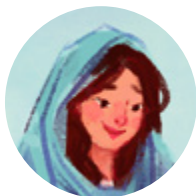
SIMON PÉTER ANYÓSA: Egy szörnyű, lázas betegség gyötört. Amint Jézus

Krisztus tudomást szerzett erről, eljött hozzám. Megfogta a kezemet, és felemelt. A lázam azonnal elmúlt. Olyan jól éreztem magam, hogy még szolgálni is tudtam a körülöttem lévőket. (Lásd Márk 1:29–31.)

NAINI ÖZVEGYE: A fiam éppen akkor halt meg. A férjemet már korábban elveszítettem. Mélységes

volt a gyászom. Habár sok ember volt ott velem, nem tudtam abbahagyni a sírást. Ahogy kivittük a fiam testét a falakon kívülre, odajött egy férfi. Jézus Krisztus volt az. Könyörülettel volt irántam, és azt mondta, hogy ne sírjak. Majd odament a fiamhoz. A saroglyavivők mozdulatlanul álltak. Jézus Krisztus azt mondta a fiának, hogy keljen fel. És ő felkelt! Felült, megszólalt, és odajött hozzám. Újra élt! Mindannyian dicsőítettük Istent, és tudtuk, hogy egy nagy próféta van közöttünk. (Lásd Lukács 7:11–17.)

MÁRIA: Korábban is hallottam már a Messiásról, aki majd eljön. Csak arra nem számítottam, hogy

ebben nekem is szerepem lesz. Már eljegyeztek Józseffel, amikor egy angyal közölte velem, hogy gyermeket fogok szülni, aki Isten Fia lesz, és akit Jézusnak kell elneveznem. (Lásd Lukács 1:26–38.) És el is jött a Messiás. Én hoztam világra Őt egy istállóban. Pásztorok és bölcsek látogattak el Hozzá, és ajándékokat adtak Neki. (Lásd Máté 2:1–12; Luke 2:1–20.) Mi neveltük fel őt Józseffel, de állandóan elképesztett bennünket. Egyszer három napra eltűnt. Végül a templomban találtunk rá. Írástudók hallgatták a szavait, és kérdéseket tettek fel Neki. (Lásd Lukács 2:40–52.)

FILEP: Krisztus egyik apostola vagyok. Elküldött minket, hogy prédikáljuk az evangéliumot. Azt

mondta, hogy Izráel elveszett juhaira összpontosítsunk. Hatalmat is adott nekünk a betegek gyógyítására, a belpoklosok megtisztítására, a holtak feltámasztására, valamint az ördögök kiűzésére. Azt mondta, hogy ne vigyünk magunkkal pénzt vagy ruhákat, viszont figyelmeztetett arra, hogy üldöztetésben lesz részünk. De mi bízunk Benne, mert tudtuk, hogy ha mindvégig kitartunk, akkor megszabadulunk. (Lásd Máté 10:1–10, 17–18, 22–23).

TADDEUS JÚDÁS: Krisztus egyik apostola vagyok. Egy nap, miközben

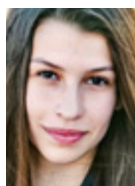
éppen tanított minket – ahogy azt oly gyakran tette –, azt mondta nekünk, hogy már nem marad sokáig a földön. Elmondta, hogy ha betartjuk a parancsolatait, és szeretjük Őt, akkor eljön, és megjeleníti magát nekünk. Azt mondta, hogy el fogja küldeni a Szentlelket, hogy segítsen nekünk emlékezni arra, amit tanított nekünk. (Lásd János 14:19–27.) ■

„Mit csináljak, hogy az elektronikus kütyük ne vonják el a figyelmemet az istentiszteleten vagy az ifjúsági hitoktatáson?”

„A kézi készülékek pedig, amilyen az okostelefon, áldást jelentenek, de el is vonhatnak bennünket attól, hogy meghalljuk a »halk és szelíd hangot«. Szolgálniuk kell bennünket, nem uralniuk minket.

[A]mikor az okostelefonunk akadályozni kezdi a barátainkkal és családjainkkal való kapcsolatunkat – és ami még fontosabb, az Istennel való kapcsolatunkat –, akkor változtatnunk kell.”

M. Russell Ballard elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke: Legyetek nyugodtak és tudjátok, hogy én Isten vagyok! (EOSZ áhítat fiatal felnőtteknek, 2014. május 4.), broadcasts.lds.org.

Ha nem látom, mintha nem is lenne

Nemrégiben azt vettem észre magamon, hogy hajlamos vagyok elővenni ez

elektronikus eszközöket az istentisztelet és az ifjúsági tevékenységek alatt. Szokássá vált nálam. Amikor csak megláttam a telefonomat, azonnal kézbe kellett vennem, hogy megnézzem, jött-e új értesítés vagy üzenet. A megoldás? Eldugtam a telefont saját magam elé. Lehetett egy táskában, egy szék alatt, vagy éppen az egyik barátomnál – mivel nem láttam a telefonomat, kísértést sem éreztem arra, hogy használjam.

Taryn M., 15 éves, USA, Florida

Készítsd elő úgy az eszközeidet, hogy a legkevésbé lehessenek zavaróak

Ugyanúgy készítsd elő az eszközeidet a sabbatra, ahogy az elméd és a testedet is szoktad. Némítsd le a mobilod értesítéseit az órák idejére. Az Evangéliumi könyvtár alkalmazást távolabb helyezheted a többi alkalmazástól, hogy amikor a szentírásokat vagy a jegyzetfüzetet kell használnod, a többi alkalmazás ne terelhesse el a figyelmedet.

Delguimar S., 21 éves, Brazília, São Paulo

Imádkozz segítségért!

Én ima útján szoktam keresni a Lelket. Ez segít nekem abban, hogy képes legyek a sabbatnapon és az ifjúsági hitoktatás idejére félretenni az elektronikus eszközeimet. Amikor csak imádkozom Mennyei Atyámhoz, és olvasom a Mormon könyvét, mindig megoldhatóvá válik, hogy félretegyem ezeket az eszközeimet.

Desire M., 18 éves, Elefántcsontpart, Comoé Körzet

Ne felejtse a nyomtatott kiadást!

Teljesen rendben van, ha különböző elektronikus eszközökön tanulmányozod az evangéliumot, de az ember néha elveszítheti a mértéket. Ha nem akarsz, hogy elterelődjön a figyelmed, próbáld meg a szentírások nyomtatott változatát használni. Az Úr majd irányt mutat neked. Sokkal többet fogsz tanulni, és érezni fogod a Lelket.

Aiyana A., 13 éves, Fülöp-szigetek, Laguna

Tedd el!

Istentiszteleten lenémítom a telefonomat, és nem veszem ki a zsebemből, legfeljebb ahhoz, hogy kikeressek egy szentírást. Az úrvacsora alatt egyáltalán nem használom. Igyekszem nem kézbe venni, hogy elkerüljem a használatára csábító kísértést.

William W., 17 éves, USA, Virginia

A válaszok célja nem az, hogy hivatalos egyházi tanokat jelentsenek ki, hanem hogy segítséget nyújtsanak, és bemutassák mások nézőpontjait.

Mit mondjak, amikor a barátaim vitatják a házassággal és családdal kapcsolatos hitelveinket?

A család: Kiáltvány a világhoz című kiadványban az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma kijelentte, hogy „a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében” (familyproclamation.lds.org).

Ez a kiáltvány az „örök igazság kijelentése”, amely „kinyilatkoztató folyamat” révén jött létre, és nem „csupán... irányelveket tartalmazó” közlemény (Dallin H. Oaks: A terv és a kiáltvány. *Liahóna*, 2017. nov. 29.). Megoszthatod a személyes meggyőződésedet arról, hogy ez így van, és beszélhetsz az áldásokról, amelyeket ezek az igazságok eredményeztek nálad.

A másoknak adott válaszainkban kerülnünk kell az önelégültséget és a vitatkozást. Törekedjünk arra, hogy szeressük őket. Akik nyíltak és őszinték, azok őszinte választ érdemelnek. Ha azonban nyilvánvaló, hogy valakit valójában nem a válasz érdekel, csak gúnyolni és becsmérelni akarja a nézeteidet, vagy csak beléd akar kötni, akkor az a legjobb, ha kitérsz a beszélgetés elől (lásd Máté 7:6).

Te mit gondolsz?

„Hogyan lehet jó a hozzáállásom, amikor a levertnek tűnő barátaim között vagyok?”

A választodat és – ha szeretnéd – nagy felbontású fényképedet 2019. július 15-ig adhatod le a liahona.lds.org oldalon (kattints a Submit an Article or Feedback feliratra).

A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából.

FUSS!

AZ EGYIK ESTE hazafelé sétáltam. A házam csak néhány tömbnyire volt attól a helytől, ahol korábban a barátaimmal találkoztam, de mostanra teljesen besötétedett. Alig láttam, hogy hova lépek.

Azt vettem észre, hogy három fiatalember követ. Egy kicsit gyorsabban kezdtem sétálni, hogy távolabb kerüljek tőlük, de továbbra is a nyomomban voltak. Nyomasztó érzés fogott el. Majd egy világos gondolat érkezett: „Fuss!” Elkezdtem szaladni az emelkedőn. A domb igen-csak meredek volt, de valami olyan erőt éreztem, amely nem a sajátom volt. Meghaladta azt.

Most már a fiatalok is futottak, és egyre közelebb voltak. Nem tudtam, hogy mit tegyek. Ismét egy világos gondolat érkezett az elmémbe,

és azt üzenté, hogy kanyarodjak be egy keskeny átjáróba. Megtettem, és meglepve láttam meg egy rendőrt. A több háztömbnyi futástól kimerülten, levegőt is alig kapva, segítséget kértem tőle. Amikor a fiatalok látták, hogy a rendőrrel beszélgetek, felhagytak az üldözéssel, és végül elsétáltak. A biztonságom érdekében a rendőr hazakísért.

Azon az éjjelen egyre csak a kapott késztetéseken gondolkodtam. Békességet éreztem, tudva, hogy Mennyei Atya segített nekem. Imában köszönetet mondtam Neki az iránymutatásáért. Tudom, hogy ha engedelmeskedünk a Lélek hangjának, biztonságban leszünk.

Martín S., Argentína, Puerto Madryn

„Megtanulhatjátok, miként kövessétek minden útmutató közül a legjobbat: a Szent Lélek suttogásait. Ez az egyéni kinyilatkoztatás. Létezik egy folyamat, amely által figyelmeztetést kapunk a lelki veszélyekkel kapcsolatban.”

Boyd K. Packer elnök (1924–2015), a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke: „Spiritual Crocodiles.” *Ensign*, May 1976, 31.

Miként készülhettek fel a késztetések meghallására és követésére?

1. Csenedesedj el!

Segíteni fog meghallani a Lelket, ha szánsz egy kis csendes időt az elmélkedésre és a tűnődésre (lásd Zsoltárok 46:11).

2. Tarts bűnbánatot!

A bűnbánat tisztává tesz, hogy a Lélek a társad lehessen (lásd Alma 34:36).

3. Tanulmányozz!

Ha ismered az Úr szavát, könnyebben ismerheted fel a hangját (lásd Tan és szövetségek 1:38).

RAJTAM MÚLIK, HOGY FELKELEK-E

VASÁRNAPONKÉNT ÁLTALÁBAN édesanyám keltett, hogy elkészüljek és odaérjek az istentiszteletre a gyűlések kezdete előtt. Aztán az egyik vasárnap édesanyám nem keltett fel. Magamtól ébredtem fel, és feltűnt, hogy nem hallok a megszokott zajokat, ahogy a családom az istentiszteletre készülődik. Idegesen pillantottam az órára, és rájöttem, hogy már félórás késésben vagyok. Lemaradtam az úrvacsoráról. Valószínűleg lemaradok a vasárnapi iskoláról is.

Össze voltam zavarodva, és elhagyatottnak éreztem magam. Anya ma reggel miért nem keltett fel? Mindig ő szokott ébreszteni. Aztán leesett: nem az ő felelőssége, hogy időben felkeltsen, és ne késsek el az istentiszteletről, hanem az enyém. Megkötöttem a saját szövetségeimet Mennyei Atyával, és az én felelősségem betartani ezeket.

Később Anya megemléltette, hogy nem keltett fel az induláshoz. Közölte, hogy többet nem is fog. Elmondta, hogy saját erőfeszítést kell tennem, és saját bizonyosságot kell szerezniem.

Azon a héten egyre csak arra gondoltam, hogy nem élhetek örökké a szüleim bizonyosságából, és hogy keményebben kellene próbálnom meg erősíteni a saját bizonyosságomat. Azóta keményen dolgozom azon, hogy minden vasárnap reggel korán keljek fel, időben odaérjek istentiszteletre, és vegyek az úrvacsorából. Tanulom, hogyan legyek lelkileg önálló.

Lia Alves, Brazília, Ceará

MEGRÚGVA, MEGBOCSÁTVA

ANYUKÁMMAL ÁLLTAM sorba a pénztárnál, hogy kifizessük az enniválót, amit vásároltunk. A sor tömött volt, és anyukámnak át kellett hajolnia az előttünk lévő kislány felett, hogy levegyen valamit. A kislány elkezdte rugdosni. Amikor másodszor is belerúgott, anya hátralépett, és azt mondta: „Megtennéd, hogy nem rugdosol?”

A fiú anyukája hátrafordult, és azt mondta az anyukámnak, hogy csak magának köszönheti, hogy megrúgták. Mindenféle sértéseket vágott a fejünkhöz. Ellenségesen méregettem, ahogy visszafordult a pénztáros felé, és vele is durva volt! Kifelé nyugodtnak mutattam magam, de belül forrongtam. Nagyon piszkálta a csőrömet. Tudtam, hogy ami történt, az nem az anyukám hibája volt, és nem is az enyém, mégis megbántva éreztem magam.

Amikor hazaértünk, bementem a szobámba, és elővettem a szentírást. Egycercai olvasás után azt éreztem, hogy imádkoznom kell. Nem igazán volt hozzá hangulatom, de letérdeltem és elkezdtem imádkozni. Egyszer csak már ezért a nőért imádkoztam, aki olyan szörnyen viselkedett velünk. Eltöltött a valaha tapasztalt legnyugodtabb érzés. Nem maradt már hely a szívemben az iránta érzett haragnak. Szeretetet éreztem.

Teresa G., USA, Idaho

„Ne félj, mert én veled vagyok”

Írta: **David A. Bednar elder**
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Egy híres hadvezér egyszer nyomatékosan leszögezte: „Soha ne fogadj el tanácsot a félelmeid[től].”¹

Amikor fontolóra vesszük mindazt, ami napjainkban körülöttünk zajlik, sok okot találhatnánk arra, hogy féljünk, habozzunk, és kételkedjünk abban, hogy az életünk dolgai valóban úgy alakulhatnak, ahogy azt régóta reméljük.

Vannak köztetek olyanok, akik talán megkérdőjelezik vagy nem bíznak benne, hogy képesek sikereket elérni földi és lelki téren. Talán eltűnődtek azon, hogy az Úr megígért támogatása és iránymutatása, melyet oly könnyen felismertek és elismertek sok más ember életében, vajon a ti életetekben is hasonlóan nyilvánvaló lesz-e. Lehet, hogy bizonytalanok vagytok egy-egy lehetőség megragadását illetően, mert nem láthatjátok előre minden részletében, hogy miként fognak alakulni a dolgok, így aztán vonakodtok belevágni és megtenni az első lépéseket azon az ösvényen. Vagy annyira aggódtok azon, hogy hibázni fogtok, hogy emiatt elmulasztotok hittel cselekedni és menni előre, növelve ezáltal annak a kudarcnak az esélyét, amelytől féltek.

Az, hogy nem fogadunk el tanácsot a félelmeinktől, mindössze annyit jelent, miszerint nem engedjük meg, hogy a félelem és a bizonytalanság határozza meg az életünk irányát; hogy rossz hatással legyen a hozzáállásunkra és a viselkedésünkre; hogy helytelenül befolyásolja a fontos döntéseinket; illetve hogy eltérítsen minket vagy elvonja a figyelmünket mindattól, ami erényes, szép vagy jónak mondott ezen a világon. Az, hogy nem fogadunk el

tanácsot a félelmeinktől, annyit jelent, hogy az Úr Jézus Krisztusba vetett hit felülírja a félelmeinket, és hogy Őbelé vetett állhatatossággal törekszünk előre. Az, hogy nem fogadunk el tanácsot a félelmeinktől, annyit jelent, hogy bízunk Istennek az életünket érintő iránymutatásában, biztos ígéretében, valamint időzítésében. Megígérem, hogy mindegyikünk meg lehet és meg is lesz áldva útmutatással, védelemmel és maradandó örömmel, amikor nem fogadunk el tanácsot a félelmeinktől.

Amikor hitet gyakorolunk Krisztusban, és bízunk az ígéreteiben, akkor azzal a teljes bizonyossággal sétálhatunk be a sötétségbe, hogy az utunk meg lesz világítva – legalábbis elég távolra ahhoz, hogy megtehessük a következő lépést. Aztán az azt követő lépést. És az azt követő lépést.

Joseph Smith kijelentette: „Nincs mitől félnünk, ha hithűek vagyunk.”²

Thomas S. Monson elnök (1927–2018) a következő tanácsot adta: „Ne féljete! Legyetek jó reménységben! A jövőtök olyan fényes, mint a hitetek.”³

Amikor hittel fordultok a jövőtök felé, a Szabadító az arcotok előtt jár majd; ott lesz a jobb és a bal kezetek, és a Lelke a szívetekben lesz (lásd Tan és szövetségek 84:88) minden igazlelkű törekvéseitekben, mégpedig az életetek minden napján. ■

A Brigham Young Egyetem – Hawaii 2012. december 15-i áhítatán elhangzott beszéd alapján.

JEGYZETEK

1. In Mary Anna Jackson, *Memoirs of Stonewall Jackson* (1895), 264.
2. *The Personal Writings of Joseph Smith*, ed. Dean C. Jessee, rev. ed. (2002), 338.
3. Vö. Thomas S. Monson: Legyetek jó reménységben! *Liahóna*, 2009. máj. 92.

A **kaliforniai San Leandróban** született 1952. június 15-én.

Németország déli részén szolgált **missziót**.

1997-től 2004-ig a **BYU-Idaho** elnöke volt.

DAVID A. BEDNAR elder

1975-ben feleségül vette Susan Robinsont a **Salt Lake templomban**.

Kisfiúként **segített a családjának a gyümölcsök befőzésében.**

Azon szokott viccelődni, hogy több gyümölcsöt evett meg, mint amennyi a befőttes üvegekbe került.

Irányítójátékos volt a **középiskolai amerikaifutball-csapatban.**

Egy flagfutballmérkőzésen ismerte meg a feleségét, aki **azzal nyűgözte le,** hogy el tudta kapni a hosszú átadását.

Egyetemi tanár

volt a **Texasi Műszaki Egyetemen** és az **Arkansas-i Egyetemen.**

A **Brigham Young Egyetemen** diplomázott.

A **Purdue Egyetemen** doktorált szervezeti viselkedésből.

2004. október 7-én támogatták a **Tizenkét Apostol Kvóruma** tagjaként.

Három fia van.

Kedvenc himnusza az **Izráel Szentje** (Himnuszok, 6. sz.).

FIATAL FELNŐTTEKNEK

CSALÁDOT TERVEZEL?

*Ebben a hónapban arról
mesélnek fiatal felnőttek,
hogy miként néztek szembe a
gyermekvállalással szembeni
ellenállással, és kerekedtek
felül azon.*

42

FIATALOKNAK
KALAUZ A CÉLOK
KITŰZÉSÉHEZ

52

A HALÁL ÉS A GYÁSZ
MEGÉRTENI ISTEN
TERVÉT

54

ÚJSZÖVETSÉG
ISMERD MEG A
GALILEAI EMBEREKET

26, 56

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

Jóbarát

Üdvözet a
**Dominikai
Köztársaságból!**

Lásd J8-J11. oldal.

Írta:
Russell M. Nelson
elnök

Hála a szülőkért

Előfordult már,
hogy várnod kellett
valami jó dologra?
Mi segíthet neked a
várakozásban?

Mind a nyolc dédszülőm Európában tért meg az egyházhoz. Nagyon hithűek voltak az egyházban. Azután néhány felmenőm már nem élt az evangélium szerint. Emiatt gyerekkoromban a szüleim nem nagyon jártak istentiszteletre.

Szerettem a szüleimet. Nagyon fontos leckéket tanítottak nekem. Nem lehetek eléggé hálás nekik a boldog otthonunkért. Azt azonban kisfiúként is éreztem, hogy valami hiányzik amiatt, hogy a családnk nem nagyon jár istentiszteletre. Egy nap elmentem villamosal egy könyvesboltig, hogy keressek egy könyvet az egyházról. Szerettem tanulni az evangéliumról.

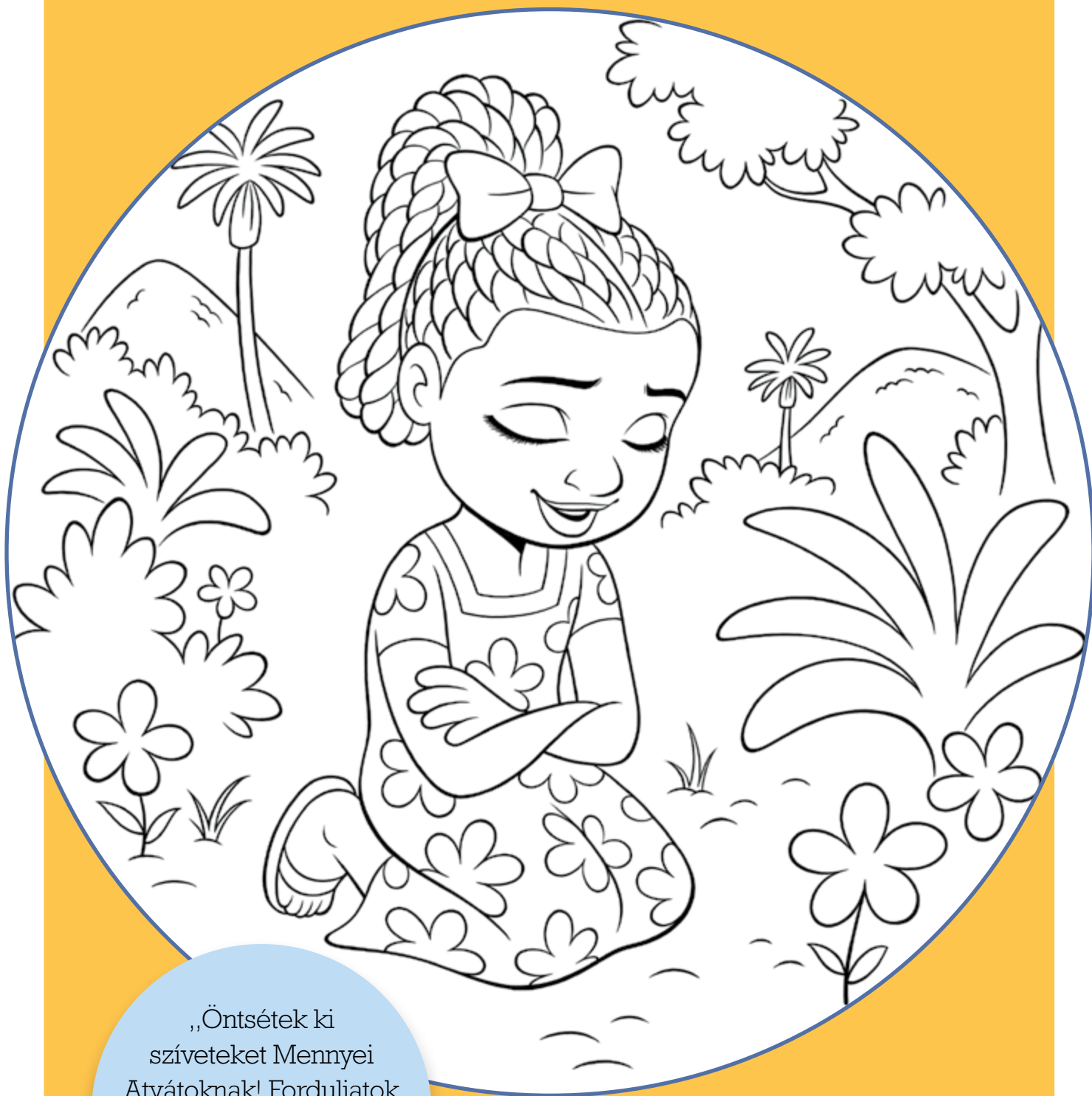
Amikor a Bölcsesség szaváról olvastam, rájöttem, hogy a szüleim nem élnek annak megfelelően, amit az tanít. De én azt szerettem volna, hogy így tegyenek! Így aztán egy nap az otthon talált összes üveg alkoholt széttörtem a betonpadlón! Azt hittem, hogy édesapám

megbüntet majd, de soha egyetlen szóval sem említette a történeteket.

Ahogy idősebb lettem, egyre többet tanultam az evangéliumról. Elkezdtem megérteni Mennyei Atya gyönyörű tervét. Tizenhat éves voltam, amikor megkeresztelkedtem. Karácsony tájkán gyakran mondogattam magamban: „Nem akarok több karácsonyi ajándékot. Csak azt akarom, hogy a szüleimhez pecsételjenek a templomban.” Hosszú éveken át vártam, hogy ez az álom valóra váljon. A szüleim már elmúltak 80 évesek, amikor családként végre össze lettünk pecsételve! Azon a napon nagy örömet éreztem. Még ma is mindennap nagy örömet érzek amiatt, hogy őket egymáshoz pecsételték, engem pedig hozzájuk. ●

Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás című 2018 évi áprilisi általános konferenciai beszéd alapján.

Kifestő

„Öntsétek ki
szíveteket Mennyei
Atyátoknak! Forduljatok
Őhozzá válaszokért
és vigaszért!”

- **Russell M. Nelson**
elnök

Egy új fejezet

Írta: Jane McBride

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás

„Oly boldog vagyok, hogy e földön élek, [h]ogy része vagyok én is szent művének” (Gyermekek énekeskönyve, 16.).

Anya belépett a szobába. Emese éppen az egyik dobozból pakolt kifelé.

„Befesthetjük sárgára a falat?” – kérdezte Anyától.

Most költöztek be ebbe az új házba. Emese már ágytakarót és függönyöket is választhattott az új szobájába!

„Szerintem igen – mondta Anya. – A sárga vidám szín.”

Emese feltett néhány könyvet az ágya melletti kis polcra. Anya nem gyakran volt igazán boldog, amióta Apa meghalt abban a balesetben. Emese gondosan kitette a könyvek mellé

az Apáról készült kedvenc fényképét, hogy minden reggel lássa, amikor felébred.

Szipogást hallott, és észrevette az Anya szemében gyülekező könnyeket.

„Szeretlek, Anya!” – mondta Emese, miközben a karját Anya dereka köré fonta, és szorosán megölelte.

„Én még annál is jobban szeretlek.”

A tanévkezdés előtti utolsó szombaton Anya és Emese felvett egy-egy elnyútt ruhát, a bútorokat Emese szobájának közepére tolták, majd gondosan megmártották a festőhengereiket a sárga festékkel teli tálcákban. Egy kis idő elteltével a falakat sárga festék borította – ahogy az arcukat és a ruhájukat is!

„Úgy nézel ki, mint aki re ráömlött egy vödörnyi napsugár” – mondta Anya nevetve.

Emese kuncogott: „Te meg úgy, mint aki mellett felrobbant egy banán!”

Feltakarítottak, miközben egyre csak nevettek. Aztán Emese elkomorodott, amikor eszébe jutott, hogy másnap Elemibe fog menni, hétfőn pedig iskolába.

„Ideges vagyok az új egyházközség és az új iskola miatt – vallotta be anyának, miközben az ecseteket áztatták a mosogató fölött. – Nem ismerem a tanárokat, a gyerekeket és senkit.”

Anya elzárta a vizet és magához húzta Emesét.

„Lesznek barátaid. Jó szíved van, ami hozzád fog majd vonzani másokat. Légy a te csodálatos önmagad, és jönni fognak a barátok.”

Emese egy kicsit megkönnyebbült, de azért még mindig ideges volt.

„Bárcsak itt lenne Apa, hogy áldást adjon nekem – mondta. – Ahogy mindig szokta egy-egy új tanév elején.”

Anya egy percig hallgatott. „És mi a helyzet Tibi bácsival? – kérdezte. – Biztos vagyok benne, hogy örömmel adna neked egy áldást.”

Emese bólintott. Talán egy áldás segítene.

Aznap este a nagybátyja Emese fejére helyezte a kezét, és áldást adott neki.

Ezt mondta: „Megáldalak azzal, hogy tudd, hogy a

Szabadító most is figyel rád, amikor új fejezet kezdődik az életedben. Nem hagy téged magadra.”

Emese figyelmét különösen az új fejezet szavak kellették fel. Nagyon szeretett olvasni, és mindig izgatottan kezdett bele egy-egy új fejezetbe.

Másnap reggel Emese és Anya elment istentiszteletre.

Az úrvacsorai gyűlés után Anya segítette Emesének megkeresni az elemis termet. Már volt bent egy lány, aki mosolygott és köszönt.

„Ideülhetsz, ha szeretnéd” – mondta a lány, és a maga mellett lévő üres székre mutatott.

„Köszö – mondta Emese. – Emesének hívnak. Most vagyok itt először.”

„Engem Mirának hívnak. Én is új vagyok! A múlt héten jöttem először.”

Mira és Emese hamarosan a többi elemis gyerekkel is beszélgetni kezdett. A tanítójuk nagyon kedves volt.

„Remélem, a sulis is ilyen jól alakul majd!” – gondolta Emese, amikor este lefeküdt aludni.

Másnap az iskolabusz elvitte az új iskolájába. Izgatottan látta, hogy néhány gyerek az Elemiből vele együtt fog járni harmadikba.

„Köszönöm, Mennyei Atyám! – imádkozott magában Emese, miközben együtt ebédelt az új barátaival. – Talán mégis jó lesz ez a fejezet.” ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Coloradóban él.

Cook elder brazíliai látogatása

Quentin L. Cook elder és Mary Cook nővér Brazíliába utazott, hogy találkozzon az ottani egyháztaggal. Azért mentek, hogy tanítsanak, és hogy Jézus Krisztus szeretetéről beszéljenek.

Ellátogattak egy Belo Horizonte nevű nagyvárosba. A város nevének jelentése „gyönyörű láthatár”. Cook elder azt mondta, hogy ott látta élete legszebb naplementéit!

„Amikor világosság vagyunk, jó irányba befolyásoljuk a világot.”

Cook elder és Cook nővér ellátogatott egy misszionáriusképző központba is. A misszionáriusok mindennap megosztják Jézus Krisztus világosságát!

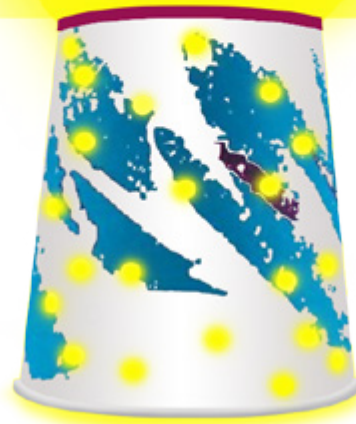

A gyerekek nagyon örültek, hogy találkozhattak Isten egyik apostolával!

NÉZD MEG A NAPNYUGTÁT

Szakíts rá időt, hogy megnézd a napnyugtát, ahogy Cook elder is tette. Utána rajzold le, hogy milyen volt a napnyugta. Gondold ki, hogy melyik osztálytársadnak, szomszédodnak vagy családtagodnak lehet szüksége barátira. Tedd vidámabbá a napját azzal, hogy megmutatod neki a képet.

Készíts lámpást

papírpohár
lyukasztó vagy hegyes ceruza
zseblámpa vagy világító rúd

1. A lyukasztóval vagy a ceruzával lyuggasd ki sok helyen a poharat. Az aljába is csinálj lyukakat, vagy vágd ki teljesen (kérj meg egy felnőttet, hogy segítsen).
2. Díszítsd a poharadat kedved szerint. Helyezd a zseblámpát vagy a világító rudat a pohár alá.
3. Kapcsold le a villanyt, és nézd meg, hogy világít a lámpásod!

Tanács: ha nincs papírpoharad, tekerj össze egy vastagabb papírlapot, és ragasztószalaggal erősítsd egymáshoz a széleit.

Te hogyan lehetsz világosság otthon, a szomszédaid között vagy az iskolában?

Imire várva

Írta: Joshua J. Perkey

Egyházi folyóiratok

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás

„Mi történt
velem?”
– kérdezte Imi.

„Örülünk, hogy itt vagy, az Elemiben ma velünk vagy, így láthatunk téged, a barátunkat” (Gyermekek énekeskönyve, 130.).

A mikor Imi felébredt, hallotta, hogy az anyukája énekel. Az Érzem, Jézus szeret című ének volt. Ez volt Imi kedvenc elemis éneke! Ő is elkezdte együtt énekelni vele.

„Felébredtél!” – mondta az anyukája, és könnyes szemmel rámosolygott. Imi látta, hogy az apukája is ott ül az anyukája mellett. Ő is boldognak tűnt.

„Mindennap a kedvenc énekeidet énekeltem neked” – mondta Anya.

Imi visszamosolygott, de érezte, hogy fáj a feje. Sőt, az egész teste fájt, különösen a lába.

Óvatosan körbenézett. Ez nem is az ő házuk. Valamilyen ismeretlen szobában feküdt egy vaságyon. Aztán meglátott

egy ápolót, a közelben pedig további ágyakat. „Ez biztosan egy kórház” – gondolta.

„Mi történt velem?” – kérdezte.

Anya arca elkomorult. „Súlyos baleseted volt. Rád esett egy fémkapu. Már két hete vagy a kórházban, de rendbe fogsz jönni.”

Két hete! „Hú! Ez ám a jó hosszú alvás” – gondolta Imi. Az utolsó emléke az volt, hogy a gyülekezeti házban van, az elemis bemutató próbáján...

Jaj, ne! A bemutató!

„Lemaradtam az elemis bemutatóról?” – kérdezte Imi. Már olyan régen és olyan nagyon várta! Szeretett a barátjaival énekelni.

Anya elmosolyodott, és megrázta a fejét. „Nem, nem maradtál le róla. Az egyházközség úgy döntött, hogy elhalasztják addig, amíg magadhoz nem térsz, hogy részt tudj venni benne.”

„Tényleg?”

„Tényleg – mondta Apa. – Az összes elemis gyermek arra kérte a püspököt, hogy várjon. Azt akarják, hogy te is ott légy. Tudják, hogy milyen izgatottan vártad az idei bemutatót.”

„Igen – felelte Imi. – De azért napról napra jobban van.”

„Tudsz már járni?” – kérdezte Gabi.

„Nem tudom” – mondta Imi.

„Gyere, próbáljuk meg” – hívta Gabi. Segített neki felállni. Imi óvatosan a földre helyezte a lábát. Ránehezedett.

Imi boldog volt, amiért így is részt vehet majd az elemis bemutatón. Csakhogy előbb rendbe kellett jönnie. Az pedig hosszú ideig tartott. Egy darabig még kórházban kellett maradnia. Amikor végül hazamehetett, még mindig nem tudott járni és játszani.

De a barátai már eljöhetnek meglátogatni. Imi az iskolai és az egyházi dolgokról kérdezgette őket. Ők pedig azt kérdezték, hogy mikor tér vissza.

„Addig nem, amíg nem gyógyul meg a lábam – mondogatta ilyenkor. – Még mindig nem tudok járni.”

Az október novemberbe fordult, és Imi állapota lassacskán javulni kezdett. Egy nap a barátai meghívták, hogy menjen át hozzájuk filmet nézni. Az apukája és az anyukája segített Iminek eljutni odáig.

„Fáj még a lábad?” – kérdezte a barátja, Gabi.

Még mindig állt! Több mint egy hónapja ez volt az első lépés, amelyet megtett! Mindenki megtapsolta.

„Ez azt jelenti, hogy megint tudsz jönni istentiszteletre!” – mondta Gabi.

És igaza volt. Néhány héttel később Imi lába végre már nem fájt. Az orvosok levették a gipszet, és egy merevítőt kapott helyette. Amikor elérkezett a vasárnap, eljött az ideje az elemis bemutatónak is.

Az úrvacsorai gyűlésen Imi a barátjaival együtt kiment a kápolna elejébe. Kihúzta magát, és rámosolygott az anyukájára és az apukájára. Az énekeket olyan hangosan énekelte, ahogy csak a torkán kifért. Amikor ő következett, odaállt a mikrofonhoz, és megosztotta a bizonyosságát. Hálás volt az elemis barátaiért. Annak is örült, hogy mégis részt tudott venni az elemis bemutatón. ●

**A fiú, akiről ezt a történetet mintázták,
a Dominikai Köztársaságban él. Olvasd el a következő cikket,
és ismerd meg ezt az országot!**

Üdvözlét
a
Dominikai
Köztársaságból!

Sziaztok!
Margo vagyok.
Ez a testvérem,
Paolo.

Éppen a Dominikai
Köztársaságba
látogatunk. Jöjjetek,
tartsatok velünk!

Dominikai Köztársaság

A Dominikai Köztársaság a Karib-tenger térségében fekszik. Ugyanazon a szigeten van, mint Haiti. Körülbelül tízmillió ember él a Dominikai Köztársaságban, köztük mintegy 130 000 egyháztag.

Santo Domingo

A Dominikai Köztársaságban spanyolul beszélnek. Ennél a fiúnál az el Libro de Mormón – vagyis a Mormon könyve – van.

A Dominikai Köztársaságban sok gyermek szereti a baseballt. Ez a legnépszerűbb sport az országban.

Tavaly a próféta ellátogatott a Dominikai Köztársaságba, és spanyolul szólt az emberekhez.

A Dominikai Köztársaságban egy templom van, Santo Domingo városában. A felirat így szól: „Santidad al Señor: La Casa del Señor”. Ez azt jelenti, hogy „Szentség az Úrnak: Az Úr háza”.

A Dominikai Köztársaságban az emberek sok trópusi zöldséget és gyümölcsöt esznek. Ezek a fiúk éppen kókuszdióból isznak.

Te is a Dominikai Köztársaságban élsz? Írj nekünk! Szeretnénk hallani felőled!

Köszönjük, hogy velünk együtt fedeztéték fel a Dominikai Köztársaságot! Most pedig irány a következő kalandunk!

Ismerjétek meg néhány barátunkat a Dominikai Köztársaságból!

„Szeretek segíteni a kisebbeknek az Elemiben, amikor nagyon zajonganak. Léírom papírra az énekeket, és segítek nekik énekelni. Segítek nekik megérteni az ott olvasott szentíráásokat.”

Ambar O., 11 éves,
Dominikai Köztársaság

„Szeretem Jézust, és nagyon közel érzem magam hozzá. A himnuszokat és az elemis énekeket is szeretem.”

Ian R., 8 éves,
Dominikai Köztársaság

A Szent

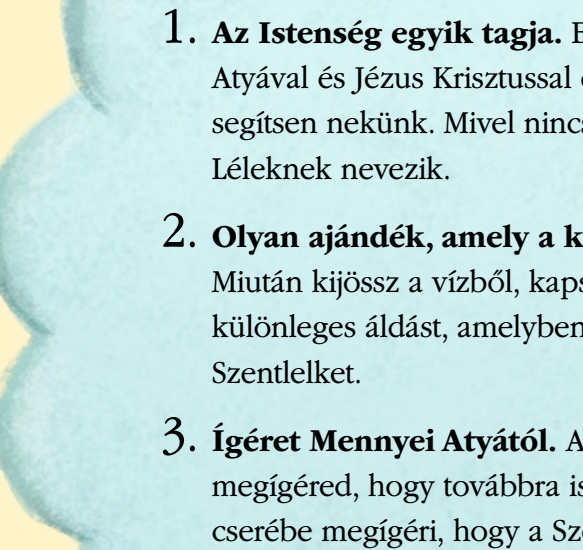
Írta: Mariss
Egyházi fo

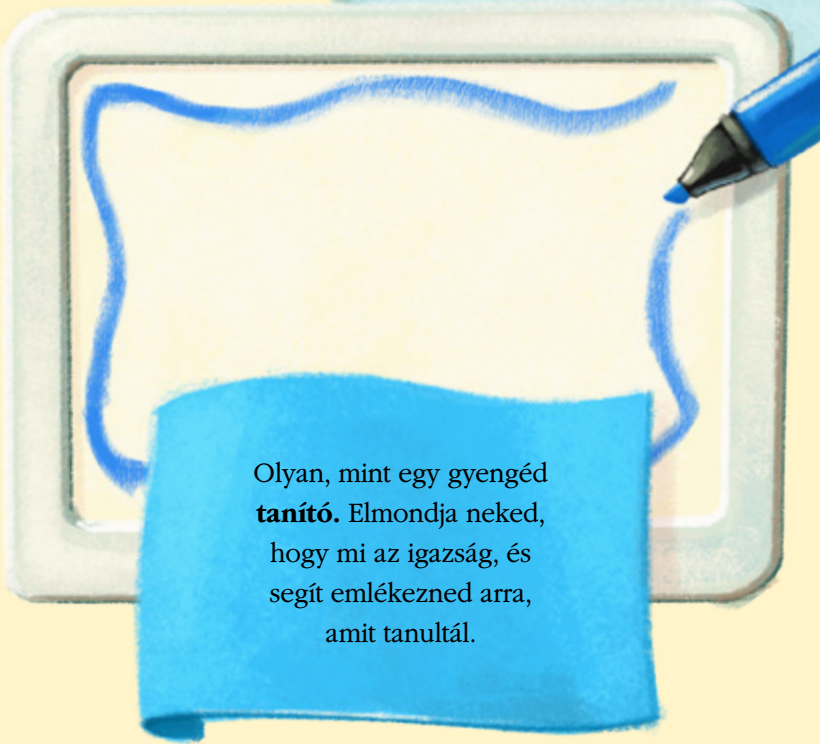

Olyan, mint egy meleg
takaró a szíved körül.
Meg tud vigasztalni,
amikor félsz vagy
szomorú vagy.

Olyan, mint egy
vészcsengő, amely a
veszélyekre figyelmeztet
téged. Odébb tud
vezetni téged attól,
ami ártana neked.

-
1. **Az Istenség egyik tagja.** E
Atyával és Jézus Krisztussal
segítsen nekünk. Mivel nincs
Léleknek nevezik.
 2. **Olyan ajándék, amely a k**
Miután kijössz a vízből, kap
különleges áldást, amelyben
Szentlelket.
 3. **Ígéret Mennyei Atyától.** A
megígéred, hogy továbbra is
cserébe megígéri, hogy a Sz

Olyan, mint egy gyengéd
tanító. Elmondja neked,
hogy mi az igazság, és
segít emlékezned arra,
amit tanultál.

lélek. . .

a Widdison
olyóiratok

Ez azt jelenti, hogy Mennyei
dolgozik együtt azért, hogy
s teste, néha egyszerűen csak

eresztelkedéshez társul.

sz egy konfirmálásnak nevezett
meghívják, hogy fogadd be a

mikor veszel az úrvacsorából,
s követed Jézust. Mennyei Atya
entlélek veled lesz.

Olyan, mint egy Mennyei Atyától
érkező **küldött**. A Szentlélek segíthet neked,
hogy érezd Isten szeretetét, és megértsd,
amit Isten szeretne, hogy tudj.

Olyan, mint egy
jelzőtábla, hogy
tudhasd a helyes irányt.
Amikor döntéseket
hozol, segíthet az
örök élethez vezető
ösvényen maradnod.

Olyan, mint egy **legjobb barát**, aki mindig
melletted akar lenni! Azzal, hogy jó
döntéseket hozol, arra kéred,
hogy maradjon veled.

A SZENTÍRÁSOKBAN:

János 14:26
Galátziabeliek 5:22
2 Nefi 31:17-18
Tan és szövetségek 130:22

Írta:
Becky Craven
második tanácsos a
Fiatal Nők Általános
Elnökségében

A normáim szerint élek

„Isten tanújaként állni mindig” (Móziás 18:9).

A pukám a hadseregben szolgált, így aztán kiskoromban sokat költöztünk. A költözés egyik legnehezebb része az volt, hogy mindig el kellett válnom a barátaimtól. Nehezen tudtam barátkozni, mert visszahúzódó voltam. Szerencsére az iskolában és az Elemiben az emberek mindig barátságosak voltak.

Az egyházban nem számított, hogy miben különbözünk. Mindannyian egyszerűen barátok voltunk.

A visszahúzódásomon többek között úgy kerekedtem felül, hogy segítettem az egyházban. Az Elemivel kezdődött. Megosztottam egy-egy szentírást a közös foglalkozások idején. Hangosan olvastam az osztályomban. Apránként egyre magabiztosabbnak éreztem magam. Ez segített abban is, hogy kiálljak a hitelveim mellett.

Amikor negyedikes vagy ötödikes voltam, a családom az amerikai Maryland államban lakott. Az iskolában nem volt sok egyháztag. Voltak egyháztag barátaim, és olyanok is, akik nem voltak az egyház tagjai.

Tizenévesként volt néhány barátom, akik olyan dolgokat tettek, amelyek ellentétesek voltak a normáimmal. Azt viszont nem erőltették, hogy én is így tegyek. Hálás vagyok azért, hogy a barátaim tiszteletben tartották a normáimat. Néha mellőzöttnek éreztem magam, mert nem csinálhattam mindazt, amit az iskolai barátaim csináltak. Mégis mindig jó érzésem volt a saját normáim követésével kapcsolatban. Eldöntöttem, hogy bármi legyen is, én az evangélium szerint fogok élni.

A bizonyosságom egyre erősödött az Elemiben és a családi estek során. Megtanultam, hogy Isten gyermeke vagyok.

Évekkel később megtudtam, hogy két iskolai barátom is csatlakozott az egyházhoz! Ennek nagyon megörültem! Elmondták nekem, miszerint az segített nekik leülni a misszionáriusokkal, hogy fiatal korukban látták, ahogy én az evangélium szerint élek.

Drága fiatal barátaim! Ti Mennyei Atyánk gyermekei vagytok. Amikor *mindennap* emlékeztek erre a fontos igazságra, könnyebb lesz az evangélium szerint élnetek. ●

**Figyelhetek
a
Szentlélekre.**

Lehetek KEDVES.

Sabbatkor olyan dolgokat tehetek, amelyek segítenek emlékezni Jézus Krisztusra.

Tisztelhetem
Istent, másokat,
és magamat.

Öltözködhetek
és
viselkedhetek
visszafogottan.

BŰNBÁNATOT tarthatok,
és újra próbálkozhatok, ha
valamit elrontottam.

Lehetek
becsületes.

Választhatom a jót

Áhítatosan
beszélhetek
Istenről.

**Jó szavakat
használhatok.**

Már most felkészülhetek rá,
hogy elmenjek a templomba.

**Kereshetek
JÓ
BARÁTOKAT.**

**Egészségesen
tarthatom az
elmémet és a
testemet.**

SZÓT FOGADHATOK
a szüleimnek, és
SEGÍTHETEK
a családomnak.

Jó dolgokat
olvashatok, nézhetek,
és hallgathatok.

Jézus szeret engem. Apránként megtanulhatom, hogyan kövessem Őt.

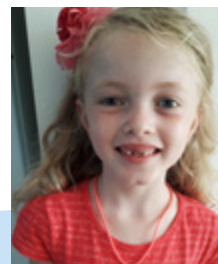
Mutass és mesélj!

Játszottam a barátommal, aki egyedül volt.
Alexis H., 7 éves, Kanada, Új-Skócia

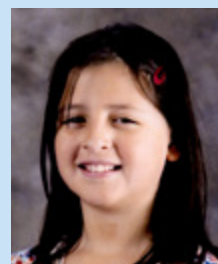
Már nagyon várom, hogy megkapjam a papságot, és elmehessek a templomba keresztelkedni azokért az őseimért, akiknek a nevét anyuval megtaláltuk!
Brigham W., 11 éves, Ausztrália, Victoria

Szeretek Jézusról tanulni. Hálás vagyok az értünk hozott áldozatáért.
Sara D., 6 éves, Brazília, Rio Grande do Sul

Philip W., 8 éves, Anglia, Lancashire

Az iskolában feltűnt, hogy szemetes a játszóterünk. Ezért megkérdeztem az igazgatóunktól, hogy az egyik barátommal felszedhetjük-e a szemetet. Örülök, hogy jó állampolgár lehetek.
Ellea D., 10 éves, Németország, Baden-Württemberg

Segíteni szoktam az anyukámnak az öcsikéim ellátásában.
Samantha S., 8 éves, Németország, Berlin

Feranmi F., 8 éves, Nigéria, Lagos

Üdvözöljétek
Ábelt!

LEHETÜNK KEDVESEK

„Mindegyikünk kifejlesztheti a testvéri szeretetet otthon, az iskolában, a munkahelyen vagy játék közben.”

Russell M. Nelson elnök:
„These ... Were Our Examples,”
Ensign, Nov. 1991, 62.

Írta: Katie Richey

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás

„*Ingyen vettétek, ingyen adjátok*” (Máté 10:8).

Aznap reggel az iskolában Márk azt vette észre, hogy egy új fiú lép be a terembe.

„Jó reggelt gyerekek! – mondta Brigi néni, miközben mindenki elcsendesedett. – Ez itt Ábel. Most érkezett az iskolánkba. Igazából az országunkba is nemrég érkezett.”

Ábel a padlót bámulta, úgy köszönt az osztálynak. Márknak feltűnt, hogy mintha Ábel egy kicsit másként beszélne. Brigi néni folytatta:

„Nagyon örülünk, hogy itt van, és hogy a mi osztályunkba fog járni. Remélem, mindannyian tudunk majd segíteni abban, hogy otthon érezhesse magát nálunk.”

Miközben Brigi néni megmutatta Ábelnek, hogy melyik padba üljön, Márk azon gondolkodott, hogy ő is milyen ideges lenne, ha egy másik országban egy másik iskolába kellene járnia.

A tízórai után Brigi néni közölte az osztállyal, hogy van egy meglepetése számukra. Márk kihúzta magát, hogy jobban lássa, mit húz elő a tanító néni a táskájából.

Apró vödörket. Az osztályban mindenkinek jutott egy.

„Mindegyikünkben van belül egy képzeletbeli vödör – mondta, miközben egy sárga vödörckét adott Márknak.

– Amikor az emberek kedvesen viselkednek velünk, megtöltik ezt a vödört.

Mi is megtölthetjük mások vödrét, ha kedvesek vagyunk velük. Amikor például az anyukátok megölel titeket, olyankor megtölti a vödöröket. Amikor valami kedves dolgot mondtok egy másik embernek, olyankor ti töltitek meg az ő vödrét.”

Márk a legjobb barátjára, Kareszra pillantott. Nála is egy sárga vödör volt!

„Ezen a héten a vödörök a padotokon maradnak, hogy kedves üzeneteket írassunk

egymásnak – mondta Brigi néni, majd összehajtott egy apró papírt, és beleejtette az egyik vödörbe. – Ez segíteni fog emlékeznünk a mindannyiunkban meglévő képzeletbeli vödörökre. Legyünk kedvesek, hogy megtöltsük a vödöröket!”

Márk elővett egy papírt, és átgondolta, mi mindent írhatna Kareszknak: például azt, hogy milyen jól sportol. De aztán Ábelre nézett. A fiú egy kicsi előrehajolva ült, mint aki szomorú.

Márk eltűnődött, hogy vajon Ábelnek volt-e legjobb barátja ott, ahonnan jött. Biztosan nehéz lehetett búcsút mondani neki, és ijesztő lehetett ilyen messzire költözni.

Márk lenézett a padján heverő üres papírra. Támadt egy ötlete. Ezt írta:

„Kedves Ábel!

Üdvözöllek az iskolánkban. A szünetben játszhatunk, ha szeretnéd. Leszek a barátod. És biztosan Karesz is a barátod lesz.

Márk.”

Aztán gondosan összehajtotta a papírt, és beleejtette Ábel vödrébe. Ábel elmosolyodott. Márk melegséget és boldogságot érzett. Jó érzés volt megtölteni mások vödrét! ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Idahóban él.

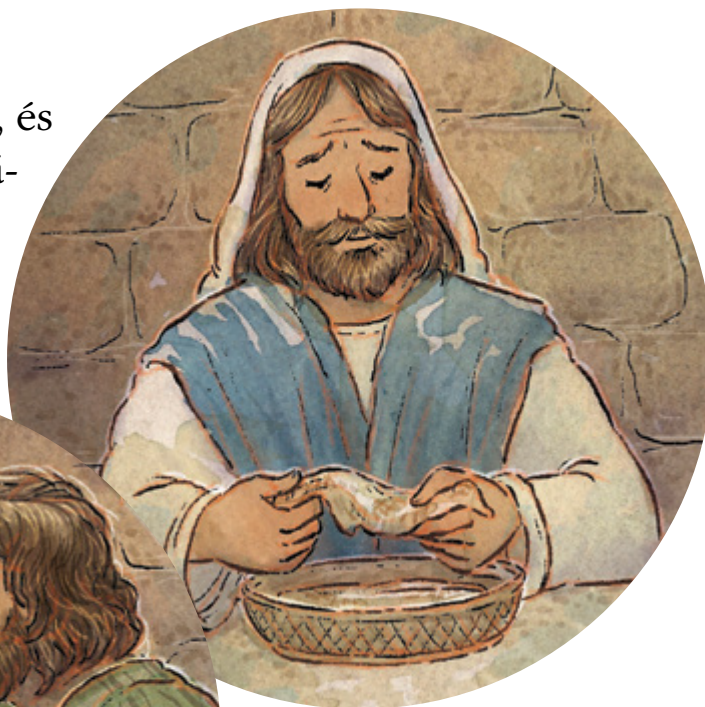

Jézus az úrvacsoráról tanított

Mielőtt Jézus meghalt, különleges étkezésen vett részt a tanítványaival.
Ezt úgy ismerjük, hogy az utolsó vacsora.

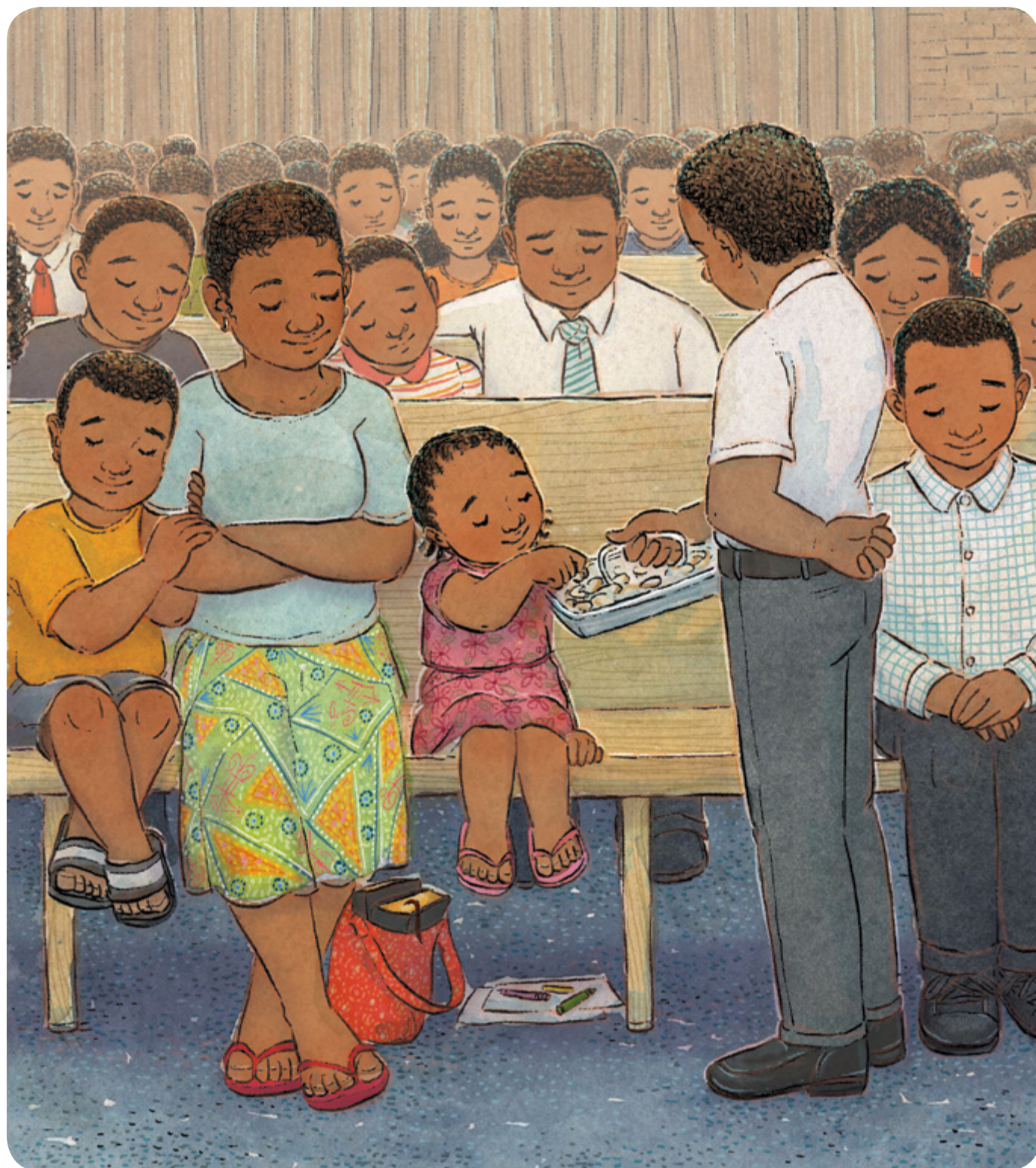
Jézus kenyeret fogott a kezébe, és megáldotta. Odaadta a tanítványainak. Megkérte őket, hogy egyenek belőle, hogy segítsen nekik emlékezni Órá.

Jézus fogott egy kelyhet, és odaadta a tanítványainak. Megkérte őket, hogy igyanak belőle, hogy segítsen nekik emlékezni Órá.

Jézus és a tanítványai egy himnuszt is elénekeltek együtt.

Azzal emlékezhettek Krisztusra, ha minden héten veszek az úrvacsorából, ahogy Ő kérte tőlünk. ●

*Olvasd el, hogy mit tanított Jézus:
Máté 26:26–28 és 1 Korinthusbeliek 11:24–25.*

Jézus adta nekünk az úrvacsorát

Kedves Szülők!

Sok családban az apát és az anyát nem pecsételték egymáshoz a templomban. Russell M. Nelson elnök is ilyen családban nőtt fel. Bármilyenek legyenek is a családi körülményeink, megtaníthatjuk a gyermekeinknek, hogy várakozással tekintsenek a templom nagyszerű áldásaira. Segíthetünk nekik a családtörténeti munka végzésében is, hogy az ősünk is részesülhessenek ugyanezen áldásokban. A J2. oldalon arról olvashattok, mennyire várta Nelson elnök, hogy a családját a templomban összepecsételjék.

Kérjük, írjátok meg, hogyan használtátok az ehavi *Jóbarátban* lévő történeteket és tevékenységeket a családotokban!

Szeretettel:

A Jóbarát

Ui. Ha nincsenek otthon gyermekeitek, akkor érdemes lehet megosztanotok a *Jóbarátot* valakivel, akinek vannak.

New Friend

50 E. North Temple St.,

Room 2393

Salt Lake City, UT 84150 USA

liahona@ldschurch.org

**Találd meg a belül elrejtett
Liahonát!**

A JÓBARÁT BORÍTÓJÁN:
Illusztrálta: Shane Clester

TARTALOMJEGYZÉK

- J2** Az Első Elnökség részéről: Hála a szülőkért
- J4** Egy új fejezet
- J6** Apostolok világszerte: Cook elder brazíliai látogatása
- J8** Imire várva
- J10** Üdvözet a Dominikai Köztársaságból!
- J12** A Szentlélek...
- J14** A normáim szerint élek
- J15** Választhatom a jót
- J16** Ragyogó ötlet poszter: Jézus szeret engem
- J17** Mutass és mesélj!
- J18** Üdvözlőjétek Ábelt!
- J20** Történetek a szentírásokból: Jézus az úrvacsoráról tanított
- J23** Kifestő: Jézus adta nekünk az úrvacsorát